WILLIAM MEIKLE

OPERAŢIUNEA

SIRIA

William Meikle

OPERAȚIUNEA SIRIA

versiunea în limba română

UNCRIS

— 1 —

Caporalul Wiggins punea lucrurile la punct.

— Asta e prima dată când veniți cu noi. Așa că n-o dați în bară. Faceți ce spun eu, când spun eu, și totul va fi bine. Nu aștept nici un fel de comentarii de la voi, noii veniți, ați înțeles? spuse, iar cei trei tineri aflați de cealaltă parte a calei avionului au confirmat dând din cap.

Sergentul Hynd, care privea amuzat, îi făcu cu ochiul căpitanului, apoi vorbi în microfonul de la cască.

— Ăstuia i s-a urcat la cap, spuse sergentul. Poate că n-ar fi trebuit să-l avansezi, *Cap*[1].

Banks a rânjit.

— Nu-mi vine să recunosc, dar a meritat fie și numai pentru aplombul lui. De altfel, nu va avea în fiecare zi ocazia de a se bucura că este un proaspăt caporal. Deocamdată, lasă-l să se umfle-n pene. Mai târziu vom fi prea ocupați ca să ne mai gândim la asemenea fleacuri.

Avionul a fost scuturat pe când trecea printr-o zonă cu turbulențe. Banks s-a întors să privească prin hublou. Dincolo de acesta era doar noaptea, dar el știa că acum se aflau deasupra munților, în apropierea obiectivului. În curând, lumina roșie va fi înlocuită de cea verde, iar ei se vor arunca în întuneric.

— — —

Tocmai încerca să obțină o permisie pentru el și cei din *squad*[2], când a fost convocat la biroul colonelului în dimineața aceleiași zile. Superiorul său avea alte idei, iar Banks abia dacă

---

[1] Cap, Sarge, Gunny, Chief, J-G, L-T, Corp – adresarea cu numele gradului prescurtat este o cutumă neoficială, dar larg răspândită și tolerată în Forțele Armate engleze, americane, etc. Departe de a fi o dovadă de lipsă de respect, faptul subliniază strânsa camaraderie dintre respectivii – mai ales când este vorba de membrii forțelor speciale. În Armata Română nu există vreun echivalent al acestei cutume (cei care au făcut stagiul militar își amintesc cum reacționa *tablagiul-sergent major* când i te adresai cu apelativul scurt *dom'major*).

[2] squad – subunitate comandată de un gradat (caporal sau sergent), aflată în componența unui pluton. Are un efectiv de 8-14 soldați, și este divizată în *fireteams*.

a putut să strecoare câteva cuvinte... dar nu ca să ceară câteva zile de permisie.

— Avem nevoie de o echipă de intervenție rapidă pentru o operațiune de salvare, a spus colonelul fără nici un preambul imediat ce ușa s-a închis în spatele lui Banks. Iar *squad*ul vostru este primul la rotație, așa că... echiparea. Părăsiți baza într-o oră.

— Nu suntem gata de plecare, *sir*. Avem oameni lipsă. L-am pierdut pe caporalul McCally și n-au fost înlocuiți încă nici băieții căzuți în Antarctica...

Cu o mișcare a mâinii, colonelul a îndepărtat aceste obiecții ca și cum întreruperea l-ar fi frustrat.

— Nici o problemă. M-am ocupat eu deja. Avem cinci flăcăi noi veniți azi de la Leuchars[3]. Ia trei dintre ei, la alegerea ta. Vezi din ce aluat sunt făcuți și dacă pot face față unei misiuni speciale. Știi tu...

— ...și am nevoie de un nou caporal.

— Wiggins nu e bun?

Banks a izbucnit în râs.

Ba da, dar are gura la fel de mare și de ocupată precum tunelul Clyde[4].

Dar nu a spus asta și cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai conștient că soldatul 'Wiggo' Wiggins merita măcar șansa de a fi avansat.

Odată dusă speranța că li se va acorda o permisie, a părăsit biroul colonelului cu un nou caporal, trei noi *squaddies* sub aripa sa, și ordine pentru o parașutare în această noapte în Deșertul Sirian.

— — —

Lui Wiggins i-a spus mai întâi despre salt.

— Pe întuneric, în munți și în deșert? Asta nu prea seamănă cu o afurisită de vacanță, nu-i așa, *Cap*? Măcar primim niște cămile ca să mărșăluim la plecarea de aici?

[3] Leuchars, Fife, pe coasta de est a Scoției; bază militară britanică.

[4] Tunelul Clyde trece pe sub Râul Clyde in Glasgow, Scoția.

— *Aye*[5], ai dreptate, nu e ceva prea comod. Dar măcar vei fi plătit în plus pentru grad, caporal Wigghins.

I-au trebuit două secunde ca să priceapă, apoi gura lui Wigghins s-a deschis de câteva ori fără să scoată un sunet și Hynd a izbucnit în râs.

— În fine, a rămas fără cuvinte.

— Nee, *Sarge*, și-a revenit Wiggins. Doar îmi exersam jocul de buze pentru data viitoare când o voi întâlni pe nevastă-ta.

Buna dispoziție a lui Wiggins s-a îmbunătățit și mai mult când au fost prezentați cei trei flăcăi noi, toți soldați, toți foarte tineri și entuziaști.

— Nu-mi va trebui prea mult timp ca să-i pun la punct.

— Cât despre misiunea în sine, după cum mi-a spus colonelul, în afară de saltul în noapte cu parașuta, era o misiune de salvare. O echipă de arheologi britanici a fost prinsă în confruntarea dintre două facțiuni rivale din estul Siriei. A fost transmis un SOS, dar nimic altceva nu s-a mai auzit în ultimele 24 de ore. Misiunea *squad*ului este să ajungă la locul cu pricina și să cerceteze dacă mai era cineva în viață și putea fi salvat.

— Măcar nu e iarăși o treabă de *babysiting*, spuse Wiggins. *Cap*, crezi că de data asta vom avea parte de ceva acțiune?

— Tu ce crezi? Doar e Siria, a replicat Hynd.

Știind ce misiuni mai avusese în zonă, plus recenta istorie a acesteia ca pepinieră de fanatism, Banks trebuia să fie de acord cu sergentul său. Nu le dădea prea multe șanse arheologilor.

— — —

Când a fost să-și aleagă cei trei soldați noi, Banks s-a bazat pe instinct și i-a ales pe cei trei care au menținut tot timpul contactul vizual cu el când i-a chemat la informare. Toți cei cinci aveau *dosare* solide. În primul rând trebuiau să aibă deja un stagiu de acțiune în unități ale forțelor speciale. Dar cei trei care au arătat cel mai mare interes au fost cei pe care i-a

[5] aye – termen scoțian arhaic, dar încă în uz, care înseamnă: '*da'.* Din el derivă sintagma '*aye-aye*' din limbajul nautic anglo-american care reprezintă o triplă confirmare: '*auzit / înțeles / execut*'.

vrut în misiunea aceasta. Doar timpul va putea spune dacă alegerea sa a fost bună sau nu.

A avut suficient timp pentru o scurtă informare înainte de a merge la magazii pentru echipare. Ca întotdeauna, era greu de hotărât ce să ia și ce să lase, dar fiind o misiune de salvare, a mers pe principiul „ușor și rapid” ca fiind cel mai potrivit și au împachetat doar acele lucruri care nu-i vor încetini degeaba.

A fost mulțumit să constate că cei trei și-au ales echipamentul singuri și eficient, apoi nu a mai fost timp pentru pălăvrăgeală pentru că s-au dus pe pista de decolare din Lossiemouth[6], direct în primul din șirul de câteva avioane.

Bine că măcar au mâncat și au băut apă pe drum, ceea ce nu prea se întâmpla în cazul acestui gen de misiuni urgente, ba chiar reușise și să aţipească nițel, dar acum se aflau aproape de destinație, și adrenalina le făcea nervii să vibreze pe măsură ce se apropia momentul parașutării.

— — —

Lumina de deasupra sa a început să clipească, întrerupându-i meditația. Zgomotul din cală a crescut cu destui decibeli, iar curentul de aer rece a năvălit în interior odată cu deschiderea rampei posterioare, care-i invita să se arunce în adâncul cerului.

— OK, băieți, asta e, spuse Banks în microfon. În timpul coborârii stați apropiați unii de alții și mențineți tăcerea radio – o încălcați doar dacă sunteți în budă. Dacă jos vă treziți singuri, nu vă căcați pe voi și nici nu plecați de nebuni, singuri. Vă găsim noi, ceilalți. Știți care-i treaba.

Au trecut sacul cu echipament peste marginea rampei și echipa l-a urmat în întuneric. Wiggins a sărit primul, strigând un asurzitor ‘*Geronimo*[7]*!*’ Banks a fost ultimul, încercând să țină un ochi pe ceilalți în timpul scurtei căderi. Vântul rece l-a lovit peste obraji și a încercat să-i smulgă hainele. Timp de câteva secunde i-au apărut pe ochelari ace de gheață, dar s-au topit repede pe măsură ce au coborât în straturi de aer mai cald.

---

[6] Lossiemouth – bază aeriană RAF

[7] Geronimo (1829–1909) – căpetenie a apașilor. În text se face referire la tradiția parașutiștilor din US Army de a striga "*Geronimo*!" când sar din avion.

Număra secundele căderii și a smucit cordelina la 20, privind în jos printre picioare. S-a simțit ușurat să vadă alte șase parașute grupate nu prea departe sub el.

Acum vântul era slab, iar ei coborau încet și liniștit precum primii fulgi de iarnă. La câteva mile spre est se vedeau luminile unui oraș și știa că dacă și-ar fi dirijat parașuta către el, desigur, ar fi ajuns mult prea departe de obiectiv. S-a orientat după râul din stânga sa, a găsit colina întunecată care cu siguranță era ținta lor și i-a urmat pe ceilalți în coborâre către punctul planificat pentru aterizare, la o jumătate de milă mai departe către vest.

Din fotografiile luate de satelit și studiate la informare, terenul părea plat, dar Banks știa din experiența dureroasă că fotografiile nu puteau fi de încredere atunci când era vorba de alegerea terenului pentru aterizare, mai ales când era pe panta stâncoasă a unei coline din deșert. Se pregăti pentru o aterizare dură, gata să se rostogolească pe sol și să degajeze parașuta, dacă situația o cerea.

Pământul s-a ivit rapid din întuneric și datorită mai mult norocului decât unei bune alegeri a găsit terenul bun pentru aterizare. Și-a dat imediat jos harnașamentul și și-a strâns parașuta ghem, înainte de a se uita în jur după ceilalți. Luna nu se vedea dar covorul de stele de deasupra era destul ca să-i arate că au ajuns la locul planificat pentru aterizare cu o aproximație de doar câțiva metri și că toți au aterizat în siguranță. S-a deplasat repede către locul unde Wiggins deschisese marele pachet cu echipament.

— Carabine, pistoale, căști, radiouri, lanterne, pachete cu rații de campanie, muniție de rezervă și bidoane pline cu apă, spuse cu voce scăzută. Vom ascunde restul aici pentru cazul în care vom avea nevoie mai târziu – n-am să car totul dacă n-avem nevoie. Dar să ia careva plita cu gaz și cafeaua, poate mai târziu facem o pauză.

Hynd și-a luat sarcina de a ascunde parașutele și restul echipamentului și s-a dus la vreo 20 de metri spre nord, unde încercă să îngroape totul. Numai ce plecase de câteva secunde și a semnalat fluierând de două ori din întuneric. Banks s-a dus imediat la poziția sergentului.

— Cap, am găsit locul perfect pentru a ascunde echipamentul, dar cineva – *ceva* – ne-a luat-o înainte.

Era destulă lumină ca să-l poată vedea pe Hynd stând lângă ghizdul unui puț, tipic pentru o zonă deșertică. Nu avea cadru de lemn care să susțină căldarea și funia, era doar o gaură rotundă în pământ. Banks s-a aplecat deasupra acesteia, dar nu a putut vedea decât întunericul din adâncuri, și a simțit un miros neplăcut agresându-i nasul și fundul gurii.

— Este secat.

— Da. Așa și miroase. Dar nu asta te-am chemat să vezi.

Sergentul s-a aplecat peste puț, a aprins lanterna montată pe carabina de asalt, și, cu grijă ca lumina să nu fie văzută de la distanță, a orientat raza lanternei în adâncul puțului. Întreg spațiul, până la vreun metru sub margine, era plin cu o masă cenușie de material ca niște fibre. Lui Banks i-au trebuit câteva clipe ca să-l identifice.

— Pânză de păianjen?

— Așa pare a fi, *Cap*. Dar uite-te la grosimea ei; trebuie să fie un păianjen al dracului de mare. Și mai e ceva.

A mișcat raza lanternei către locul unde pânza se ridica pe peretele puțului și se oprea peste o zonă ușor decolorată, aproape de albul pur. Banks a trebuit să se aplece și mai mult ca să se uite înainte de a-și da seama că e vorba de ceva mare care fusese învăluit de către rețea într-un fel de cocon.

— Ce dracu e asta? O capră?

— Sper, spuse Hynd. Dar uite-te bine, Cap, și spune-mi că n-am luat-o razna. Spune-mi că partea aia nu seamănă cu un torace uman.

Banks s-a uitat din nou. *Sarge* avea dreptate și, cu cât se uita mai mult, cu atât era mai sigur. Acolo, în puț, se afla un om înfășurat strâns în pânza de păianjen și ascuns pentru mai târziu.

În ce mama dracu' am mai intrat de data asta?

— — —

Indiferent ce o fi fost acolo, în puț, nu era un arheolog care trebuia să fie salvat, așa că Banks a lăsat-o baltă, problema urmând să fie analizată mai târziu, dacă era nevoie. Prioritatea sa era aflorimentul orientat către nord, orașul antic ce reprezenta motivul pentru care se aflau ei aici.

Și-a amintit cât de puțin i-a spus colonelul: orașul era cunoscut sub numele de Dura-Europos, o răscruce comercială importantă în acele vremuri, un oraș antic important chiar mai înainte ca romanii să-l cucerească. A fost martorul a numeroase bătălii pentru supremația asupra rutelor comerciale, apoi multe secole a fost acoperit de uitare. Era un sipet cu comori, artefacte a jumătate de duzină de civilizații. De curând, devenise un magnet pentru insurgenții care căutau ceva ce puteau prădui și vinde pe piețele negre internaționale pentru a-și putea procura arme. Arheologii se aflau acolo pentru a vedea dacă mai putea fi salvat ceva pentru posteritate. Acum ei înșiși erau cei ce trebuiau să fie salvați.

Banks s-a întors la *squad*, cu gândul la cei trei novici. Negrul înalt și suplu era Joshua – *'spune-mi Joe'* – Davis din Glasgow despre care știa mai multe pentru că discutaseră la o țigară în München, unde au schimbat avionul, și au descoperit că au niște cunoștințe comune în oraș. Cât despre ceilalți doi, amândoi au fost atât de tăcuți în timpul zborului, încât nu a putut vorbi mai deloc cu ei. Unul era Brock, botezat de Wiggins ca 'Badger'(*bursuc*), iar celălalt era Wilkins, dar echipați în uniforma de camuflaj, cu vestele antiglonț și cu căștile cu dispozitivele de vedere noaptea coborâte peste ochi, în întuneric, nu-i putea deosebi, deși, pare-se, Wilkins era mai puțin înalt și mai subțire. Nu că ar fi avut de ce să se îngrijoreze, pentru că Wiggins își preluase rolul de *dădacă* al noului său grad, și toți erau gata de plecare când Banks și Hynd sau întors la poziția lor.

— Toți sunt prezenți și gata de acțiune, *Cap*, a raportat Wiggins. Ce a fost așa de important acolo?

— Îți spun mai târziu, Wiggo, spuse Hynd. Prioritar este să găsim alt loc pentru ascunderea parașutelor.

Au cercetat cu repeziciune zona din imediata apropiere, dar au găsit doar teren stâncos și nisip, iar Banks n-avea nici un chef să folosească puțul, știind că se află deja un cadavru în el. Până la urmă, au îngropat parașutele și restul echipamentului sub o grămadă de pietre, în urma lor rămânând pe panta colinei doar acest *tumul*, care sperau doar că nu va atrage atenția înainte de finalul misiunii lor.

Banks cercetă terenul dintre ei și anticul oraș înconjurat cu ziduri aflat la capătul crestei stâncoase. Era doar un singur drum

rutier ce ducea acolo dinspre sud, dar l-a ignorat; mersul pe acesta și metaforica bătaie în ușa principală… neh, nu aceasta era calea. Spre nord, aproape de marginea orașului care urca pe panta ce-l domina, și care apoi cobora lin spre Eufrat, zidul exterior era demult în ruină. Acesta va fi punctul lor de acces. Vor cam trebui să străbată terenul stâncos în viteză, dar acesta le va asigura și acoperirea de care aveau nevoie.

— Wiggo, ia-l pe Davis, voi sunteți avangarda. Noi vă asigurăm spatele. Direcția: spațiul dintre turnurile din nord. Nu trageți decât dacă tragem *noi* și tăcere radio până ce intrăm. Înțeles?

A primit semnul OK din partea tuturor, apoi i-a permis lui Wiggins să conducă restul *squad*ului, el rămânând ultimul. A aruncat o ultimă privire prin zonă. O secundă a crezut că vede în noapte o lucire vaporoasă atârnând deasupra vechiului puț, dar când s-a uitat din nou, era doar panta stâncoasă și lumina tremurătoare a stelelor de deasupra.

Scrijelitul a reînceput când Margaret ‘Maggie’ Boyd s-a aplecat peste Jim White. Febra îl cuprindea pe cel bolnav în valuri și gemea. Margaret i-a pus o mână peste gură, încercând să-l facă să tacă. Ea și-a ținut respirația cât timp scrijelitul a continuat – încă cinci secunde – apoi a încetat.

Și iarăși liniștea s-a lăsat în încăpere.

Liniște de mormânt.

Trebui să-și rețină râsul care amenința să izbucnească; odată dezlănțuită, s-ar fi putut să nu se mai oprească.

Respirația lui Jim White s-a liniștit și a *ieșit din peisaj*; fie că a adormit, fie că a leșinat, nu conta dată fiind condiția lui. În circumstanțele în care se aflau acum, Maggie era invidioasă pe starea lui de inconștiență.

— — —

Atacul a venit pe neașteptate și atât de brusc, încât ea nu era sigură, nici după două zile, ce se întâmplase de fapt.

Și nu știu ce sunt.

Au fost patru care lucrau în încăperea de 20 m^2, săpând la vreun metru sub podeaua veche: ea, Jim White, Jack Reynolds și Kim Chung Won. Zgomotul venea de undeva de afară, fiind dirijat și amplificat de-a lungul coridorului. Strigăte puternice, apoi împușcături și mai zgomotoase însoțite de țipete au reverberat tare în jurul lor, iar White a fost primul care a reacționat.

— Rebelii! Rămâneți aici și nu faceți zgomot. Mă duc să verific.

Următoarele câteva minute au fost nesfârșite, punctate de vaiete, strigăte, și alte împușcături, dar Maggie și ceilalți nu s-au aventurat să iasă din încăpere; a fost alegerea lor să vină într-o zonă de război, dar asta nu însemna că trebuie să se poarte prostește. Nu puteau decât să stea în așteptare, să asculte, și să se întrebe dacă soarta lor depindea de întoarcerea lui Jim White.

White s-a întors alergând la două minute după ultima împușcătură pe care au auzit-o, și nu mult după ce vaietele au încetat, lăsând în urmă o liniște aproape la fel de terifiantă. A

aruncat la pământ două rucsacuri și s-a întors să împingă cu umărul lespedea grea ce era *ușa* încăperii.

— Ajutați-mă! Trebuie să închidem trecerea. ACUM! a strigat.

Avea ochii holbați, fața palidă, sângele îi curgea dintr-o rană din gamba stângă, dar nu a vorbit până ce *ușa* nu a fost complet închisă. A fost nevoie de toți patru ca să o miște la locul ei, dar au reușit să o închidă. Margaret habar nu avea dacă vor mai reuși să o deschidă vreodată, însă White nu părea să considere că, momentan, faptul are vreo importanță.

— Erau rebelii? a întrebat Maggie, dar când el a replicat... nu a răspuns la întrebare.

Era transpirat și înnebunit, cu ochii larg deschiși și înfricoșați.

Măi, să fie-al dracului! Ce a văzut acolo, afară?

— Am trimis un mesaj prin radio, spuse White, vocea fiindu-i doar cu puțin mai puternică decât un murmur. Și am adus niște provizii. Trebuie să ne ascundem aici până ce va veni *cavaleria* după noi. Acolo e o nenorocire de nedescris.

— Ai primit confirmarea după trimiterea mesajului? a întrebat Maggie. Când vor ajunge aici?

Dar White își rostise ultimele cuvinte. A dat ochii peste cap și a leșinat. I-au improvizat un culcuș din rucsacurile golite de cele câteva sticle de apă, două pâini nedospite, și un săcotei cu brânză și carne, adică tot ce reușise el să recupereze în viteză.

De atunci, intraseră în rutină. Făceau cu schimbul să-l supravegheze, dormeau, și purtau discuții care nu duceau la nici o concluzie. Singura lor lumină provenea de la o lampă LED pe care o foloseau la săpături și chiar dacă o foloseau sporadic, era clar că bateria începe să slăbească. Nu peste mult timp vor rămâne total în întuneric. Când se va întâmpla acesta, zgrepțănatul va suna mult mai înfiorător.

— — —

Zgomotul a început la un ceas după ce White a intrat în starea de semi-conștiență, o scrijelire în forță ca și cum cineva folosea un cuțit sau un baston cu care zgâria la baza lespedei, pe dinafară.

— Cine-i acolo? a strigat Reynolds, iar zgrepțănatul s-a transformat într-un scrijelit frenetic.

Acasă, în Edinburg, Maggie avea o pisică care făcea zgomote asemănătoare când încerca să se strecoare pe sub ușa de la baie atunci când ea avea îndrăzneala de a încerca să-și asigure ceva timp personal înăuntru.

Mă îndoiesc că acolo, afară, este o pisică.

Reynolds păru că vrea să întrebe din nou cine-i afară, dar Maggie l-a șușuit cu un deget la buze.

— Nu cred că încearcă să intre ca să ne ajute. Ești de acord?

Reynolds părea să nu fi luat ideea aceasta în considerație, așa că a tăcut, deocamdată. După câteva minute, liniștea s-a lăsat iar.

— Rebelii, a șoptit Kim. Ei trebuie să fie. Jim a spus că au fost rebelii.

— Chiar ți se pare că sunetele astea par făcute de blestemații de rebeli? a replicat Reynolds râzând amar până ce scrijelitul a început din nou, făcându-i pe toți să tacă din nou.

Acum, tot ce puteau face era să aștepte și să spere. Măcar aveau aer, care circula liber, un curent care venea dintr-o crăpătură în zid, aflată sus, într-un colț.

Dar pâinea era terminată, la fel ca și carnea. Tot ce le mai rămăseseră era cam un galon de apă și ceva brânză.

Chiar și așa, White avea nevoie de cea mai multă apă în încercarea de a-i ține febra cât mai scăzută. Rana din picior supura, mult mai mult decât era de așteptat după timpul scurt de când fusese rănit. La început, Maggie s-a gândit că era o rană de glonț, dar părea mai mult a fi o tăietură făcută cu un cuțit neascuțit, iar acum marginile se înnegreau, îndepărtându-se, și lăsau la vedere carnea din interior, sfâșiată până la os.

— Rana asta trebuie bandajată, a spus Kim.

— Nu avem nimic suficient de curat, a replicat Maggie. Am putea să-i facem mai mult rău decât bine.

Nu a spus ceea ce gândeau cu toții; un bandaj nu putea ascunde realitatea că împărțeau o încăpere închisă – o celulă – cu un om care probabil nu mai avea mult până să moară.

— — —

Scrijelitul reîncepea de fiecare dată când unul sau altul dintre ei se mișca. Când i-a venit rândul lui Kim să-l supravegheze pe White, Maggie s-a așezat pe marginea gropii săpate privind în jos la ceea ce lucraseră. Entuziasmul lor inițial era acum total dispărut, dar măcar mozaicul va fi la vedere atunci când toate astea se vor fi terminat. Încăperea în care săpau era demult știută ca fiind un templu militar roman închinat zeului lor Mithras, dar se crezuse că toate comorile sale fuseseră demult prăduite. Asta până ce o echipă a pătruns prin podea și a găsit culorile care se aflau ascunse de secole. Până acum, au decopertat doar un sfert din ce era acolo, dar White sperase să se extindă pe toată lungimea și lățimea camerei. Puținul pe care-l dezgoliseră până acum părea complet, nespart și protejat de-a lungul secolelor de către nisipul de deasupra. Ar fi fost o descoperire deosebit de importantă și, ca responsabil cu săpăturile, grosul creditului i-ar fi revenit lui White.

Păcat că nu va trăi ca să aibă parte de bucuria asta.

Ca o replică la gândurile sale, bolnavul a gemut zgomotos, iar acest fapt a provocat o nouă repriză de scrijelit la *ușă*.

Dacă vine cineva... vă rog, grăbiți-vă!

Banks s-a raliat *squad*ului la baza unei grămezi de pietre răsturnate, care făcuseră parte cândva din zidul principal de apărare al orașului. Singura mișcare în noapte… erau ei. Nu se vedea nici o lumină în nici una dintre micile ferestre și nici un sunet doar micile scrâșnete și bufnituri făcute de pașii lor pe pietre și nisip. Era o noapte rece, cu o briză ușoară dinspre râu, una dintre oricare alte nopți de pe aici din ultima mie de ani, sau mai mult, neatinsă de nici una dintre grijile modernității. Banks se simțea ca un intrus din viitor pe când stătea acolo, așteptându-i pe ceilalți.

— Totul pare *clear*[8], *Cap*, a raportat Wiggins. Sau, cel puțin până acum, n-a tras nimeni în noi.

— Urcă panta până sus, Wiggo. Faci un *shufti*[9] și anunță-ne dacă e sigur să intrăm.

În timp de Wiggins și Davies se urcau către platoul de sus, Banks și ceilalți verificau înălțimile pentru o eventuală ambuscadă. Dar Wiggins a ajuns sus fără incidente și le-a semnalat că totul este *clear*, deci pot să înainteze. Toți cei șase au trecut prin spărtura din zid și au ajuns într-o piațetă pătrată care, evident, fusese zona comercială în trecutul îndepărtat. Acum era pustie și tăcută. Nu era nici un semn de viață, dar erau numeroase indicii că acolo, recent, avusese loc un schimb de focuri. Arme de foc făcuseră găuri în ziduri, tuburi de cartușe erau împrăștiate peste tot și sânge, negru în lumina stelelor, stropea din plin pământul, pereții, ușile și canaturile ferestrelor. Nu se vedea nici un cadavru.

— Asta este cea mai *curată* luptă pe care ați văzut-o, a șoptit Wiggins în casca lui Banks, apoi a mutit după ce a primit o căutătură rece.

Banks l-a trimis spre vest, în lungul zidului, împreună cu Davies. Pe sergent și pe Broke i-a trimis către est, iar lui Wilkins i-a semnalat să-l urmeze pe el, traversând încet prin mijlocul *square*-ului.

Au găsit și mai mult sânge, multe cartușe trase, dar nimeni nu a tras în ei și nimic nu mișca în umbre.

---

[8] Clear – în sensul de spațiu *liber*/*degajat* de inamici.

[9] Shufti – termen arab care înseamnă *„uite/privește”*. Preluat de militarii vestici înseamnă *să arunci o privire* / *să faci o recunoaștere rapidă*.

După câteva secunde, au ajuns la capătul sudic al *square*-ului, unde trei ieșiri diferite duceau într-un labirint de alei mărginite de ziduri înalte din gresii. Ceilalți patru oameni s-au alăturat și ei. Hynd și Wiggins au clătinat din cap pentru a indica faptul că nu au descoperit nimic. Banks nu a vrut să separe echipa în labirintul aleilor, așa că a trimis tot grupul, în timp ce el, din nou, și-a asumat ariergarda.

Și-au croit drum prin orașul antic, negăsind nimic altceva decât întuneric, nisip și umbre.

— — —

Își urmau drumul printr-o altă alee pustie și mărginită de ziduri înalte, iar Banks începea să creadă că au fost trimiși după cai verzi, când Wiggins a oprit *squad*ul și l-a chemat în frunte pe Banks. Acesta a venit lângă umărul caporalului și a privit într-o curte în care se intra din alee.

Găsiseră primul semn că locul nu era chiar complet gol, deși trupul care zăcea în centru curții era sfâșiat în prea multe bucăți pentru a mai fi viu. Banks l-a lăsat pe Hynd împreună cu flăcăii cei noi pe alee, iar el și Wiggins au intrat să investigheze. În jurul cadavrului dezmembrat, sângele băltea în trei locuri diferite, iar membrele păreau a fi fost retezate de o foarfece uriașă. Un braț zăcea la trei metri de trup, dar celălalt braț, picioarele și capul erau de negăsit. Fâșiile de uniformă militară și resturile de curele de piele i-au arătat lui Banks că, probabil, nu era unul dintre arheologii după care veniseră, dar nici nu aveau vreun indiciu despre identitatea mortului. Dacă o fi avut vreo armă, aceasta nu se mai afla prin apropiere.

Wiggins a cercetat ceva pe sol, apoi i-a făcut semn lui Banks să înainteze. Au găsit și mai mult sânge și au urmat o urmă ce ducea de-a latul curții departe de ei, într-o altă alee, respectiv altă curte, spre ușa unei clădiri joase, cubică, ce domina sfertul îndepărtat. Un aparat radio, zdrobit de parcă ar fi fost călcat de ceva greu, zăcea în bucăți lângă ușă. Acolo era și mai mult sânge pe jos și multe tuburi de cartușe. Au urmat urma de sânge în interior, observând împrăștierea de picături și urma roșie a unei mâini imprimată pe un perete. Urma ducea într-un hol îngust unde au pierdut-o în întuneric.

Banks i-a chemat pe Hynd și pe ceilalți.

— Voi patru ne asigurați spatele, le-a șoptit când aceștia au apărut în cadrul ușii. Wiggo și cu mine o să aruncăm o privire rapidă pe-aici. Beliți bine ochii. Instinctul îmi spune că acolo e mai mult decât putem vedea.

— — —

Odată reintrat în hol, Banks s-a simțit destul de în siguranță ca să aprindă lanterna de pe carabina de asalt și să urmărească cu ea dâra de stropi de sânge. L-a purtat prin alte două uși care dădeau în încăperi pustii, apoi s-a oprit la baza unui perete alb din piatră. Era gata să cerceteze când Hynd a vorbit în căști din spate, de la ușa principală.

— Avem mișcare pe acoperișuri, *Cap*, multă mișcare. E prea întuneric ca să numărăm câți sunt, dar cred că ne-au înconjurat.

— Le putem sparge dispozitivul în forță?

— Problematic. Dețin poziții dominante și ne vor avea în bătaia armelor. Vestea bună este că încă nu trag în noi.

— Stai în ușă. Poate că nu știu câți suntem noi aici. Nu trage primul dar ține ochiul mare pe ei.

— *Willco*[10].

S-a întors și l-a văzut pe Wiggins uitându-se la locul unde urma de sânge se oprea la baza zidului. Caporalul a șoptit:

— E o fisură mică aici. Și de dedesubt vine lumină artificială. Cred că asta este o ușă, *Cap*.

Cu patul carabinei, Banks a lovit tare în piatra din fața sa în ritmul încurajărilor de pe stadioane. În replică, a auzit un strigăt slab de surpriză de undeva de dincolo, apoi o voce de femeie, strigând ca de la mare distanță.

— Nu putem deschide de pe partea asta.

Banks a găsit crăpăturile verticale subțiri care marcau marginile ușii din zid, dar nu vedea nici un fel de mecanism sau mânere cu care să o deschidă. Va fi nevoie de forță brută. Multă.

— *Sarge*, dă-te aproape.

— Sunt aici, *Cap*.

— Care-i situația?

---

[10] Willco - *Will comply* / *Will cooperate* – în argoul militar: voi executa/coopera.

— Neschimbată. E o grămadă de mișcare pe acoperișuri dar nu se vede nimic precis. Însă nu sunt insurgenți sau rebeli, *Cap*. Nu cred că sunt oameni. Poate câini, sau un fel de babuini, dacă or fi așa ceva prin zonă. Indiferent ce sunt, nu se mișcă precum oamenii.

— Poți să renunți la doi dintre băieți? Noi trebuie să facem nițică muncă grea. S-ar putea să-i fi găsit pe arheologi.

— I-am trimis, *sir*.

După câteva secunde, soldații Davies și Brock li s-au alăturat lui Banks și Wiggins. Banks a mai verificat o dată crăpăturile ce marcau ușa, apoi a strigat, destul de tare ca cei dinăuntru să-l audă.

— Dați-vă înapoi, facem o încercare.

Toți patru și-au proptit umerii în partea stângă a ușii. Stânca a scârțâit și a scrâșnit, și ușa s-a clintit, dar numai cu o vreo doi centimetri.

— Mai cu forță, băieți, îi îndemnă Banks și se propti cu toată greutatea în ea.

Ușa a mai alunecat cu încă doi centimetri, apoi ceva a cedat și a alunecat mai mult, deschizându-se. Două femei și un bărbat, palizi, dar vii, se aflau în încăperea de pe partea cealaltă.

— Voi sunteți *cavaleria*? a întrebat una dintre femei cu un accent scoțian.

— Dacă voi sunteți arheologii, *aye*, noi suntem. Dar mi s-a spus că sunteți zece.

— Am fost, spuse femeia cu un suspin în voce.

Avea ceva de povestit, asta era clar, dar acum nu era timp de ascultat. Hynd s-a făcut auzit în casca lui Banks.

— Indiferent ce-or fi, cred că i-am șucărit rău, *Cap*. Vin peste noi.

Împușcăturile au început când Banks îi conducea pe ceilalți trei oameni ai săi către intrarea principală.

— — —

Abia a avut timp să apese pe butonul căștii din ureche înainte de a se alătura lui Hynd și Wilkins. Amândoi erau în poziția de tragere din genunchi, de o parte și de alta a ușii. Banks s-a aruncat la pământ, pe burtă între ei, lăsând la vedere

unui eventual lunetist o țintă cât mai mică posibil, dar deja era clar că nu trage nimeni asupra lor. Hynd și Wilkins au încetat și ei să tragă.

— Cu cine avem de-a face, *Sarge*? a strigat.

— Să n-am parte dacă știu, *Cap*. Am doborât ceva când a coborât de pe acoperiș; a căzut pe alee, în dreapta, iar acum e liniște iarăși.

Banks s-a întors.

— Wiggo, cu mine. Ceilalți, acoperiți-ne.

Banks umăr la umăr cu Wiggins, au alergat aplecați prin curte, apoi au încetinit când s-au apropiat de intrarea dinspre alee. Banks a aprins lanterna de pe armă și a ochit forma cea mai întunecată de pe jos.

Nu era un insurgent rebel, nici un câine, nici babuin, deși era destul de mare ca să fie confundat prin întuneric cu vreunul dintre aceștia. Dar nu știa nici un babuin care să aibă ochi compuși roșii, un trup rotund, îndesat, și opt picioare scurte și păroase. Și chiar dacă focurile trase de Hynd și Wilkins îi spulberaseră o parte din trup, era clar despre ce era vorba. Banks a identificat creatura ca fiind un fel de tarantulă, dar de proporții enorme.

Păianjeni. De ce trebuiau să fie niște afurisiți de păianjeni?

— 4 —

Arheologii au rămas în încăpere, privind prin ușa deschisă. După rafala inițială de împușcături, liniștea se lăsase afară. Soldații au sosit și au plecat atât de repede Încât Maggie nici nu era prea sigură că nu au fost rodul imaginației sale îmboldite de forța pură a speranței.

—Și-acum ce-ar trebui să facem? a întrebat Kim. Mergem după ei?

—S-ar putea să nu fie încă sigur să ieșim afară. Eu zic să închidem iarăși ușa, ca să ne asigurăm, spuse Jack Reynolds.

—Nu, hotărî Maggie. Rămâne cum este. S-ar putea să fi avut noroc că au reușit să o deschidă. Am stat destul închisă în mormântul ăsta. Am nevoie de aer proaspăt.

Înainte ca ceilalți să o poată opri, a ieșit în hol. În afara încăperii era întuneric, dar ea își amintea destul de bine drumul către intrarea principală, încât să pornească în lungul coridorului. Un miros ciudat plutea prin aer, acru, ca de plastic ars, cu atât mai puternic cu cât se apropia de intrarea principală. Văzu în față ceva nițel mai deschis la culoare și s-a îndreptat într-acolo, ajungând la intrare chiar când cei doi soldați trăgeau ceva de-a latul curții până la picioarele celorlalți. Ea scăpă un strigăt de surpriză când a pășit înainte și a privit în jos la rămășițele unui păianjen de mărimea unui câine mare.

—Ce dracu e asta?

Omul care-i vorbise mai devreme s-a uitat la ea peste creatura moartă și a zâmbit subțire.

—Noi cam speram ce ne vei spune tu.

— — —

—Eu sunt Maggie Boyd, se prezentă când s-au întors în încăpere,

—Sunteți șefa, domnișoară? a întrebat cel ce, evident, era liderul militarilor.

—Nu, acesta ar fi Jim, spuse ea, arătând către bolnavul din patul improvizat. Îl puteți ajuta cu ceva?

Căpitanul – se prezentase ca fiind Banks – l-a trimis pe soldatul cel înalt, negru, Davis, să vadă dacă putea face ceva pentru bolnav, apoi s-a întors către altul.

—Ocupă-te de acești oameni: alimente și apă. Poate și un ceai. Par să aibă nevoie.

Li s-a oferit o gustare, cafea, și pentru prima oară în ultimele zile au avut un sentiment de siguranță. Caporalul, Wiggins, le-a dus ceva de mâncare și de băut celorlalți trei care păzeau ușa principală și ferestrele de pe coridorul exterior încăperii lor.

—Trebuie să-l ducem pe Jim la un spital, spuse Maggie. Are febră foarte mare.

—Văd, a confirmat Banks. Dar mai întâi trebuie să mă asigur că voi patru sunteți singurii supraviețuitori. Știi ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Ea arătă spre locul unde Davis se ocupa de cel bolnav.

—Jim a fost singurul care a văzut ceva, dar nu a rămas conștient suficient timp ca să ne spună ce. Restul echipei se afla în oraș în momentul când noi am intrat aici. Dar am auzit împușcături, deși nici unul dintre noi nu avea arme. E clar că au fost rebeli prin preajmă.

Banks a aprobat cu o mișcare a capului.

—*Aye*. Am găsit unul mai devreme, dar pe nimeni din echipa voastră. Dacă sunt în viață, există posibilitatea să fi fost răpiți pentru răscumpărare. Trebuie să transmit această posibilitate, să văd dacă suntem recepționați *la bază*.

Căpitanul a lăsat-o în încăperea subterană și a ieșit să facă apelul radio. Kim și Reynolds își luau gustarea cu cafea, așa că Maggie s-a apropiat să vadă dacă-i poate da vreun ajutor celui bolnav.

Soldatul cel înalt a terminat de bandajat piciorul rănitului. Cu o mină gravă, spuse:

— În mod sigur va pierde piciorul – accentul său *glaswegian* devenind și mai puternic.

— Zici că a fost un păianjen, ca cel pe care l-ați ucis voi?

— Dacă vrei neapărat un răspuns adecvat, *aye*, așa cred.

— Dar va supraviețui?

După o pauză lungă, Davis a spus încet:

— Cred că viața lui e în mâinile Domnului. I-am administrat morfină, deci, o vreme, se va simți mai confortabil. Dar ai dreptate, ar trebui dus repede într-un spital.

— — —

Căpitanul Banks s-a întors după 5 minute. Și el părea grav atunci când i s-a adresat lui Meggie.

— E așa cum m-am temut. A fost postat un video online; un grup de insurgenți rebeli îi țin ostatici pe ceilalți din echipa voastră. Șefii mei nu știu unde, dar pot spune că sunt undeva pe o rază de 10 mile de aici. Și nu pot risca să trimită un elicopter după noi, pentru că rebelii ar interpreta faptul ca pe o provocare și ar ucide ostaticii.

— Dar tu ce poți face?

— Putem face ceva, răspunse Banks. Problema este că în curând vin zorii, așa că nu vom avea destul timp ca să-i căutăm. Am să las aici doi oameni, cu voi, Davis ca să aibă grijă de rănit, și caporalul Wiggins. Vor sta de pază și vor opri *orice* ar încerca să ajungă la voi.

— Iar voi ceilalți, ce veți face?

— La trei mile de aici, în josul râului e un oraș. Sunt cele mai mari șanse ca ostaticii să se afle acolo. Ne ducem acolo. Imediat. Dacă nu ne întoarcem până în zori, caporalul Wiggins e la comandă. Radiourile noastre tactice de pe căști nu funcționează la o asemenea distanță, așa că i-am lăsat lui *sat-phone*-ul. E un om de nădejde. Dacă noi nu ne întoarcem, vă va duce el acasă.

— 5 —

Banks i-a condus în exterior, cu Brock și Wilkins în urma sa și cu *Sarge* asigurându-le spatele. Nervii li se liniștiseră. Acum aveau un obiectiv clar, deși păianjenul mort îi mai bântuia prin minte. Era *wild card*ul[11] acestei ecuații, lucrul pe care nu-l putea controla, așa că l-a compartimentalizat, punându-l deoparte pentru mai târziu. Când au ieșit în curte, a cercetat acoperișurile, dar dacă se afla ceva acolo, pe sus, nu a fost înclinat să atace, așa că ei au străbătut orașul în liniște, fără nici o interferență.

Avea încredere că Wiggins îi va ține pe toți la adăpost, în clădire. Acum, sarcina principală a *squad*ului era să-i salveze pe ceilalți. S-a concentrat asupra misiunii în timp ce se deplasau în marș forțat[12], în afara orașului, către est și departe de zona stâncoasă. Se mișcau repede, departe de orașul înconjurat de ziduri, către râul unde, în depărtare, licăreau luminile unui oraș. După ceasul său, mai erau trei ore până în zori. Din acestea, mai mult de jumătate de ora va fi irosită pentru a ajunge nevăzuți acolo.

Asta nu ne lasă prea mult timp pentru recunoaștere; doar o manevră de 'intră / ieși'.

Dar era tot timpul pe care-l aveau disponibil, așa că *trebuia* să le ajungă.

— — —

În timp ce se apropiau de marginile orașului, s-au menținut pe poteca îngustă cât de mult au putut, apoi s-au mutat cu 20 m într-o parte și departe de lumini, intrând în orașul propriu-zis pe un doc amărât, de lemn, de pe malul râului. Pentru că erau primele ore ale dimineții, Banks nu se aștepta să fie cineva treaz, dar se aștepta să simtă că se află într-un oraș, că măcar cineva era viu. Această așezare părea la fel de veche și moartă precum anticele ruine de lângă creasta stâncoasă.

---

[11] Wild card – în contextul textului: este vorba de o întâmplare cu probabilitate foarte mică să aibă loc, dar cu efecte maxime asupra evenimentelor ulterioare.

[12] Double time – cadența marșului 180 pași/minut, lungimea pasului 75 cm.

Luminile sunt aprinse, dar nu-i nimeni acasă.

S-au îndepărtat repede de râu și au intrat pe o stradă lungă și îngustă, cu clădiri înalte de o parte și de alta, construite din gresii, ce-i dădeau un aspect de văgăună abruptă. I-a trimis pe Hynd și Brock pe stânga, iar el și Wilkins au trecut pe dreapta.

— Supravegheați acoperișurile, armele pregătite și nu așteptați ordin ca să trageți dacă trebuie să doborâți pe careva. Țineți minte că pe undeva pe aici sunt civilii pe care-i căutăm. Hai să-i luăm acasă.

Stelele asigurau suficientă lumină ca să vadă drumul, dar iluminatul stradal puternic n-a făcut decât să evidențieze și mai dur scena peste care au dat. Același material fibros, cenușiu, pe care l-au văzut în puț la soirea lor atârna peste tot unde se uitau, formând rețele complicate care se întindeau peste uși și ferestre, și mai departe în lungul străzii, între doi stâlpi, blocându-le trecerea.

Ceva rotund atârna acolo într-un cocon, prea mic ca să fie o persoană adultă, dar dacă era un copil sau un câine… Banks n-avea de gând să se oprească pentru a cerceta mai îndeaproape.

Observă că Wilkins încremenise, neputând să-și mai ia ochii de la rețea.

— Continuă înaintarea, i-a ordonat încet prin radio. Amintește-ți misiunea.

Peste drum, i-a văzut pe Hynd și Brock trecând pe sub marchiza extinsă a unui magazin care era complet înfășurat în multă plasă, o masă de fibră care îngloba întreaga fațadă a clădirii, acoperind chiar și ferestrele de la etaj.

De câte asemenea bestii era nevoie ca să facă așa ceva?

Dar nu era sigur că voia să afle răspunsul.

Au ajuns la capătul străzii unde se deschidea spațiul larg al unei piețe, și și-a dat seama că acolo trebuie să fie chiar și mai multe bestii decât își imagineze.

Rețeaua cenușie înfășura totul: standuri, căruțe, cămile, ponei, și oameni… mulți oameni, toți morți. Unele trupuri erau dezmembrate ca cel găsit în oraș, altele erau înfășurate strâns în coconi, atârnați, suspendați în rețea, între clădiri și stâlpii de iluminat.

Lângă trupul dezmembrat al unui copil, tânărul Wilkins a vomat zgomotos. Banks și-a pus un deget la buze impunându-i liniște, dar de fapt, nu-l condamna pe flăcău; și el a simțit că i se ridică stomacul în gât la vederea măcelului.

— Ochiu' mare, flăcău, spuse, apropiindu-și fața de Wilkins. Amintește-ți că suntem în misiune de salvare. Ar mai putea fi cineva viu în zonă care să ne spună ce mama dracului s-a întâmplat aici.

— — —

Întâi, a fost o speranță disperată. Au făcut un tur circular prin piață fără să găsească pe nimeni viu, nici semne de viață fie în trupurile împrăștiate pe caldarâm, fie în coconii suspendați. Hynd a atras atenția lui Banks asupra unei clădiri pătrate din colțul nordic. Un jeep militar era parcat afară; în benă avea montată o mitralieră de mare calibru.

— Primul semn de activitate non-civilă, *Cap*. Merită să verificăm înăuntru?

Banks a aprobat și i-a făcut semn lui Hynd să înainteze și să investigheze. Din ușa clădirii, *Sarge* i-a răspuns prin semne să-l urmeze după 10 secunde. Banks îl mai văzuse pe Hymn în trecut în situații grele, dar niciodată palid ca moartea.

— E de rău, *Cap*, spuse sergentul când Banks a ajuns lângă el. Poate ar fi bine să-i ții pe țânci mai departe de asta. N-or să le placă ce e de văzut.

Banka a trecut pe lângă el și a intrat. Considerase că ceea ce a văzut în piață e un adevărat măcel, dar ceea ce era înăuntru era și mai rău. Trupuri și bucăți de trupuri zăceau împrăștiate pe podea, mese, și pe tejgheaua a ceea ce fusese, evident, o cafenea. O țeastă – doar țeasta – se afla pe o plită electrică, prăjită și ardea în continuare, ca o minge neagră, cu ochii ieșiți din orbite și bălăbănindu-se pe obrajii scorojiți. Banks a oprit plita și a acoperit capul cu o oală răsturnată, dar știa că privelișteа și mirosul îl vor urmări în vise.

Fuseseră o grămadă de împușcături în acea zonă aglomerată. Majoritatea trupurilor purtau uniforme militare, hamuri și veste antiglonț și arme descărcate. Acestea împreună cu tuburile de cartușe trase răspândite pe podea, i-au arătat lui Banks că au tras în ceva, nu unii în alții. Suspecta că au fost

chestiile alea, păianjeni sau ce-or fi fost, dar singurii morți de aici erau doar oamenii care trăseseră dezlănțuit.

Trupurile erau reci, cu sângele închegat, uscat și înnegrit; din amara experiență, Banks a presupus că cele întâmplate se petrecuseră cu cel puțin o zi în urmă, poate chiar mai multe. Cu Hynd alături și-au croit drum printre bălțile de sânge, respirând scurt pe gură.

Banks s-a îndreptat spre ușa întunecată din spate. Instinctul, format de-a lungul anilor, în prea multe situații de acest gen, îi spunea că se aflau în locul corect, că ostaticii erau undeva pe aici. Și îi mai spunea că era prea târziu pentru orice încercare de salvare.

Holul din spatele cafelei era luminat de un neon pâlpâitor, dar cu strălucirea atenuată de rețeaua cenușie ce atârna în falduri din tavan. Banks și Hynd au reușit să o dea cu grijă deoparte cu țevile armelor, fără să se grăbească niciunul.

Și-au găsit ostaticii într-o încăpere mică, doar cu puțin mai mare decât o debara, în partea din spate a proprietății.

— — —

Erau șase cadavre, împachetate în picioare, toate în coconi și înfășurate precum cele ce atârnau între clădirile de afară. Hynd a trebuit să muncească din greu folosind cuțitul ca să taie rețeaua în dreptul fețelor; nu semănau cu localnicii și, după ce a extins tăieturile, ai ieșit la iveală tricourile, jeansii, ghetele și un pașaport în buzunarul unei geci; Tim Woods, din Crislehurst, Kent.

Banks a renunțat la toate măsurile de menținere a liniștii.

— *Sarge*, ia-l pe Wilkins și vezi dacă poți face vehiculul acela să funcționeze. Trimite-l pe Broke la mine. Îi vom pune pe nefericiții aceștia în spatele jeepului apoi vom urca din nou colina. Măcar atât putem face pentru ei, să-i ducem înapoi acasă.

— Dar cu bestiile astea de păianjeni ce facem, Cap? a întrebat Hynd. Trebuie să fie câteva duzini de creaturi dacă au reușit să facă toate astea. Dacă-i așa, unde mama dracului s-au pitit acum?

— Nu sunt Mafalda, *Sarge*, spuse Banks. Atât timp cât se țin departe de noi, nu-mi pasă. Hai să mergem înapoi, sus pe

colină, și am să chem un elicopter pentru evacuare care să ne ia toată gașca de aici.

— — —

Banks și Brock a degajat cadavrele, tăind cât mai mult din plasa ce forma coconii. Trei trupuri prezentau răni tăiate similare cu cea văzută mai devreme pe piciorul rănitului rămas cu ceilalți; alții aveau gâtul rupt și urme de mușcături pe gât, atât de adânci încât capetele li se bălăbăneau alarmant, făcând rănile cu sânge negru să se mărească și mai mult. Brock părea gata să dea la boboci.

— Flăcău, dacă ai de gând să te cerți cu bocancii, fă-o afară. Aici miroase destul și fără ajutorul tău.

Spre fala sa, tânărul soldat și-a ținut cumpătul, ajutându-l pe Banks să elibereze trupurile și să le tragă afară din debara, în hol. Hyne s-a întors după câteva minute.

— Jeepul funcționează, *Cap*. N-are prea multă benzină, dar ne va duce sus pe colină fără probleme.

— Păi, să mergem, a replicat Banks. L-am lăsat destul pe Wiggo cu cele două femei. Știindu-i năravurile, până acum trebuie să fi încasat cel puțin o palmă.

— 6 —

Jim White a murit undeva între orele 4 și 5 dimineața; Nimeni nu a observat până ce Maggie l-a verificat.

— Jim?

Ochii săi erau închiși și nu mai respira, deși ultima dată când îl verificase pieptul său se ridica și cobora ritmic și constant. A crezut că doarme, sub efectul morfinei, dar când i-a pus o mână pe coastele nemișcate, unde înainte era fierbinte de febră, acum era rece.

— Soldat Davies, l-a chemat, iar el s-a apropiat imediat, mânat de panica din vocea ei.

Lunganul i-a acordat decedatului toată atenția, CPR[13] și respirație gură-la-gură, dar după câteva minute, a fost evident că nu-l mai pot resuscita. Davis a privit-o pe Maggie:

— S-a dus. Îmi pare rău.

— *Aye*, și mie. Săracul, probabil că ne-a salvat viețile riscând să facă apelul radio. Și asta e recompensa lui?

Davis i-a pus o mână pe umăr.

— Nu e vina ta. A fost unul dintre nenorociții aceia de păianjeni. Dacă vrei să urăști ceva, urăște-i pe ei.

— Sunt niște bestii, și fac ceea ce știu bestiile să facă.

— Așa cum s-a întâmplat întotdeauna, a replicat Davies, apoi s-a uitat iar la cadavru. Secrețiile negre, infectante, trecuseră prin bandajele puse mai devreme și mirosul neplăcut era emanat de întreg trupul.

— Dă-mi o mână de ajutor. Să-l ducem într-una dintre celelalte încăperi; nu trebuie să ai tot timpul sub ochi un cadavru care degajă un asemenea miros.

Maggie l-a luat de picioare, așteptându-se să fie greu, dar White părea să fi pierdut jumătate din masa sa corporală în timp ce a stat lungit în culcușul improvizat. Ceea ce a mai rămas din el era scheletic de subțire, precum o victimă a foamei. Era ca și cum cărau un sac din piele uscată plin cu niște lemne. Ea avea lacrimi în ochi pentru colegul pierdut, dar nu putea recunoaște omul care a fost în mortăciunea din mâinile ei. A fost recunoscătoare când au ajuns în a doua încăpere de pe coridor și Davis i-a spus încet:

---

[13] CPR – Cardio Pulmonary Resuscitation – manevre de prim ajutor: tehnici de masaj cardiac și respirație artificială.

— Mulțumesc, domnișoară. Acum îl poți lăsa jos. De aici îl duc eu.

Maggie s-a reîntors în cameră. Kim stătea cu capul plecat, suspinând, iar Reynolds evita contactul vizual cu ea. A făcut trei căni cu cafea și a dus una afară, unde Davies stătea la fereastra primei încăperi de pe coridor. Zâmbi trist.

— Mulțumesc, domnișoară.

— Maggie. Demult nu mă mai gândesc la mine însumi ca la o domnișoară.

— Iar eu sunt Joe. Nici eu nu mă mai gândesc la mine ca fiind Joshua după ce am stat câteva săptămâni în Easterhouse estate[14].

Ea reuși să zâmbească la auzul acestei ziceri.

— Mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Jim.

— Mi-aș fi dorit să se poată face mai mult, spuse Joe, reîntorcându-se la fereastră, la supraveghere.

Maggie a luat celelalte două căni de cafea și s-a dus la intrarea principală unde stătea Caporalul Wiggins de pază. A luat una dintre căni, apoi și-a aprins o țigară.

— Îmi dai și mie una? a cerut Maggie.

— Nu te-aș fi crezut o fumătoare.

— Nu mai fumez de cinci ani, aprinzând una și trăgând fumul adânc în piept. Dar dacă a avut vreodată nevoie de un motiv ca să reîncep, tocmai l-am găsit aici.

— Ești o fătucă din Edinbourg, nu-i așa?

— Din Dunbar. Iar tu ești un Weggie[15], ca Davies, cel din spate.

— Recunosc. Deci, ce caută o fătucă frumoasă ca tine într-un loc ca ăsta?

Mai că-i veni să râdă.

— Nu-mi veni mie cu gargara de Glesga[16]. Aici nu e Barrowland Ballroom[17], iar eu nu sunt în toane bune.

Wiggins a izbucnit în râs.

— Păi… poate mai târziu, spuse; apoi o văzu că e serioasă.

— Pare rău, fătuco, așa e stilu' meu. Ce-ți mai face prietenul?

---

[14] Easterhouse estate – suburbie muncitorească din Glasgow.

[15] Weggie – în argou scoțian: un fel de *Titi Duru*'.

[16] Glesga – în argou: Glasgow.

[17] Barrowland Ballroom / Barrowlands – sală de bal din Glasgow.

— Nu mai face nimic, spuse ea sec.

— Oh, fir-aș… Chiar îmi pare rău, a replicat Wiggins, apoi a rămas tăcut.

Maggie a privit prin curte în timp ce fuma și-și bea cafeaua.

Totul era liniștit și tăcut, ca atunci când au ajuns ei aici.

Ce dracu, e doar o săptămână de atunci? Păreau să fi trecut câteva luni.

Pentru prima oară în ultimul timp ea s-a gândit și la ceilalți, cei șase pe care nu i-a mai văzut de la atacul rebelilor și se întreba acum dacă rebelii i-au răpit, sau au fost aceleași bestii care l-au ucis pe Jim White.

De câteva minute Wiggins era tăcut. Ea avea impresia că se gândește la ceva.

— Deci, care-i treaba cu bestiile astea uriașe? a întrebat Wiggins.

— Îmi pare rău, habar nu am. Cel pe care l-ai împușcat este primul văzut de noi. Dacă ei l-au rănit pe Jim… noi nu i-am văzut.

S-a uitat din nou în curte; cineva a mutat cadavrul păianjenului afară și într-o parte. Zăcea în umbre, o chestie *stricată*, cu picioarele răsucite și trupul ciudat de *dezumflat*.

— Păianjenii nu cresc atât de mari, spuse ea.

— Ba eu văd că cresc, râse Wiggins.

— Nu, vreau să spun că nu pot crește atât de mari. Sistemele circulator și respirator nu sunt concepute pentru asta. Odată depășită o anumită mărime, cam cea a unei palme, ei nu mai pot aduce în interiorul trupului suficient oxigen care să le susțină funcțiunile.

Wiggins a râs din nou.

— Acesta venea spre noi destul de repede. Iar umbrele de pe acoperișuri sunt și ele rapide. Pariez că încă mai sunt acolo, sus, supraveghindu-ne. Nu cred că știu că au probleme respiratorii și de circulație.

— Eu nu înțeleg nimic din ce se întâmplă aici.

— Nu-ți bate capul, a replicat Wiggins. Mie mi se întâmplă asta tot timpul.

— — —

Când ea s-a întors în încăpere, Kim era jos, în groapă, lucrând la mozaic cu o mistrie și o pensulă moale.

— Nu e suficientă lumină pentru genul acesta de activitate, spuse Maggie.

— Am încercat să-i spun, a replicat Jack Reynolds plictisit, dar nu m-a ascultat. Las-o în pace; are nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la rahatul acesta.

— Știu cum se simte.

Maggie o privea pe Kim cum îndepărta straturi de țărână uscată de pe mozaic. Reynolds a fost primul care a spart liniștea.

— Caporalul de la ușă... are *sat-phone*-ul, nu-i așa? Îl poți convinge să facă un apel, ca să ne scoată dracului de aici?

— Îi așteaptă și pe ceilalți să se întoarcă.

— *Dacă* se mai întorc. Misiunea este compromisă total. N-ar fi trebuit să venim niciodată aici.

— Suntem arheologi. E sarcina noastră să salvăm artefactele de acest fel.

— Desigur. Dar nici nu mi-a spus nimeni că trebuie să fiu un *kaka-maka* de Indiana Jones.

Kim nu a scos nici un cuvânt, dar acum lucra mai repede, cu furie, spulberând țărâna în părți direct de pe mozaic. Maggie s-a uitat în jos. Deja decopertase o porțiune mare, ilustrând centurioni *per pedes* sau în care de luptă, toți cu armele orientate către punctul central al desenului. Zona centrală se afla acum sub pensula lui Kim care o curăța chiar mai frenetic.

Mahhie s-a ridicat și a adus o lanternă, ca să vadă mai bine, dar Kim era aplecată peste, curățând și acoperind cu trupul ei un cerc de vreo jumătate de metru care era motivul central, în fine, expus în întregime. Doar când Kim s-a dat înapoi și a scos un suspin care s-a transformat în vaiet, au văzut și ei ce era acolo.

Drept în mijlocul mozaicului era redat un păianjen negru, înconjurat de romani care-l înjunghiau cu săbii și lănci. Sub picioarele lui, dar și împrăștiați pe întreg desenul mozaicului. Abia acum Maggie și-a dat seama că toată scena era pictată intenționat ca o singură, imensă, pânză de păianjen. Fața păianjenului era cel mai cumplit lucru. Zâmbea, un rânjet diabolic sub ochii compuși, în timp ce tocmai sugea viața dintr-un om pe care-l ținea în gură. Omul părea un pitic față de

mărimea trupului bestiei, care, dacă proporțiile erau corect redate, era de cel puțin 2,5 m de la cap la coadă.

— 7 —

Au trebuit să se înghesuie tare pentru a încăpea toți, plus cadavrele, în jeep.

Banks stătea în față, lângă Wilkins desemnat șofer, Sarge și Brock cocoțați echilibristic în spate, lângă mitralieră, iar morții îndesați orbește și cu nu foarte mult respect, pe podea, la picioarele lor. Degeaba mai erau încă pe jumătate înfășurați în plasă, rănile supurau și o avansată stare de descompunere făcea ca mirosul să fie și mai cumplit decât cel al capului prăjit de pe plita electrică.

Singurul lucru bun din această situație era că Brock găsise o bandă cu muniție pentru mitraliera cea mare și a încărcat-o; dacă se dădea careva la ei, puteau riposta cu rafale de gloanțe de mare calibru.

Strada principală care pleca din piață era cea pe care au trebuit să o apuce pentru a se întoarce la creasta stâncoasă și orașul antic de pe colină. Banks supraveghea acoperișurile, temându-se de o ambuscadă, iar Wilkins șofa.

— Nu oprim pentru nimeni și nimic, ai înțeles, flăcăule? a ordonat.

— Am înțeles, *sir*.

Manevra jeepul ca cineva obișnuit să șofeze repede. A călcat accelerația până la fund imediat ce au părăsit piața și au străbătut în viteză orașul gol lăsând în urmă un nor de praf și nisip. Banks s-a uitat în oglinda laterală și a văzut că, în spatele lor, cerul se lumina către est.

Veneau zorile.

— — —

Restul orașului părea la fel de mort – ucis – ca și partea pe care o părăsiseră. Rețeaua cenușie acoperea multe magazine și locuințe și multe cadavre-coconi atârnau de balcoane și stâlpi de iluminat, legănându-se în bătaia vântului. Dintr-unele picurau fluide otrăvitoare și Banks a observat din nou tremurul vaporilor uleioși emanați în aer, despre care credea că sunt luminiscenți în întuneric deplin. În timp ce rulau în viteză pe străzile goale, se bucura că se apropie răsăritul soarelui.

Puteau vedea clar drumul care șerpuia în susul pantei stâncoase, dar… drept înainte, strada era blocată de-a latul de către o masă de rețea, destul de groasă încât să fie aproape solidă. Avea și aproape 3 m înălțime, fiind absolut de netrecut.

— *Sir?* a întrebat Wilkins. Ce ordonați să fac?

Banks s-a gândit să-i spună flăcăului să calce pedala de accelerație, în încercarea de a sparge blocada, dar riscul de a rămâne blocați în rahatul acela cenușiu era prea mare pentru a fi asumat.

— Ia-o la stânga, a ordonat. Să vedem dacă putem ocoli asta.

Un viraj la stânga, în viteză, i-a adus într-o alee îngustă, înaltă de 5 m, unde noaptea nu cedase încă la apropierea zorilor. Wilkins a aprins farurile jepului, care au dezvăluit o altă masă cenușie ce le bloca ieșirea la 15 m înainte.

E locul perfect pentru o ambuscadă.

— Înapoi! Imediat, înapoi! a răcnit.

Flăcăului i-au trebuit câteva secunde ca să frâneze, apoi să bage în marșarier maneta nefamiliară, dar

i-au ajuns lui Banks pentru a privi în oglinda retrovizoare ca să vadă doi păianjeni de mărimea unui câine așezându-se unul lângă altul de-a latul intrării în alee, în spatele lor.

— — —

— Contact în spate!

Banks a strigat și a simțit cum jeepul se clatină pentru că Hynd și Brock încercau să întoarcă mitraliera către intrarea aleii. Wilkins manevra vehiculul cu spatele, dând încet înapoi către bariera din rețea. Deasupra lor, se iveau umbre negre, cocoșate, pe fondul mai luminos al cerului.

— Bagă mare! Calc-o, băiete! Dacă nu trecem prin aia, murim aici!

Jeepul s-a cutremurat când mitraliera din spate a tras cinci rafale scurte. Înăuntru, zgomotul a fost asurzitor, făcând să zbârnâie urechile lui Banks. Se uită în retrovizor, dar tot ce a putut vedea era o ceață cenușie ce se apropia cu repeziciune. Și-a proptit picioarele în planșeu, anticipând impactul, dar inerția jeepului a fost suficientă ca să treacă prin fibrele rețelei, deși a fost încetinit considerabil. Mitraliera grea a tras încă de

două ori, apoi *Sarge* a strigat din spate, vocea ajungând la Banks ca și cum venea de foarte departe, adusă de vânt.

— Vin dinspre est. *Bogey*[18] multiple.

Banks a coborât geamul din partea sa și a privit afară. Zorii aproape că se iviseră, la orizont fiind prezentă o strălucire roză. Doar ce lumina strada înapoi către centrul orașului, de unde o masă de păianjeni uriași lată de vreo 10 m umpleau strada dintr-o parte în alta, alergând direct către ei cu viteza unor câini de curse.

— Scoate-ne dracului de aici, Soldat, a răcnit Banks.

Wilkins n-a pus nici un fel de întrebare. A răsucit jeepul până au ajuns cu fața la șosea, apoi a călcat accelerația în timp ce rulau în forță pe o alee și mai îngustă, care abia de le permitea să se strecoare cu jeepul. Oglinda retrovizoare din partea lui Banks a șters zidul apoi a fost smulsă și aruncată în urma lor. Deasupra, mitraliera grea a *clănțănit*, scuturând șasiul jeepului. În fața lor, râul se apropia rapid, la capătul aleii, iar Banks nu vedea nici o cale pe care să poată vira pentru a reveni pe strada principală.

Trei umbre negre au căzut de pe acoperiș la capătul îndepărtat al aleii și imediat au tras o rețea care să le împiedice ieșirea. Avea doar câteva secunde ca să ia o decizie și nu exista nici o ieșire pe laterale, nici măcar o ușă sau o fereastră, doar ziduri oarbe ce se înălțau deasupra lor.

— Calc-o, a strigat iarăși și s-a încordat.

— — —

Păianjenii reușiseră să țească o jumătate de duzină de fire de rețea de-a latul intrării. Jeepul a trecut prin ele, de data aceasta abia încetinind. Wilkins a călcat frâna când au zburat afară din alee pe un debarcader din lemn, dar inerția a fost prea mare. Au derapat în scârțâitul frânelor și al cauciucurilor pe suprafața de lemn, apoi s-a răsturnat cu o mișcare înceată, la capătul debarcaderului. Banks a simțit o fracțiune de secundă de imponderabilitate când au căzut cam 1,5 m în râu, lovind suprafața apei cu un *splash* puternic.

[18] Bogey – termen-cod preluat din aviația militară: desemnează o țintă neidentificată.

— Evacuarea! a ordonat Banks, și, proptindu-se puternic în portiera asupra căreia începea să acționeze presiunea apei, s-a străduit să iasă din jeepul care se scufunda.

Reuși chiar să se ridice în apa nu foarte adâncă cu arma ținută deasupra capului. L-a văzut pe Brock care încerca să salveze cadavrele din spate, pe când jeepul deriva ușor în josul curentului apei.

— Lasă-le, flăcău. Așa, cel puțin, vor avea parte de o înmormântare *curată*.

Trupurile au plutit mai departe, depășind jeepul și îndepărtându-se odată cu curentul râului. Vehiculul s-a înțepenit când a atins fundul. *Sarge* continua să stea în picioare în spate. A orientat mitraliera grea înapoi, către țărm, unde o juma' de duzină de păianjeni stăteau cu picioarele frontale ridicate, de parcă ar fi adulmecat aerul.

— Luați de-aici, labagiilor, a răcnit golind toată muniția ce mai rămăsese pe banda de cartușe în bestiile de pe debarcader; i-a spulberat în bucăți de picioare, trupuri, mandibule, și ochi sparți, care au căzut în apă și au plutit încet odată cu cadavrele oamenilor.

Arma a percutat în gol, dar ecoul detunăturilor au răsunat îndelung în urechile lui Banks înainte ca liniștea să se lase în jurul lor. Tot ce a mai rămas pe debarcader au fost resturile împrăștiate ale păianjenilor ciuruiți. Au așteptat să vadă dacă mai apare ceva de pe alee, dar aceasta a rămas lipsită de mișcare și întunecată.

Cu soarele ridicându-se în spatele lor, Banks și-a condus oamenii mai departe, mergând prin apă în susul râului, până ce au trecut mult dincolo de limitele orașului.

— 8 —

Maggie se afla în ușă cu altă cafea și încă o țigară de-a lui Wiggins când au auzit, în depărtare dar ușor de recunoscut, *rat-at-tat*-ul unei mitraliere, care a răsunat sporadic timp de câteva minute înainte de a se lăsa liniștea. A văzut umbra ce a trecut pe fața lui Wiggins.

— Necazuri?

— În mod sigur, nu era de a noastră. Asta suna ca un ditamai tunu'.

— Rebeli?

— Posibil. Dar n-am să vă părăsesc ca să mă duc să arunc o privire, așa că nu-ți pierde cumpătu', fătuco.

— Dacă mai vorbești așa, data viitoare îți numeri dinții în palmă, spuse ea și zâmbi ca să arate că nu glumește.

Wiggins i-a întors zâmbetul.

— Mă bucur că m-ai pus la locul meu. Te poți duce la ai tăi să le spui să nu fie îngrijorați? S-ar putea să fi auzit. Calmează-i. *Cap* și băieții se vor întoarce curând. Soarele tocmai răsare.

Ea s-a uitat afară, în curte, și văzu lumina cerului printre case, în lungul aleilor orientate est-vest. Totodată a aruncat și o privire mai atentă decât ar fi dorit la păianjenul mort.

— Mai e ceva ce trebuie să afli imediat.

Și-i povesti despre mozaic și păianjenul pictat în centrul lui.

— Fir-ar mă-sa-l dracului, a replicat Wiggins după ce ea a terminat. Și e autentic, mozaicul vostru? Nu e o înșelătorie modernă?

— Nu, e totalmente *kosher*[19]. Păianjenul tău nu e deloc o noutate prin părțile astea.

— Crezi că s-ar putea ca cineva să-i fi menționat, cândva de-a lungul istoriei?

— *Aye*. Presupun că au fost ținuți departe de oameni, cine știe unde. Și ca să-ți răspund la următoarea întrebare, nu, nu știu de ce au apărut acum, aici. Poate că rebelii i-au găsit, deranjat, și le-au provocat înmulțirea. Dar nu știu ceva sigur.

— Nici măcar nu vreau să știu, spuse Wiggins, privind în curte.

Maggie i-a văzut îngrijorarea pe chip.

---

[19] Kosher – termen de origine evreiască. Aici are sensul de *adevărat, real*.

— Se vor întoarce curând, șopti el.

— Și dacă nu?

— Timp de încă aproximativ o oră, n-am să mă gândesc încă la asemenea posibilitate. Dar dacă se ajunge la asta, voi chema un elicopter care să vă scoată de aici pe voi, iar eu și cu Davis vom merge să ne aducem camarazii.

— Sper să nu se ajungă la asta.

— Și eu, fătuco. Și eu.

— — —

Când Maggie s-a reîntors în încăpere, Kim se afla în genunchi, în groapă, unde decopertase deja două treimi din mozaic. Nu era nimic nou de văzut la fel de uimitor ca descoperirea inițială a păianjenului uriaș din centru, dar era acolo ceva care nu fusese observat mai înainte. În sfertul superior din dreapta al mozaicului erau alți păianjeni, la fel de mari ca cel din centru, pictați ca ieșind dintr-o grotă de pe panta colinei. Contururile colinei au fost imediat familiare; era același afloriment pe care se aflau ei acum, lângă o pictură detaliată a anticului oraș văzut de sus.

Când i-a arătat lui Jack Reynolds, a priceput imediat că omul își pierduse interesul pentru arheologie.

— Și ce dacă? Ne ajută cu ceva? Ne duce mai aproape de casă?

— Pentru asta ne aflăm aici.

— Nu, deloc. Prietenul tău de la ușă a chemat elicopterul? O să plecăm dracului de aici în curând?

— Încă îi mai așteaptă pe ceilalți.

— Da? Va fi o așteptare a dracului de lungă, dacă împușcăturile alea înseamnă ceva. Da, le-am auzit, tare și clar. Dacă afurisiții de rebeli nu vin după noi, atunci nu mai rămân decât blestemații de păianjeni care să ne îngrijoreze.

— Par să păstreze distanța. Uciderea unuia dintre ei pare să ne fi asigurat o pauză.

— Pauză? Sunt păianjeni. Nu considera că au vreo urmă de gândire. Vor veni. Am văzut cu toții filmele. Întotdeauna vin.

— Asta e realitate, spuse Maggie. Nu e un film.

— Ești sigură? Pentru că eu am impresia că e exact ca într-un film cu tâmpenii de monștri.

Conversația s-a sfârșit aici, iar Reynolds s-a dus să se așeze sprijinit de zid, privind în gol. Nici Kim nu a vorbit, în întregime concentrate pe munca sa cu pensula și mistria. Maggie o invidia pentru puterea ei de concentrare, dorindu-și să aibă și ea ceva care să-l țină mintea departe de săracul Jim White, sau de imposibilul păianjen mort în curte.

Ca să facă situația și mai rea, și-a dat seama că-și dorește o altă țigară. Și-a făcut de lucru preparând încă o cană de cafea, deși trecuse doar o jumătate de ceas de când o băuse pe ultima. Nu a apucat să ia nici o înghițitură, pentru că tocmai când se pregătea să toarne a auzit un blestem puternic pe coridor, apoi în toată clădirea a reverberat ecoul unei rafale nesfârșite de armă.

— — —

S-a îndreptat spre ușă, doar ca să-și dea seama, când a ieșit pe coridor, că habar nu are ce ar putea face ca să ajute. Rafalele se auzeau din camera opusă, însoțite de niște înjurături foarte originale.

— Asta-i tot ce puteți, găoazelor?

L-a văzut pe Davis la fereastră, trăgând afară, asupra străzii. A mai tras trei rafale scurte, apoi s-a oprit și a strigat.

— Atenție la *ora 3*, Caporale. Vin spre tine.

Alte împușcături, ușor înăbușite, au venit dinspre ușa principală. Davies s-a întors către Maggie, apoi privirea i-a trecut peste umărul ei, către camera de dincolo.

— Hei, oprește-l!

Ea s-a întors și l-a văzut pe Reynolds împingând ușa încăperii care se închidea pe dinăuntru; mușchii gâtului erau umflați de efort.

La ușa din față Wiggins a încetat focul suficient timp cât să-și strige avertismentul:

— Vin. *Bogey* multiple.

Mintea lui Davies păru să se afle simultan în două locuri, ceea ce i-a lăsat lui Reynolds destul timp ca să termine ce a început. Ușa s-a rotit, închizându-se cu repeziciune. În fine, Davies a pășit înainte, dar a fost prea târziu pentru a o opri. Ultimul lucru văzut de Maggie a fost rânjetul lui Reynolds înainte

ca piatra să se lovească de piatră și ușa să se închidă ferm în fața ei.

— 9 —

Până ce Banks și cei trei oameni ai săi să ajungă sus, pe creastă, au transpirat rău de tot în uniforme. Toată umezeala de la apa din râu se uscase deja în căldura crescândă a soarelui dimineții, în cele 30 de minute cât le-au fost necesare ca să ajungă în orașul antic.

Banks și-a ținut oamenii în apa râului suficient de mult ca să se îndepărteze binișor de oraș și ca să se asigure că nici un păianjen nu-i urmărea de-a lungul malului. Odată ajunși pe teren uscat, i-a alergat repede în susul colinei, atât ca o asigurare în plus că scapă de orice urmărire de jos, dar și din îngrijorare de ce i s-ar fi putut întâmpla lui Wiggins și celorlalți în orașul împrejmuit cu ziduri aflat pe înălțimi. Deși verificau privind peste umăr la fiecare câțiva pași, nu au văzut nici un semn de alți păianjeni; scăpaseră liberi și neurmăriți de pe acel front. Dar pe când se apropiau de zidurile exterioare, au auzit sunetul familiar al focurilor trase de armele de asalt de undeva din labirintul de alei al anticului oraș.

Banks și-a încercat radioul de pe cască.

— Wiggo? Răspunde!

Dar a auzit doar zgomotul static în locul unui răspuns. Dacă Wiggo era cel ce trăgea, nici nu avea cum să audă altceva decât detunăturile armei sale.

— Pas alergător, băieți! a strigat Banks și și-a propulsat *squad*ul înainte.

— — —

Au fost opriți în prima alee de un zid din rețea cenușie care se ridica de la pământ până la acoperișuri, vreo 6 m.

Hynd a încercat să-l taie cu pumnalul de combat, dar era gros de zeci de centimetri, dacă nu chiar un metru; un zid impenetrabil. *Sarge* și-a șters pumnalul de cracul pantalonului, lăsând o urmă groasă.

— Pe-aici nu se poate trece. Și mai și miroase ca un căcat.

S-au retras, și au găsit imediat o rută secundară pe altă alee, dar și aceasta era blocată la fel. Sunetul focurilor de armă s-a intensificat pentru că a intrat în acțiune și un al doilea trăgător.

Ceva nu vrea să vedem ce se întâmplă înăuntru.

Banks a încercat să-și facă loc prin rețea cu țeava armei, dar a reușit doar să și-o blocheze în fibrele lipicioase. A avut nevoie de toată puterea sa pentru a-și recupera carabina. De data aceasta, Hynd a avut mai mult succes cu pumnalul – această rețea nu era chiar atât de groasă ca cealaltă și a reușit să facă o tăietură vertical lungă care putea fi lărgită de doi dintre ei, dacă-și manevrau cu grijă carabinele, ca să-i mențină marginile depărtate. Banks s-a strecurat primul, având grijă să nu rămână prins în rețea, apoi a ajutat la menținerea deschiderii ca să poată trece și ceilalți.

Wilkins a trecut ultimul, dar înainte să o facă o umbra s-a lăsat peste el, provocată de mișcarea de pe acoperișul de deasupra. Doi păianjeni, fiecare cât un câine mare, cu corpuri rotunjite și cu ochii roșii fixați asupra celor patru oameni, au coborât rapid zgâriind piatra zidurilor cu ghearele ascuțite de la picioare.

Banks și Hynd l-au lichidat pe cel mai apropiat de ei cu câte o rafală de trei fiecare. Ținta a căzut, zvârcolindu-se la picioarele lor, iar Hynd i-a tras un șut drept în ochii roșii, zdrobind-o de nisip. Și-a întors atenția în sus, dar a fost prea târziu ca să se mai ocupe și de al doilea. Acesta și-a oprit coborârea și s-a lăsat să cadă liber drept peste Brock. Soldatul s-a rostogolit încercând să se dea la o parte din calea bestiei, dar a fost prins imediat de noul fir ce ieșea din capătul posterior a păianjenului și care i-a fixat mâinile pe carabină, împiedecându-l să mai tragă. Ghearele negre, lungi cât niște degete, se apropiau clănțănind de fața lui.

— Luați bestia asta de pe mine, răcnea Brock.

Banks a făcut câțiva pași și a proptit țeava carabinei în ochii creaturii, asigurându-se că nu va fi rănit și Brock și a tras o rafală de trei gloanțe. Capul bestiei a explodat în fluide și țesuturi, dar picioarele continuau să-l lovească și să țească rețeaua în jurul brațelor lui Brock, până ce Banks și Hynd l-au izbit în lateral și au mai băgat trei gloanțe în ea ca să o liniștească definitiv.

Brock se rostogolea și se răsucea, dar brațele îi erau complet înfășurate în fibre cenușii.

— Șezi blând, flăcăule, i-a spus Banks. Înrăutățești situația. Lasă-l pe *Sarge* să rezolve treaba.

Hynd a trebuit să-și folosească iar pumnalul ca să-l elibereze pe Brock, în timp ce Banks se ocupa de Wilkins. Soldatul încercase să-și ridice arma pentru a susține lupta celorlalți, dar a fost complet încâlcit în rețeaua ce bloca aleea. Toată partea sa stângă, de la umăr la genunchi, era încastrată în masa groasă de rețea. La fel ca Brock, eforturile sale de a se elibera singur au făcut doar ca lucrurile să se înrăutățească.

— Și tu la fel. Stai liniștit. Acesta e un ordin direct.

Și-a lăsat carabina ca să-și ia pumnalul. Și pentru că Hynd era de asemenea ocupat, nu aveau pe nimeni care să-i acopere.

În timp ce tăia rețeaua, Banks se simțea prea expus, pentru că trebuia să facă uz de toată forța sa ca să o sfâșie. A lăsat petice mari de rețea atașate de uniforma și echipamentul lui Wilkins – care miroseau precum un căcat proaspăt – dar era mai preocupat să-l elibereze pe flăcău repede, decât să execute o lucrătură estetică mulțumitoare.

Tăind, a reușit să-i elibereze mâna stângă, când Wilkins și-a ridicat privirea și chipul i s-a golit de sânge.

— *Sir*, cred că suntem în budă.

Banks i-a urmărit privirea. Păianjenii – cel puțin o duzină – erau aliniați pe marginile acoperișurilor, de o parte și alta a aleii.

— — —

— *Sarge*, Mai ai multă treabă cu Brock?

— Cam cinci secunde, *Cap*, până la ultima tăietură.

S-a întors spre Wilkins și l-a privit în ochi. Apoi i-a vorbit în timp ce tăia.

— Fără mișcări bruște, fiule. Știu că va mai dura un minut până am să te scot de aici. Păstrează-ți calmul. Nu tragem decât dacă încep să coboare asupra noastră. Avertizează-mă dacă fac vreo mișcare.

A continuat să taie, dar mai repede.

— *Clear*, spuse *Sarge* lângă el. Te acoperim, *Cap*.

Hynd s-a dat deoparte de lângă Brock pentru a-l lăsa pe acesta să se ridice în picioare. Mișcarea a agitat păianjenii care au acționat; doi dintre ei s-au aplecat peste marginea acoperișurilor, *clincket*ul colților lor trimițând ecouri *rat-a-tat* în lungul aleii.

— Ai nevoie de ajutor, *Cap*? a întrebat Hynd.

— Aproape am terminat. Continuă să ne acoperi. Nu aștepta vreun ordin, trage, în mă-sa lor, încă de la prima mișcare.

Mănușile sale erau acoperite cu rețea care se simțea ca un adeziv de mare putere pe degete, puțea cumplit, iar pumnalul se tocise, devenind tot mai puțin eficient cu fiecare tăietură. Era îngenuncheat lângă Wilkins ca să poată tăia și ultima bucată ce-l mai ținea pe tânăr prizonier.

A avut noroc că se afla în locul și timpul potrivit, și a văzut neclar prin țesătura deasă, mai mulți păianjeni ce se apropiau de ei din spatele lui Wilkins. Acum era liniște; focurile de armă din oraș se opriseră și singurul sunet care penetra liniștea era *clincket*ul *rat-a-tat* al comunicării păianjenilor, care a devenit mai rapid, mai frenetic. Un atac urma să înceapă în orice clipă.

În genunchi, lângă Wilkins continua să taie din rețea, când împușcăturile au reînceput; nu știa care – Brock sau Hynd – a tras primul, dar nu conta nici de-al dracu'. Aleea a răsunat de rafalele armelor; bucăți de picioare de păianjen, trupuri, și un fel de sânge vâscos, cu miros penetrant și teribil de neplăcut, cădeau ca o ploaie în jurul lor. Deasupra capului lui Banks, Witkins avea suficientă libertate de mișcare a brațelor și și-a îndreptat arma către acoperișuri alăturându-se acțiunii, adăugând și el zgomotul infernal de foc automat al carabinei de asalt la haosul general.

În spatele lui Wilkins, dincolo de zidul din rețea, aleea era plină cu și mai mulți păianjeni, o masa neagră care înainta cu mare viteză. Banks a eliberat din rețea genunchii tânărului, chiar când primul dintre atacatori a ajuns la ei și folosindu-și ghearele ca pe niște foarfeci, a început să taie, croindu-și drum.

— E timpul s-o ștergem de aici, a strigat Banks și, știind că va fi urmat, a rupt-o la fugă în lungul aleii, trăgând din mișcare asupra păianjenilor care acum coborau pe pereți în valuri negre.

A trebuit să-și lepede mănușile; fibrele lipicioase de rețea le făcuseră inutilizabile. Hynd a trecut pe lângă el și a preluat poziția de avangardă. Banks a rămas ultimul și s-a uitat în urmă. Păianjenii au trecut cu ușurință prin propria rețea și acum ocupau aleea din urma lor, venind cu rapiditate după ei, în timp ce alții li se alăturau venind de sus.

— — —

Îi trebuise prea mult timp ca să-și lepede mănușile așa că ceilalți se aflau mai în fața lui cu vreo 5 m. Un păianjen și mai mare decât ceilalți, a sărit de pe acoperișuri și a căzut în intervalul dintre Banks și ceilalți. S-a repezit și a fost peste el înainte chiar să poată trage vreun foc. Apoi a reușit să bage două gloanțe în trupul bestiei, dar aceasta nu a încetinit, ci l-a izbit în plin, doborându-l din picioare.

Și-a adus aminte cum i-au fost imobilizate mâinile lui Brock, și, dându-și seama că nu putea ajunge într-o poziție din care să mai tragă vreun foc, a lăsat arma lângă el, și și-a scos pumnalul, în timp ce ghearele-clești i se apropiau de gât. S-a proptit cu toată greutatea trupului împotriva păianjenului și a fost surprins cât de ușor era acesta. A dat cu ușurință creatura cu *roatele-în-sus* și a înjunghiat-o iar și iar în partea cea mai largă a abdomenului. Ghearele pe care se prelingea „sângele” clănțăneau chiar în fața ochilor săi, dacă își deplasa doar cu puțin greutatea, chiar și o secundă, fața i-ar fi fost sfâșiată. Înjunghia și tăia cu pumnalul, simțind cum îi curge fluidul pe mână. Puțea groaznic a acru și-i irita nasul și gâtul. În sfârșit, creatura a rămas nemișcată.

S-a rostogolit departe de ea, și-a recuperat carabina și s-a ridicat în picioare, totul dintr-o singură mișcare. Și a rupt-o la fugă când a văzut că masa urmăritoare de păianjeni mai avea doar câțiva metri ca să-l înșface.

Ceva mai departe în lungul aleii ceilalți trei oameni stăteau spate în spate, trăgând rafale în sus, spre acoperiș. Și ei erau acoperiți de fluidul-sânge ce picura de sus și se aflau în mijlocul unei movile crescânde de trupuri contorsionate de păianjeni, dar *curățaseră* majoritatea bestiilor de sus, în timpul cât Banks a fost reținut.

— Încearcă să ții pasul, *Cap*, spuse Hynd când au încetat focul. Credeam că te-am pierdut din inventar acolo.

Banks a preluat avangarda când s-au îndreptat în viteză în josul aleii. Atacul de deasupra fusese neutralizat, dar hoarda din spatele lor sosea în viteză.

Trebuie să ieșim de pe aleea asta. Aici suntem ținte fixe.

A mărit ritmul de deplasare până la nivel de sprint. Capătul aleii era la vedere la vreo 20 m drept înainte și Banks își

ținea ochii pe trecere, încercând să nu se gândească la bestiile aflate pe urma lor.

Aproape *clear*...

Un păianjen la fel de mare ca o mașină de mic litraj a apărut prin deschiderea de la capătul aleii, blocându-le total calea de scăpare. Clinchetul său *rat-a-tat* a primit răspuns din spate și de pe acoperișurile din fața oamenilor ce alergau, și tot mai multe bestii cu trup negru coborau pe ziduri.

Am fost prinși în capcană.

— 10 —

Maggie stătea pe hol cu degetele în urechi pentru că atât Davies din camera de lângă cea în care se afla ea, cât și Wiggins de la intrarea principală trăgeau rafală după rafală afară în stradă. Păru să fi trecut un veac până ce au încetat împușcăturile și, chiar și când și-a luat degetele de la urechi, ecoul focurilor de armă continua să-i răsune în cap. Se alătură lui Davis care tocmai punea în carabină o magazie plină.

— S-a terminat?

— Eh, deocamdată s-au retras, dacă asta întrebi. Nu-i mai văd. Poate caporalul știe mai multe.

Davis a rămas la postul său, iar Maggie s-a dus iar în lungul coridorului către fațada clădirii cu intrarea principală. Wiggins tocmai își reîncărca și el arma. Se uită afară la cei o duzină, sau mai mulți, păianjeni care zăceau în bucăți răspândite prin curte.

— S-a terminat?

— Deocamdată, cred că da. Dar nu-i înțeleg. Erau cel puțin 50 de labagii și ne aveau efectiv *în mână*. Eram gata să mă retrag lângă tine și flăcău ca ultimă poziție de apărare, când s-au retras cu toții.

Înainte ca Maggie să poată replica, mai multe focuri de armă au reverberat peste orașul antic; venind de undeva dinspre nord, mai multe arme trăgeau simultan.

— Ăștia sunt camarazii noștri, și au probleme, a spus Wiggins.

Își încercă radioul.

— *Cap*? Răspunde!

Tot ce auzi în loc de răspuns au fost focurile de armă.

— Stai aici.

— Așa să le ordoni soldaților tăi, Caporale. Ai un pistol?

Wiggins a rânjit larg.

— Știam eu că suntem potriviți.

Îți scoase pistolul din tocul de la coapsă și i-l dădu ei.

— E dezasigurat. Ochește, trage și continuă să tragi până ce nenorociții dispar… într-un fel sau altul.

— Pare o metodă bună, spuse ea și l-a urmat pe Wiggins care a rupt-o la fugă în direcția unde răsunau focurile de arme.

— — —

N-au trebuit să alerge prea departe, doar ce au ieșit din curte și în lungul aleii până la o altă curte și mai mică. Pe jos se afla cadavrul mutilat al unui om și un păianjen gigant, mai mare decât ceilalți, care se îndepărta și bloca cale de intrare pe ruta nordică. Focurile de armă veneau de dincolo de bestie. Ridicându-și privirile, Maggie a văzut un val din păianjenii mai mici coborând de pe acoperișuri.

Wiggins a acționat instantaneu, fără nici o ezitare. A băgat o rafală de trei gloanțe în spatele bestiei mari.

— Trei în cur. Îți place, băi, găozarule?

Posteriorul păianjenului a fost sfâșiat și picioarele posterioare au cedat sub el. Dar cele din față funcționau și, la atacul lui Wiggins s-a întors și a șarjat. Wiggins i-a mai băgat trei gloanțe în ochi, iar Maggie i-a tras două în trup. În același timp, cei patru oameni au apărut alergând la capătul aleii, trăgând cu toții în trupul mare al păianjenului, care, în fine, a căzut pe o parte în curtea mică, cu fluidele curgându-i din numeroasele răni.

Nu era timp pentru îmbrățișări și pupături. Păianjenii cei mici năvăleau în aleea de unde veniseră oamenii. *Squad*ul s-a desfășurat în linie de trăgători și au trimis val după val de rafale în masa zvârcolitoare de picioare și trupuri, spulberând membre, ochi, gheare și bucăți de trupuri însoțite de jeturi pulverizate de fluide vâscoase care miroseau chiar mai rău. După mai puțin de un minut, nimic nu a mai rămas viu în aleea îngustă. Maggie s-a uitat în sus la duzinele de păianjeni de pe parapetul acoperișurilor, dar aceștia se furișau deja către nord; pare-se că-și pierduseră pofta de luptă.

— Gata? Asta e tot ce au putut avortonii ăștia?

— — —

Odată ajunși în siguranță lângă ușa principală, Căpitanul i-a lăsat de pază pe Brock și Wilkins și i-a condus pe ceilalți în încăperea goală unde Davis era de gardă.

— Vreau să fac asta repede; să vă spun vouă înaintea celorlalți, pentru că voi păreți să aveți mai mult sânge-n instalație ca să primiți veștile, spuse Banks.

După căutătura din ochii lui, Maggie a înțeles că veștile nu sunt bune, dar n-a găsit putere să întrebe, așa că l-a lăsat să continue.

— Am găsit restul echipei voastre... uciși în oraș. Nu știu cine i-a atacat mai întâi, dar sigur păianjenii au fost la sfârșit.

Era prea multă informație pentru a fi asimilată pe loc.

— Sunt morți? Toți?

Banks a confirmat cu o înclinare a capului.

— Și trupurile?

Banks i-a spus povestea, de la intrarea lor în oraș, la scăparea la limită pe docuri. Ei i-a rămas în minte o imagine vie: trupurile-coconi plutind liniștit în avalul marelui râu acolo unde atât de mulți s-au dus în veacurile trecute. A vrut să spună ceva, poate să-i mulțumească lui Banks pentru eforturile făcute, dar nu i-a venit nimic în minte. Banks a înțeles și a bătut-o ușor pe umăr, singurul gest de încurajare pe care i-l putea oferi.

— Acum am nevoie de o țigară și o cafea, spuse căpitanul obosit.

Se îndepărtă de ea și abia atunci a remarcat că ușa încăperii era iarăși bine închisă. În fine, Maggie și-a regăsit vocea.

— Reynolds și Kim sunt acolo. Jack a intrat în panică și s-au blocat în interior. N-am avut timp să încercăm iarăși să o deschidem.

— *Aye*... bine, vom încerca acum.

Strigă în lungul coridorului:

— Wiggo, *Sarge*, mișcați-vă fizicu' încoace.

Dar au avut nevoie și de Maggie să pună umărul alături de ei. În cele din urmă, încet, scârțâind milimetru cu milimetru, ușa s-a rotit spre interior.

Maggie a remarcat imediat două lucruri; crăpătura din colțul superior pe unde venea curentul de aer înăuntru era acum o adevărată gaură de 1 m lărgime. O rețea cenușie nouă, asemănătoare cu o pânză de tifon acoperea zona, ca un geam înghețat din sticlă groasă. Materialul îngloba o fâșie de material, o bucată din tricoul lui Reynolds, roșu și cu sânge proaspăt pe fondul cenușiu. Kim era așezată în colțul îndepărtat al încăperii, parcă încercând să se facă cât mai mică posibil, acoperindu-și capul și suspinând necontrolat. Nu se vedea nici

un semn de Reynolds în afară de fâșia de tricou și nu trebuia să fii prea inteligent ca să-ți imaginezi ce s-a întâmplat cu el.

Wiggins s-a apropiat de gaura nou apărută și a încercat țesătura cu țeava armei.

— Nu e groasă. O putem tăia, dacă trebuie, *Cap*.

Banks era îngrijorat.

— Nu e nevoie. Nu ne ducem să căutăm *mieii* rătăciți. Nu când sunt atâția prădători pe-aici. S-a băgat singur în *budă*, labagiu idiot.

Maggie n-a spus nimic, dar era de acord cu căpitanul… cel puțin din acest punct de vedere.

— — —

Banks și-a pus oamenii să scoată totul din încăpere: alimente, lumini, rucsacuri, plita de campanie și pe Kim și *squad*ul a tras ușa cât a putut de mult de afară, de pe coridor. Au organizat o nouă tabără temporară în holul principal, lângă intrarea principală, apoi Banks a contactat HQ pentru a raporta situația. Sergentul Hynd a preparat niște cafea, în timp ce Maggie și Wiggins încercau să o scoată pe Kim din starea de șoc catatonic.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat? repeta Maggie, încetișor, dar Kim se retrăsese în universul ei interior, intangibil, și stătea într-un colț, ghemuită strâns. Avea ochii holbați priveau drept înainte, plini de oroare la ceva ce numai ea putea vedea.

După cinci minute de eforturi inutile, Maggie li-s-a alăturat lui Wiggins și Hynd la o țigară și o cană de cafea.

— Ce face amica ta? a întrebat-o Wiggins.

— Nu mai plânge. E un început. Dar indiferent ce a văzut, a speriat-o rău.

— *Aye*. Nici eu nu mă bucur prea mult de situație. Urăsc păianjenii.

Maggie începuse să-i considere pe soldați ca pe niște individualități – nu și pe cei doi tineri soldați, care, deocamdată, păreau să semene perfect, abia ieșiți din adolescență, liniștiți și amabili.

Soldatul Davies cu care a vorbit, era tânărul negru înalt din Glasgow. Caporalul, Wiggins, era un pachet de energie,

flecar și insolent, o mașină de fumat, tot din Glasgow, dar mai brut și cu o înclinare către violență ascunsă mereu sub un zâmbet. Ea nu se simțea inconfortabil în prezența sa, pentru că recunoștea tipul: în tinerețe, în discotecile din universitate, își petrecuse destul timp respingându-i. Hynd era diferit, poate cu zece ani mai în vârstă, experiența fiindu-i perfect vizibilă. Dacă Wiggins era o vrabie zvăpăiată, sergentul era o bufniță calmă ce vedea tot ce se petrece în jurul său, un arc spiralat comprimat, gata să se dezlănțuie, dar mulțumit să stea nemișcat și pregătit, oricât de mult ar fi fost nevoie.

Căpitanul, pe de altă parte, ca să continue cu analogia cu păsările, semăna cu un vultur, deasupra tuturor, privind în jos în căutarea problemelor sau a oportunităților, fiind pregătit pentru orice. Zâmbi la propria fantezie și continua să zâmbească atunci când Banks a sosit în cadrul ușii.

— Cum te descurci? a întrebat-o.

Și ea își pusese această întrebare. Mai rămăseseră doar Kim și cu ea din echipa mare care plecase săptămâna trecută din Londra, toți plini de entuziasm în legătură cu ce ar putea găsi aici. Visase la un succes academic, poate chiar la o descoperire pe care să-și bazeze o carieră. Acum, tot ce-și mai dorea, era să plece de aici întreagă.

— Am să supraviețuiesc, îi replică lui Banks. Doar trebuie să iei pe cineva cu tine, acasă.

Banks îi zâmbi ușor.

— *Aye*, am ajuns în punctul de unde am plecat. Dar se va termina curând. Este un elicopter care așteaptă dincolo de râu să-l chemăm diseară, imediat ce se întunecă.

Își verifică ceasul.

— Mai sunt cam 9 ore. Stăm pitiți aici până la asfințit, și-atunci vom fi recuperați de undeva dintr-o zonă deschisă. Ai să ajungi acasă într-o clipită.

— Dacă păianjenii ne lasă să plecăm.

Banks zâmbi subțire.

— Într-un fel sau altul, tot vom pleca. Vom ucide orice bestie dacă trebuie și-i vom fenta pe ceilalți.

— 11 —

Banks l-a luat pe sergent pe hol, lângă ușa principală, la o țigară, și l-a pus la curent cu noutățile și planul de salvare.

— Nouă ceasuri? E o așteptare a dracului de lungă, spuse Hynd. N-am putea *mătura* toată zona ca să curățăm toate creaturile astea?

— Nu avem destulă *ammo*. Și s-ar putea să fie mulți care se ascund pe undeva.

— Păianjeni cât un cal? Asta nu e ceva natural, *Cap*.

— Mie îmi spui? Dar… pare-se că asta-i treaba. Poate că Wiggo are dreptate. Poate că suntem un fel de magneți pentru monștri.

Hynd își bătu ușor carabina.

— Totuși, ăștia par că pot fi doborâți destul de ușor, deci *ăsteia* trebuie să-i fim recunoscători.

— *Aye*, și că veni vorba, fă inventarul. Azi am tras pe-afară o grămadă de cartușe, Vezi cum stăm cu muniția și ai grijă ca fiecare să primească o magazie plină. Planul meu este să stăm liniștiți și să nu o căutăm cu lumânarea, dar la fel am spus și mai devreme și uite în ce ne-am băgat.

S-a întors către cei doi tineri care flancau ușa.

— Pariez că sunteți fericiți că v-ați transferat în *squad*ul nostru, nu-i așa, flăcăi?

Wilkins a rânjit.

— Nu mi se întâmplă în fiecare zi să fiu salvat din pânza unui păianjen uriaș. Povestea asta merită măcar câteva halbe de bere acasă.

Brock a rânjit și el.

— N-aș fi vrut să mă aflu nicăieri în altă parte, *sir*. Ei, poate doar într-un *pub* cu un meci de fotbal la tv, dar în afară de asta…

Moralul era ridicat pe cât era de așteptat. Banks își dorea ca să i se liniștească stomacul; mârâia la el din nou, deși, chiar și fără acest sistem de alarmare timpurie, știa că necazurile vor continua curând.

— — —

Pe coridor, Wiggins împărțea pachete de rații, iar stomacul lui Banks a încetat să mai guițe după ce a primit ceva cald – în afară de cafea – deși era deranjat de duhoarea persistentă a *sângelui* uscat pe mâni atunci când înjunghiase păianjenul. Încercase să se spele cu apa dintr-o sticlă, dar era bine impregnat. Așa că a luat încă o țigară oferită de Wiggins; tăria tutunului ieftin acoperea mai bine mirosul.

Femeia, Maggie, îngenunchease iarăși alături de cea tăcută, Kim. Banks nu era sigur că va fi capabilă să le spună mai mult decât ce presupuneau ei că s-a întâmplat; un păianjen uriaș a intrat și l-a înhățat pe omul dispărut. Când Banks vorbise cu colonelul prin radio, a cerut permisiunea să se ducă prin oraș ca să cerceteze, poate reușea să-l găsească, dar superiorul a fost de neclintit.

— Rămâi acolo unde ești, Căpitane. Nu ne putem permite să mai pierdem pe cineva. Ai înțeles?

Înțelegea chiar mai mult decât se spusese. Ca misiune de salvare, nu s-au descurcat prea bine, iar colonelul avea nevoie de o *victorie* pentru a le o prezenta șefilor la întoarcerea acasă. Acum, principala misiune a lui Banks era să aducă în siguranță acasă pe cele două femei și restul *squad*ului. Orice altceva nu era prioritar.

Ceea ce încă nu spusese nimănui dar îl îngrijora, era faptul că elicopterul avea nevoie de o zonă mai degajată ca să poată ateriza. Piața prin care au trecut era locul evident, dar dacă păianjenii intenționau să stăpânească orașul, și acesta părea să fie cazul, atunci ajungerea la LZ ar putea să nu fie tocmai ușoară.

S-ar putea chiar să nu fie posibilă.

Statul în cadrul ușii, cu ochii la haosul de rămășițe ale păianjenilor uriași împușcați nu-l prea ajutau să-și limpezească suficient gândurile, încât să ajungă la o soluție. S-a întors în interior ca să vadă cum se descurcă *Sarge* cu inventarul.

— — —

— Situația nu e prea grozavă, *Cap*, a raportat Hynd când Banks l-a găsit verificându-l pe Davies. N-avem nici măcar o magazie pentru carabine, de căciulă. Sigur, avem pistoalele dar

mă îndoiesc că au efect de *stopping power*[20] dacă vreunul dintre parșivii ăștia mari se dau la noi.

— Să sperăm că mai devreme le-am dat destul de gândit și că o să ne lase în pace, a replicat Banks.

— Dar dacă ne atacă, sigur vom avea nevoie de un Plan-**B**. Cu ce mai avem nu putem susține decât un minut de foc; după asta suntem *terminați*.

— Avem nevoie de un loc în care să nu poată ajunge. Încăperea din spate iese din discuție pentru că cu greu ne-am putea bloca înăuntru.

— Mai este multă muniție sus, pe colină, acolo unde am lăsat-o. Aș putea să-l iau pe Wiggo și…

— Nu. Prea riscant. Iar ordinele colonelului sunt să stăm pe loc și să așteptăm.

— Deci… așteptăm.

— *Aye*. Așteptăm. Dar nu aici. Sunt prea multe ferestre și uși ca să le putem apăra cu ușurință. Avem nevoie de o singură încăpere, de o singură ușă ca să putem concentra atacul bestiilor, dacă va fi nevoie. Ia-l pe Wiggo și fă o *reco* prin curte. Caută un loc pe care să-l putem apăra fără a folosi toată muniția la primul atac.

Banks a rămas la ușă cu un nod în stomac iar Hynd și Wiggo au ieșit ca să dea o tură prin curte. De fiecare dată când unul dintre ei ieșea din unghiul de vedere dinspre ușă, nodul se strângea. Să stea uitându-se după oamenii care înfruntau primejdia datorită ordinelor sale… nu i-a fost niciodată ușor; dar în ziua aceasta simțea cum se scurge viața din el.

Celor doi le-au trebuit 10 minute pentru a verifica întregul perimetru, iar la întoarcere Banks a știut după expresia de pe fețele lor că cercetarea a fost futilă.

— Sunt o grămadă de cadavre, învelite în coconi ca cele din orașul de pe râu, a raportat Hynd. Și nici un loc bun pentru defensivă… adică nici unul măcar cu ceva mai bun decât acesta.

Acum decizia sa era ușor de luat.

— Deci, asta e. Rămânem unde ne aflăm. Iar dacă vin peste noi, ne retragem în ultima încăpere, închidem ușa destul cât să-i ținem afară, apoi așteptăm căderea nopții.

Hynd nu a spus nimic, dar întrebarea era clară pe fața sa.

---

[20] stopping power – capabilitatea unei arme/proiectil de a neutraliza instantaneu ținta umană.

Și apoi?

— — —

Imediat ce au deschis nou ușa cea grea, Banks i-a pus pe ceilalți să mute tot echipamentul în încăperea cu mozaicul și i-a ordonat lui Davies să stea de pază.

— Ochiu' mare pe gaura din colțul de sus, prietene. Orice ar încerca să treacă pe acolo, i-o tragi pe loc.

Wiggins a adus plita portabilă și vasul de cafea.

— Fă una proaspătă. Meritățm.

Maggie, care venise cu Wiggins, stătea acum așezată lângă cealaltă femeie cu un braț pe umerii lui Kim, fără ca vreuna să vorbească. Banks a înclinat doar capul în semn de mulțumire când i-a dat țigara din care toți trei trăgeau pe rând câte un fum.

— Capul sus. Mai sunt doar câteva ceasuri.

Maggie nu a replicat, dar Kim a suspinat cuprinsă de un nou val de lacrimi.

— Las-o să plângă, spuse Banks încet. E un semn bun.

Maggie s-a ridicat și l-a însoțit pe Banks când acesta s-a întors la intrarea principală. Aici, au fumat un timp în tăcere, înainte ca ea să vorbească.

— Cum faceți față? Vreau să spun… Moartea. Acolo e Kim, ruptă de realitate, catatonică, Reynolds și White morți, restul echipei dispăruți în orașul de pe râu, eu fumez țigară după țigară…, dar tu și oamenii tăi nu păreți afectați.

— Ba suntem afectați din plin, crede-mă, spuse Banks. Dar antrenamentul ne face să lăsăm asta deoparte atât timp cât avem o misiune de îndeplinit. Aplicăm principiul: „*Dacă nu ajută, nu este de folos*." Dar crede-mă, suntem afectați. La mine vine mai ales în nopțile negre, liniștite, pe la trei dimineața. Atunci vin morții mei să mă bântuie, când antrenamentul nu înseamnă nimic.

— Ce ajută?

El îi arătă țigara.

— Astea și pileala. O cisternă de pileală.

Ea trebuie să fi văzut adevărul din ochii lui, pentru că a rămas tăcută. Iar când și-a terminat țigara a plecat fără nici o altă vorbă.

— — —

A fost liniște până pe la prânz. Banks a făcut tot ce a depins de el ca lucrurile să rămână așa, asigurându-se că oamenii se schimbă la intervale regulate pentru a stopa apariția plictiselii ce duce la neglijență. Au băut cafea, au fumat și au stat de pază, supraveghind aleile și acoperișurile.

Un timp, Banks a îndrăznit să spere că lupta din alee a fost suficient de brutală ca să sperie bestiile și să nu mai atace. Dar după ce soarele a trecut de zenit și umbrele s-au întins prin curte, Banks a surprins o mișcare pe acoperișul de pe partea opusă lor. Unul dintre păianjenii de mărimea unui câine, era pitit după un parapet, doar spatele-i rotund fiind la vedere. Un altul l-a urmat, apoi mai mulți, până ce s-au adunat vreo douăzeci sau mai mulți pe toată întinderea acoperișului.

La un moment dat, unul s-a arătat, ridicându-și jumătate din trup. Perechea de picioare frontale a apărut la vedere, mișcându-se ca și cum ar fi degustat aerul. Banks studia bestia prin luneta carabinei sale, fiind prima oară când avea șansa să-și studieze pe îndelete atacatorii. Copil fiind, cercetase îndeaproape, cu lupa și microscopul, o varietate de insecte, iar acesta avea cam aceeași înfățișare, deși prea mare pentru a fi real, însă atât de fascinant că nu-și putea lua ochii de la el.

Partea frontală era ovală, ușor plată, cu o pereche de colți ascuțiți, negri, în jurul gurii, care era un fel de tub umed. Și-a reamintit din acele cercetări copilărești că arahnidele nu pot mesteca hrana; înțeapă cu colții și sug fluidele. De pe colții acestuia picura același venin care-l *terminase* pe White. Mai erau și o grămadă de doisprezece ochi roșii deasupra, toți holbându-se direct la el. Ca și cum ar fi simțit că este privit, colții ascuțiți au clănțănit loviți unul de celălalt, acest apel *rat-tat-tat* reverberând peste acoperișuri. I-au răspuns un fel de bătăi ca de tobă ce veneau de peste tot dimprejur, emise la unison probabil de sute de păianjeni.

Banks a simțit cum i se usucă gura. Și-a lăsat carabina și, cu mâini tremurânde, a aprins o altă țigară.

Ne-au înconjurat. Suntem asediați.

— 12 —

Kim a început să vorbească pe la prânz. La început, a cerut doar apă, apoi, ca și cum o bandă magnetică din gât ar fi început să se deruleze, a urmat un torent de cuvinte despre excavație, mozaic, fragmente din istoria orașului, îngrijorare pentru părinții ei și ce o mai fi pe-acasă, și vaiete de foame. Totul ieșea neîntrerupt într-un șuvoi amestecat.

— Avem niște sandvișuri? Persanii nu aveau. Ăă, aveau pâine și poate că puneau brânză sau carne pe ea, dar nu erau sandvișuri. Au spart asediul roman cu destulă ușurință... mă întreb de unde au luat pietrele pentru mozaic? Poate că au săpat pământul și de aia sunt așa multe tuneluri. Mămica mea va fi foarte îngrijorată.

Dar nu făcea nici o referință la ce s-a întâmplat cu Reynolds.

Maggie a lăsat-o să bombăne nestingherită. Dar ceva ce a spus Kim despre asediul orașului aflat sub ocupație romană i-a dat de gândit.

— Ai spus „*tunele*”?

Kim își ridică capul, ca și cum ar fi vrut să răspundă la ceva ce nu-i trezea nici o amintire problematică.

— Da. E un labirint sub oraș. Și sunt o multitudine de magazii și mine de extracție. E de presupus că temeliile acestui loc sunt ca un șvaițer. Așa au reușit Șapur Întâiul și armata persană să intre și să pună capăt erei romane aici. Noi încă nu le-am văzut. Nu putem pleca fără să le vedem.

Dar nu arheologia o preocupa pe Maggie; se gândea la locurile întunecate, din adâncuri, spații unde hoarde de păianjeni puteau bântui și dormi, prosperând timp de decade, secole, până ce erau deranjați.

— Știi cu se poate ajunge în tuneluri și mine?

— Nimeni nu a intrat în ele de mai bine de o sută de ani, a replicat Kim. Dar în ultima expediție importantă, a fost descoperită o intrare prin sinagoga din partea vestică a pieței principale. Pe acolo au intrat exploratorii din epoca victoriană și...

Kim a continuat să vorbească confuz, cu detalii despre descoperirile ce se regăseau acum în muzeele Europei, despre cine le adunase, cine le-a catalogat, și unde putea fi văzută în

prezent fiecare piesă. Era un act impresionant de agilitate mintală despre care Maggie nici nu știuse că prietena sa îl avea.

Dar nu vorbea despre Reynolds.

Maggie știa că un debit verbal precum acesta o va face pe Kim să cedeze mai devreme sau mai târziu. A hotărât să fie pe aproape atunci când aceasta se va întâmpla. Kim va avea nevoie de o prietenă care să o ajute să-și revină din nou.

— — —

Când, în fine, Kim s-a oprit din vorbire, a făcut-o brusc, în mijlocul frazei, iar Maggie a fost surprinsă să o vadă căzând într-un somn adânc, sprijinită cu spatele de perete.

Wiggins ieșise din postul de pază și prepara cafea proaspătă.

— Las-o să doarmă, spuse cu voce scăzută. Va fi mai puțin agitată.

Maggie s-a mișcat cu grijă de lângă Kim și s-a apropiat de locul unde stătea Wiggins. Acesta îi oferi o țigară.

— Cum sunt lucrurile pe-afară?

— Cam la fel. Ne-au lăsat să știm că sunt acolo, pe acoperișuri. Ne supraveghem unii pe alții și atât timp cât nimeni nu face vreo mișcare, păstrăm distanța cu toții.

— Și când va trebui să o luăm din loc?

— Mai sunt câteva ceasuri până atunci. Căpitanul va face un plan.

Ea a simțit încrederea din afirmația sa.

— Cum e să ai atâta încredere în cineva care îți ține viața în mâinile sale?

Wiggins izbucni în râs.

— Noi nu gândim așa. El este comandantul, noi facem ce ne ordonă, și avem încredere că are dreptate de mai multe ori decât greșește. Așa lucrează sistemul.

— Nu că n-aș avea încredere în voi, spuse ea. Dar am avut întotdeauna grijă de mine însumi, iar acum vă văd pe voi că hotărâți pentru mine și mă simt ca a cincea roată la căruță. Nu sunt obișnuită să mă simt îngrijorată și iritată.

— N-avea grijă, fato. E clar, procentual Cap ia mai multe hotărâri bune, decât proaste. Și mai înainte ne-a scos din niște situații limită. Poate că ție ți se pare a fi ca un coșmar, dar ți-aș

putea spune niște istorioare care te-ar face să albești. Ăștia suntem noi. Asta facem.

— Dar nu e totul floare la ureche, nu-i așa? Mai pierdeți oameni, nu? Nu reușesc să se întoarcă cu toții, de fiecare dată?

Acum a fost rândul ei să vadă că a atins o strună sensibilă când zâmbetul lui Wiggins a fost înlocuit de tristețea adâncă din ochi.

— Îmi pare rău, n-am vrut să o spun chiar atât de dur.

— Nu, e-n regulă, n-aveai de unde să știi. Am pierdut un prieten în ultima misiune. A fost rănit grav. Dar e așa cum am spus. Căpitanul mai degrabă va muri înainte ca să pățești tu ceva. Așa voi face și eu. Cum spuneam, asta e slujba noastră.

— — —

Când Wiggins a plecat ca să le ducă cafea și celorlalți aflați de pază, Maggie a rămas gândindu-se la cele spuse de el. Davies stătea în ușă, supraveghind gaura din colțul de sus.

— Ai auzit ce a spus?

— *Aye*. Și are dreptate. Sunt nou în *squad*, dar văd cât de duri sunt veteranii. Ei s-au înrolat pentru că le place armata. La mine e altceva. Eu am vrut doar să plec din Easterhouse.

— Și îți dau dreptate, spuse Maggie, amintindu-și blocurile vechi, sordide, pe care le văzuse în urmă cu câțiva ani într-o scurtă vizită la un prieten.

— Un loc peste care și-a pus Dumnezeu mâna, cum zic ei. Tinerii slăbănogi ca mine pot intra în tot soiul de belele în zona aia de imobile, mai ales când sunt considerați a fi „diferiți” și nu scoțieni veritabili. Tot timpul mi s-a spus „cară-te acasă” și sunt sigur că știi cam ce fel de porecle am primit. Nici faptul că mă numesc Joshua nu m-a ajutat prea mult, nu în Glasgow. N-am prea multe rude; suntem doar eu și *bătrâna* mea. Așa că am devenit un răcan și mi-am găsit un cămin; mi-am făcut eu singur unul. Camarazii mei sunt familia mea. Ai încredere în caporal. Ai încredere în căpitan. Ai încredere în *squad*. Te vom duce înapoi acasă.

Maggie a tras adânc din țigară și a fluturat mâna către soldat.

— Dacă nu mă omoară mai întâi cancerul de la fumat. Faptul că am reînceput să fumez nu mă ajută prea mult să rămân în viață.

— N-aș fi prea sigur, replică Davies, zâmbind. Îți dă o ocupație, altceva la care să te gândești momentan. De aceea o fac atât de mulți dintre noi.

— — —

După ce a terminat de fumat și și-a impus ca – cel puțin pentru o vreme – să nu mai ia nici o țigară de la acești militari, a simțit nevoia să tragă ceva aer proaspăt în plămâni, așa că s-a îndreptat către intrarea principală. Tinerii Broke și Wilkins supravegheau cele două încăperi de pe coridor, iar cei trei gradați – toți fumând – se aflau la ușa principală. Ea i-a comunicat căpitanului Banks ceea ce-i spusese Kim despre tuneluri.

A fost ascultată cu intensitate.

— Deci ar putea exista o cale de ieșire care să nu treacă pe străzi?

— Nu la asta m-am gândit eu. Eu cred că acolo, în subteran, ar putea fi un *cuib* de păianjeni.

— *Aye*, și asta e posibil. Dar o cale subterană de scăpare ar putea fi exact ce vom avea nevoie mai târziu. Știe vreuna dintre voi cum să ajungem acolo jos?

— Cred că Kim știe, spuse Maggie. Dar chiar dacă va reîncepe să vorbească, şansele să aflam ceva sunt cel mult de 50%. E puţin şocată.

— Cu toţii suntem niţel zdruncinaţi. Încearcă să te odihneşti puţin. Când va veni timpul să plecăm, va trebui să ne mişcăm repede.

Maggie făcu semn către curte.

— Ceva nou?

El i-a arătat către acoperișuri, unde ea văzu pentru prima dată spatele rotunjite ale păianjenilor apărând de după parapete.

— Pare-se că sunt vreo două duzini. Dar nici unul dintre nemernicii ăia mari ca cel din alee.

— Poate că a fost doar unul?

După căutătura din ochii lui și-a dat seama că el nu crede în această posibilitate… cum, de altfel, nu credea nici ea.

— Wiggins mi-a spus că ați găsit o pictură cu ei, pe un mozaic roman.

Maggie a confirmat și i-a povestit despre descoperire. Și iarăși, înainte de a-i răspunde, a ascultat-o cu intensitate.

— Și-i arată ieșind dintr-o grotă de pe colină? Mai multe tuneluri? Cu cât aud mai mult despre acestea, cu atât mai mult mă gândesc că ar fi cea mai bună cale a noastră pentru a ieși pe șest. Poți scoate mai multe amănunte de la Kim, ca să ne putem face un plan? Te rog!

— 13 —

După ce femeia a plecat de lângă ușă, Banks l-a trimis pe Wiggins să-i controleze pe tinerii soldați.

— Vezi cum stau cu moralul, Wiggo. Și amintește-le să facă economie la *ammo*. Să nu tragă decât dacă ordon eu.

— Așa vom face, *Cap*. Crezi că e ceva adevărat în legătură cu tunelele astea? Am putea să ne strecurăm nedetectați?

— Doar dacă suntem băftoși. Și până acum n-am prea fost.

— Tot ce am avea nevoie ar fi un ziar uriaș rulat. Nemernicii nici n-ar ști ce i-a lovit.

— Și ai tu vreunul băgat în cur? a întrebat Hynd. Nu? Atunci nu mai debita tâmpenii și vezi de oamenii tăi. Căpitanul ți-a dat un ordin. Șterge-o și execută-l, asta face un bun caporal.

Wiggins a zâmbit și a salutat sarcastic, dar a plecat în grabă.

Sarge a aprins o altă țigară de la ultimul chiștoc, dar Banks a refuzat-o pe cea oferită și s-a întors să supravegheze atent acoperișurile. Dacă Maggie avea dreptate și aceste creaturi aveau un cuib în tunelele subterane, faptul nu le-a împiedicat să stea afară pentru mult timp sub arșița directă a soarelui.

Ceea ce ar însemna că tunelele sunt cea mai bună soluție pentru noi. Dacă bestiile sunt acolo sus, nu sunt jos în întuneric.

Informația a adus cu ea ceva ce abia dacă mai exista în ultimele ceasuri: speranță.

— — —

Liniștea s-a menținut în următoarele 20 minute, iar Banks a început să se gândească că s-ar putea să treacă prin perioada asfințitului fără să se lase cu focuri de armă. Apoi, cu colțul ochiului, a văzut o umbră mișcătoare și s-a întors, uitându-se în curte, către est. Un păianjen la fel de mare ca cel pe care l-au ucis în aleea dinspre nord, o creatură de mărimea unui autoturism mic, cobora încet de pe acoperiș, după care a început să țească o pânză de-a latul uneia dintre intrările celor trei alei ce dădeau în piață.

Primul lui instinct a fost să tragă, dar și-a stăpânit pornirea.

— *Cap*? a întrebat Hynd aflat lângă el. Îl doborâm pe labagiu?

— Nu ne putem permite să declanșăm o canonadă. Mai e prea mult timp până la extracție. Dacă îi provocăm și se hotărăsc să atace, nu avem destulă muniție ca să-i ținem la distanță suficient timp.

— Și dacă ne închid cu plase țesute toate rutele de scăpare?

— Atunci va trebui să găsim o altă rută de scăpare, a replicat Banks. Dar atât timp cât își croșetează frumoasele modele de țesături, înseamnă nu e aici ca să ne devoreze. Așa că-l lăsăm în pace, să continue ceea ce mama dracului face.

— Face o capcană, asta face, a adăugat Hynd, dar fără să insiste, preferând să tragă din țigară.

În următoarea oră, au urmărit păianjenul uriaș cum țese toate intrările în alei cu rețele groase, adevărați pereți cenușii despre care Banks știa că pot fi tăiați, dar cu multă muncă și timp pe care nu-l aveau.

— *Sarge*, spuse, gândind cu voce tare. Crezi că chestia aia de plasă arde?

— Ăă, îmi aduc aminte că atunci când eram mucos, în vechiul hambar al bunicului, puneam un chibrit aprins într-un cuib de păianjen și ardea ca o rachetă, deci cred că… *aye*, va arde.

— La fel cred și eu. Vom avea nevoie de oarece combustibil pentru a ieși de aici. Du-te și spune-i lui Wiggo să nu mai facă cafea. Trebuie să economisim gazul din buteliile acelea de voiaj.

— — —

La amiază au schimbat gărzile, Wiggins și Brock la ușă, Wilkins și Davies la ferestrele camerelor interioare, iar Banks și Hynd au luat o gustare caldă din rațiile de campanie, în camera principală.

Banks a profitat de ocazie ca să studieze atent mozaicul din zona săpată în podea. Văzut oriunde în altă parte, ar fi putut

fi interpretat ca o remarcabilă dovadă de imaginație, dar Banks, care a văzut acum păianjenii, era destul de sigur că artistul care a realizat mozaicul a lucrat având o experiență reală.

Atenția la detalii era la fel de remarcabilă și în ciuda faptului că era lucrat în mici piese de piatră șlefuită, era posibil să discerni mici detalii ale armelor și armurilor soldaților care atacau păianjenul din centru. Dar altceva i-a atras atenția, activitatea din jurul deschiderii din colina care era originea păianjenilor.

— Poți fixa asta pe hartă, împreună cu topografia actuală a orașului? a întrebat, iar Maggie s-a ridicat de lângă Kim ca să i se alăture lui.

— După modul cum e pictat orizontul, cred că grota se află în afara zidului principal, undeva pe partea de nord a platoului, spre râu. De ce întrebi?

El arătă spre un grup de trei oameni, neînarmați, dar care turnau ceva din butoaie în gura peșterii.

— Ce crezi că e asta?

— Kim consideră că e ulei fierbinte sau smoală.

— *Aye*, și mie mi se pare la fel. Istoria nu consemnează nimic despre păianjeni, așa-i?

— Da.

— Ceea ce înseamnă că tipul care a făcut mozaicul a reușit să-i țină sub control; poate că i-a și eliminat pentru o vreme. Romanii nu au fost înfrânți de bestiile astea mari, nu-i așa?

— Nu, persanii au făcut-o, sau cel puțin, așa susțin consemnările istorice.

— Iar persanii nu pomenesc deloc de păianjeni?

— După câte știm noi, nu.

— Înseamnă că pot fi opriți. Și dacă au făcut-o romanii cu tehnica lor limitată de atunci, sunt sigur că noi ne vom descurca mai bine.

Zâmbi subțire. Tocmai începea să dezvolte un plan.

— — —

Banks tocmai analiza câteva idei când gândurile i-au fost întrerupte de un strigăt venit de pe hol. Era Wilkins.

— *Sir*, trebuie să vedeți asta.

Wilkins s-a apropiat de fereastra unde stătea de gardă Wilkins.

Cadavrul lui White fusese sprijinit cu câteva ore mai înainte într-un colț al micii încăperi. Doar că acum nu prea mai era un trup ci un sac de piele gol ce părea susținut doar de haine. Capul îi era căzut în piept – ceea ce era o binecuvântare; raportat la cum arăta restul corpului, vederea feței sale ar fi fost prea groaznică de suportat. După o inspecție nu foarte amănunțită, Banks a ajuns la concluzia că fiecare os din trupul omului s-a lichefiat, remodelând structura lui internă la un fel de pungă amorfă cu lichid. Și-a amintit de gura păianjenului și și-a dat seama că erau *construiți* să sugă. Brusc simți că se înează.

Iar acesta nu era cel mai rău lucru. Motivul pentru care nu s-a apropiat prea mult a fost duhoarea, un miros cumplit de descompunere pe care el îl cunoștea prea bine după ce lupta se termina. Mirosul venea, nu atât de la trupul mortului, cât de la balta de fluide verzi și cenușii care se răspândea de sub cadavru.

— De când a început să fie așa? a întrebat Banks.

— Mirosul a apărut de ceva vreme, *sir*. Dar eu am stat la fereastră și nu i-am dat prea multă atenție până ce m-am întors și am văzut… asta.

— *Aye*, păi… evident, nu poate rămâne aici.

Nu a observat că Maggie venise din urma sa și se afla lângă umărul lui, cu ochii măriți de oroare la vederea cadavrului.

— Trebuie să-l luăm acasă, șopti ea. Familia sa…

— …nu vrea să-l vadă în această stare. Crede-mă, știu ce spun.

Privi din nou cadavrul. Fluidele continuau să se împrăștie și mirosul era și mai cumplit.

— *Sarge*? Avem vreo prelată?

— Nu, *Cap*.

Maggie a șoptit din nou:

— Avem rucsacurile. Putem să…

Dar nu și-a putut termina vorba. Banks a înțeles de ce. Acest om îi fusese coleg, poate chiar prieten. Să-i aduni rămășițele într-un rucsac de nailon era ceva la care nici nu te puteai gândi.

Puse o mână pe umărul lui Maggie.

— Ne ocupăm noi de asta. Face parte din meserie.

Peste umărul ei, a prins privirea lui Hynd. Acesta a dat din cap și s-a dus să aducă rucsacurile.

— — —

Până la urmă, au fost nevoiți să folosească o lopată de la săpăturile pentru mozaic pentru a-i aduna rămășițele și o oarecare cantitate de mortar răzuit de pe podea, pe care le-au pus într-unul dintre rucsacuri legându-l cât de etanș au putut, apoi pe primul în cel de al doilea. Ceea ce fusese un om, era acum doar o minge udă din piele și fluide, nu mai mare decât una de fotbal, înfășurată în doi saci de nylon. Au împrăștiat nisip și țărână peste bălțile de fluid până ce duhoarea mai că a dispărut, deși a rămas izul infect degajat de rucsacuri. Au dus *pachetul* afară și l-au sprijinit de zid, lângă ușa principală.

— Ar trebui măcar să-l îngropăm, spuse Maggie, care-i urmărise.

— Ar fi preferabilă arderea. Dar nu pot irosi combustibilul. Dacă va fi să avem o șansă, vom face ceva mai mult pentru el, îți promit.

— Nu-l putem lăsa așa, sprijinit de perete.

Wiggins vorbi pe șoptite.

— Fato, nu mai e nici un *el*. Prietenul tău s-a dus.

Femeia păru gata să-l contrazică, dar nu a mai avut timp. Dincolo de piață, mișcările semnalau că armistițiul a fost rupt.

Maggie s-a străduit să-și mute privirea de la *pachetul* strâns legat, nereușind să se obișnuiască cu ideea de cât de repede a fost adus Jim White la această stare. Abia a reușit să-și mute privirea aiurea, când a observat că militarii au tăcut și erau în stare de alertă.

Privind în sus, a văzut ce le-a atras atenția; păianjeni de mărimea unui câine, un grup întreg, era aliniat la marginea acoperișurilor. Stăteau toți pe picioarele din spate, cu cele din față ridicate în aer, ca și cum ar fi degustat briza.

— Ce fac? a întrebat Wiggins.

— Ți se pare că aș fi un fel de dresor de păianjeni? a replicat Hynd.

— Cred că pot presupune corect, interveni Maggie. Cred că *degustă* izul de descompunere emanat de cadavru. Ceea ce i s-a întâmplat lui Jim a fost cauzat de veninul lor. Cred că este parte a procesului lor de hrănire.

Un clinchet *rat-at-tat* a răsunat în curte ca un fel de replică, toți păianjenii la unison.

— Le e foame? Asta vrei să spui?

— Nu, a precizat Banks. Ea spune că avem o momeală.

Maggie l-a contrazis.

— Nu asta am spus. N-am să vă las să-l folosiți pe bietul Jim ca pe o nenorocită de momeală.

— Regret. Dar *el* reprezintă un avantaj tactic.

— Un afurisit de avantaj tactic? E o ființă umană!

— A fost.

La fel de brusc precum începuse, schimbul de cuvinte a încetat. Declarația seacă despre realitatea concretă a faptului a lovit-o și și-a amintit vorbele de mai devreme ale lui Wiggins și Davies. White era *terminat*, iar acești soldați căutau doar o cale de ieșire din situația prezentă, o cale de a le menține în viață pe ea și pe Kim. Trebuia să înceapă să-i ajute în loc să-i stânjenească.

Nu era momentul potrivit.

— Deci, ce trebuie să facem acum? a întrebat ea.

Păianjenii stăteau aliniați într-un rând, la marginea acoperișurilor, adulmecând aerul, dar fără să arate nici un semn că-și vor abandona poziția dominantă, de sus.

— Dacă ei se mulțumesc să aștepte, pe mine nu mă deranjează, spuse Banks.

Un strigăt ascuțit a răsunat din adâncul clădirii.

Shit, e Kim. Am lăsat-o singură.

— — —

Maggie se afla chiar în spatele lui Banks și Wiggins care alergau în lungul coridorului, spre camera unde se săpase la mozaic, așa că a reușit să vadă mult prea îndeaproape păianjenul care încerca să-și forțeze intrarea prin gaura din colțul de sus.

Singurul fapt datorită căruia Kim mai era vie, era acela că bestia era prea mare ca să treacă prin gaură. Reușise să-și introducă în încăpere doar gura, ochii și două picioare înainte de a rămâne blocat. Se zbătea cu ghearele clănțănind, prins în rețeaua cenușie care acoperise gaura. Pietriș și praf zburau în toate părțile pentru că se străduia cu sălbăticie să lărgească suficient gaura pentru a putea trece prin ea.

Wiggins a ridicat arma, țintind în mijlocul grupului de ochi.

— Așteaptă, Wiggo, l-a oprit Banks, punându-i o mână pe țeava armei și coborând-o. Vreau să încerc ceva. Adu-mi o butelie cu gaz pe care o folosim la plita de campanie.

Caporalul a revenit după un minut. Între timp, Maggie s-a apropiat de Kim care stătea lipită de perete, cu privirea pironită asupra creaturii ce se zvârcolea în colț. Când Banks a luat butelia, a deschis valva și a aprins jetul de gaze cu bricheta, Kim a vorbit, strigând, cu o vece puternică cum nu o mai avusese în ultimele zile.

— Arde-l! Arde bestia!

Banks a privit-o zâmbind.

— Asta e și ideea, don’șoară.

A înaintat cu grijă să rămână la distanță de gura păianjenului și a aplicat jetul de flăcări pe rețeaua din jurul său. Rezultatul a fost spectaculos. Cu un *whoosh*, rețeaua a fost cuprinsă de flăcări galbene, verzi și albastre. Banks a trebuit să se dea înapoi, pentru că un halo de foc a înconjurat bestia, care

se zvârcolea scoțând un fel de vaiete ascuțite. Se zbătea ca scos din minți încercând să se retragă departe de flăcări, dar nu reușea decât să se încâlcească și mai mult în rețea, apoi s-a aprins și el însuși, întreaga gaură devenind un zid de foc.

Când flăcările au început să se domolească, păianjenul a încetat să se mai zbată. Capătul anterior devenise o cavitate plină cu cenușă din carapacea arsă; doar o gaură neagră în locul unde-i fuseseră ochii și două cioate carbonizate atârnânde marcau gaura din zid unde fusese.

— Ca lumea! a concluzionat Wiggins.

— — —

— Mulțumesc! îi spuse Kim lui Banks.

Căpitanul zâmbi din nou.

— Ideea a fost a ta. Sau, oricum, a micului mozaic de aici. Voi două sunteți persoanele deștepte de aici. De ce nu vă puneți mințile la un loc și să veniți cu o altă idee care ne-ar putea fi de folos?

Banks a plecat, lăsându-l pe Wiggins la ușă ca să supravegheze gaura din zid. Holul părea mai larg decât înainte, ca și cum convulsiile păianjenului provocaseră avarii structurale zidurilor.

— Ce crezi că e dincolo? a întrebat-o Maggie pe Kim. Mai devreme ziceai ceva de niște tunele.

— Eu? Nu-mi amintesc. Dar, da, literatura scrie despre tunele, exploatări miniere, poate chiar morminte aparținând câtorva culturi.

Maggie și-a luat lanterna și s-a apropiat de gaura din colț.

— Ai grijă, fato, o avertiză Wiggins din ușă. Nu te da prea aproape. Păianjenii sun parșivi rău.

— Vreau să arunc o privire la ce e dincolo, atât. Acoperă-mă.

A trebuit să se ridice pe vârful degetelor ca să vadă ceva, apoi a introdus lanterna prin gaură cu mâna total întinsă. Văzu un zid acoperit cu ornamente sculptate, pictura de pe piatră arătând foarte proaspătă și vibrantă, deși ea știa că fusese ascunsă timp de secole, dacă nu chiar milenii. Toată întinderea zidului pe care o putea vedea era acoperită cu rânduri de sculpturi care se întindeau până la limita la care ajungea lumina.

Când a lansat un strigăt, ecoul din noua încăpere de dincolo i-a spus că era mult mai largă decât cea în care se afla.

— Kim, vină să vezi. Aici avem o descoperire importantă.

— Ferește de-acolo, fato, i-a spus Wiggins. Descoperire sau nu, nici prin cap să nu-ți treacă că te vei duce acolo. Nu se va întâmpla, așa că las-o baltă.

— Sunt arheolog. Cu asta mă ocup.

— *Aye*, poate. Dar nu o poți lua cu noi când vom pleca de aici, la noapte. Deci, las-o așa. Poate, cândva, când va fi sigur, vei avea șansa să te întorci.

Maggie privi din nou prin gaură la interiorul încăperii.

Atât de aproape.

— Uite, va dura doar un minut. Iau camera cu mine, ca măcar să înregistrez. Poți să mă acoperi de pe partea asta.

Wiggins a dat din cap.

— Nici gând, fato. *Cap* mi-ar pune pielea pe băț.

Ea zâmbi.

— Nici dacă îți făgăduiesc o cină cu curry și o sticlă de vin când ne întoarcem acasă?

El izbucni în râs.

— Și eu care credeam că păianjenii sunt șmecheri. Îmi pare rău. N-am nici un chef să fiu degradat la gradul de soldat în chiar prima mea misiune ca și caporal. Și exact asta ai să-mi faci dacă mai insiști. Te rog. Las-o așa.

— Atunci am să văd dacă îl pot convinge pe căpitanul tău, spuse și ieși pe ușă.

— Baftă, râse Wiggins. Nici măcar nu-i place curry.

— Nu, spuse Banks ceva mai târziu.

Maggie venise la el cu știrea unei noi descoperiri care trebuie înregistrată pentru posteritate. Fusese foarte insistentă, dar el nu putea fi de acord. Era prea riscant.

— Wiggo a avut dreptate când nu te-a lăsat să intri. Știi foarte bine că acolo sunt păianjeni. Este prea periculos.

— N-am suportat niciodată gândul că există niște minunății nemaivăzute niciodată, iar eu nu pot ajunge la ele. Și apoi, n-ai spus tu însuți că vrei informații despre o posibilă cale de scăpare?

— Asta a fost înainte de a afla că focul e mai eficient decât gloanțele împotriva acestor bestii. Ne vom croi drum pe alei, prin foc, dacă va trebui.

— Lasă-mă să intru acolo cu Wiggo. Două minute, cel mult, și-ți promit că voi fi atentă. El poate verifica dacă există o posibilă cale de scăpare, eu fac câteva fotografii, și fiecare se alege cu ceea ce dorește.

Banks privi afară, în curte, unde toate ieșirile erau închise cu plase groase, iar de-aș lungul marginii acoperișurilor erau aliniate siluete negre. Cu cât se gândea mai mult, cu atât considera că un plan de rezervă era o idee bună.

— Atunci… OK. Dar n-am să-l trimit pe Wiggins dincolo. Te voi însoți eu în mica ta plimbare.

— Mulțumesc. Oricum, Wiggo va avea un curry de la mine.

— În acest caz, mie îmi datorezi o pizza. Ia-o înainte.

— — —

Wiggins a ridicat o sprânceană când a văzut că Banks a cedat în fața femeii, dar, înțelept, și-a ținut gura închisă.

— Eu intru primul, tu mă urmezi, iar Wiggo ne asigură spatele, i-a spus Banks lui Maggie. Iar când am spus „*gata*”, e *gata* și ne întoarcem aici. Ai înțeles?

Ea, care tocmai verifica bateriile camerei digitale, i-a răspuns cu un simulacru de salut milităresc.

— Ar trebui să vin și eu, spuse Kim, dar fără să-și părăsească locul unde stătea ghemuită lângă zid, iar Banks a

sesizat că nu vorbește serios, iar pe față i-a apărut un semn de ușurare când el a hotărât:

— Nu. Și așa ne forțăm norocul. Aici e nevoie de o manevră rapidă „*intră-ieși*”.

— Așa îmi spunea și nevasta lui *Sarge*, a replicat Wiggins rânjind.

— Începem *jocul*, Wiggo. Orice apare pe opt picioare, îl dobori la fix și rapid.

Banks i-a dat lui Wiggins carabina sa, apoi s-a săltat prin gaură, murdărindu-și mâinile cu cenușă uleioasă. Și-a recuperat arma înainte de a sări de cealaltă parte. Căzu peste cadavrul păianjenului, apoi s-a ridicat cu spatele lipit de zid, a aprins lanterna de la armă și a baleiat încăperea cu raza de lumină. Și-a dat seama de ce era Maggie atât de interesată. Încăperea era un pătrat cu latura de vreo 7 m, înaltă de 2,5 m, construită din lespezi mari de piatră sculptată și fresce pictate. Nu arătau a fi romane. Banks nu era arheolog, dar acestea aveau un aspect mult mai vechi, poate chiar babilonian, după bărbile epice ale unor oameni sculptați și tipul armelor din mâinile lor. Păianjenii care erau pictați la fel ca cei din prezent; mari cât niște care de luptă, ieșind din găuri din pământ și făcând ravagii.

Tocmai examina scena unei dezmembrări – om și păianjen – când Maggie i s-a alăturat. Imediat a început să facă fotografii. El a lăsat-o și a continuat să examineze unica ieșire. Știa, chiar înainte de a ajunge la ușă, că va urma o încăpere și mai mare; a auzit ecoul pașilor săi și a simțit briza pe față, răcoroasă și bine venită după căldura sufocantă din clădirea de dincolo de gaură.

În jurul ușii atârna multă rețea cenușie, iar când și-a strecurat țeava armei cu lanterna în zona deschisă, a văzut treptele care duceau în jos, către o vastă cavernă subterană. Rețeaua atârna pe oriunde se uita, împletiri groase ce acopereau deschiderile și formau un fel de poduri de frânghii în lungul tavanului stâncos. Dar în afară de cel mort, nu era nici un semn de activitate din partea păianjenilor.

Peste trepte se vedea o urmă clară de târâre ce ducea în obscuritatea de dincolo de raza de lumină a lanternei sale, și la început nu și-a putut-o explica. Apoi și-a reamintit: pe aici trebuie să fi fost dus Reynolds. Se hotărî să nu-i spună nimic femeii din spatele său, cel puțin până ce se vor întoarce în cealaltă parte. Tot ce auzea era șuieratul slab al curentului de

aer ce venea de la distanță și *click*ul de la camera lui Maggie care făcea fotografii una după alta.

— — —

A știut că vine ceva înainte de a-l auzi; a fost o schimbare subtilă a brizei, un iz de acrealã și o schimbare a aerului.

— E timpul să plecăm, a spus, luând-o pe Maggie de braț și conducând-o către colț.

— Aproape că am terminat.

— Nu, ai terminat.

Și atunci au auzit, c*lick*ăitul *rat-at-tat* deja familiar al unui păianjen, undeva, nu prea departe, în încăperea cea mare, în mod clar apropiindu-se.

— Repede, a ordonat. Să ieșim de aici.

Maggie a pierdut câteva secunde prețioase pentru a pune camera în siguranță în interiorul tricoului său, înainte de a se cățăra pe zid până la gaură. Picioarele îi alunecau pe pietrele alunecoase de reziduurile uleioase ale păianjenului mort. Banks a trebuit să părăsească ușa pentru a o ajuta, luându-i piciorul în mână și împingând-o cu putere în sus prin gaura din zid.

*Click*ăitul păianjenului era acum și mai puternic, chiar dincolo de ușă.

— Vino, *Cap*, a strigat Wiggins.

Cap știa că dacă i-ar aluneca și lui piciorul – la fel ca lui Maggie – atunci nu mai putea evita atacul.

— Dă-mi butelia cu gaz, Wiggo. Și acoperă-mă.

S-a întors cu spatele la zid, cu arma ridicată, și lumina pe cadrul ușii. *Rat-at-tat*ul a devenit frenetic, și o umbră, una uriașă, s-a mișcat prin încăperea cea mare.

— *Cap*? l-a auzit pe Wiggins și a privit în sus, la butelia din mâna caporalului.

— Dă-i drumu'.

A prins-o ușor, apoi și-a lăsat arma ca să-și ia bricheta. Parcă conștient că arma nu mai este ațintită asupra lui, păianjenul a ieșit la iveală. Nu era atât de mare precum cei văzuți afară, dar ocupa întregul spațiu al ușii. Își clănțănea cu rapiditate ghearele, de parcă anticipa o gustare ușor dobândită.

— Hai să te văd ce poți, băi, găoază.

Banks a deschis supapa buteliei, a făcut un pas înainte aprinzându-și bricheta Zippo. A aplicat flacăra acesteia jetului de gaz și l-a orientat asupra păianjenului. Flacăra a cuprins și rețeaua din jurul ușii, care s-a aprins instantaneu într-o văpaie galben-verde. Picături vâscoase ca de napalm căzeau pe spinarea păianjenului. Creatura a scos un fel de guițat ascuțit și s-a retras rapid, cu bucăți de rețea arzândă lipite pe spinare.

Banks s-a dus în ușă și a văzut bestia în flăcări fugind în întuneric. Dar flăcările i-au arătat și altceva; ochi roșii ce reflectau galbenul și verdele flăcărilor.

Nenumărați ochi.

Dacă s-ar fi întors să fugă, știa că ar scăpa cu ușurință.

Dar așa ar rămâne toată gașca asta la curul meu.

Avea o idee mai bună.

Evitând flăcările deja diminuate, a trecut dincolo de cadrul ușii vreo 3-4 pași.

— *Cap*? l-a auzit pe Wiggins strigând îngrijorat.

— Mă întorc într-o clipă.

*Clack*ul *rat-at-tat* al păianjenilor reverbera la unison în încăperea cea mare. L-au văzut, iar el a auzit scrâșnetul ghearelor de la picioare pe piatră când au năvălit asupra lui. A deschis la maxim supapa buteliei, a aprins bricheta și le-a aruncat în cea mai mare rețea pe care a putut-o vedea. Deja se întorsese cu spatele și începuse să fugă când a explodat ca o grenadă, trimițând jeturi de flăcări spre tot tavanul încăperii de unde au început să cadă bucăți topite pe spinările păianjenilor. Aceștia s-au zbătut scoțând un fel de țipete foarte ascuțite, dar încercările lor de salvare au răspândit doar și mai mult focul în jurul lor. A așteptat cât să vadă focul cuprinzând pereții, apoi s-a întors și a alergat să se pună în siguranță.

Banks zâmbea când l-a lăsat pe Wiggins să-l tragă sus și afară din încăpere.

— — —

Banks și Wiggins stăteau în camera cu mozaicul dezgropat, simțind un val de aer cald și un miros puternic de acreală în aerul absorbit prin gaură. Aveau armele pregătite pentru orice ar fi încercat să intre pe acolo. Dar nu venea decât

căldura și mirosul, ba chiar și acestea s-au diminuat pe măsură ce se restabilea curentul răcoros de mai devreme.

— E vreo cale de ieșire pe-acolo? a întrebat Wiggins.

— Greu de spus. Dar în mod sigur există o cale pe care *intră* bestiile. Deci, poate că da, poate că nu, dar măcar pentru o vreme, le-am dat o pauză de gândire, să nu mai vină din nou.

— 16 —

Maggie a acceptat o altă țigară oferită de Wiggins după ce căpitanul a plecat din încăpere. Satisfăcut că nimic nu mai vine prin gaură. Stătea cu Kim, examinând cu maximă atenție fotografiile luate de ea în încăperea alăturată. Unele erau ușor blurate, nefocalizate, iar micul *flash* al camerei nu a fost de prea mare ajutor; dar reușise să facă și poze clare în care se vedeau bine sculpturile pictate, destule ca să o aducă pe Kim într-o stare de excitație.

— Cu siguranță, sunt babiloniene. Și dacă apreciez corect, toate sunt din aceeași perioadă, din timpul domniei lui Hammurabi, secolul 18 BC, pe vremea când a cucerit această zonă, partea imperiului aflat în creștere. Aici e vorba de *liga mare*, Maggie, ceva ce aduce faimă și bani. Categoric, este prima descoperire a acestui sit arheologic, ceva ce nimeni nu a mai văzut vreodată. Am avea nevoie de ani întregi pentru a cerceta doar încăperea alăturată.

Maggie a dat aprobator din cap.

— Ar fi trebuit să o vezi, Kim. Fotografiile nu redau totul exact. Este vibrant și-ți ia ochii, de parcă a fost pictat ieri.

— Putem doar spera că focul nu a provocat pagube permanente. Ar fi o neglijență criminală din partea noastră dacă am făcut descoperirea doar ca să o distrugem după un ceas.

Wiggins vorbi de lângă ușă.

— Focul a fost afară, în altă zonă, de dincolo, și doar puțin în cadrul ușii. Ar putea fi ceva fum și poate cenușă, nimic care să nu poată fi șters cu o bucată de cârpă. Picturile și sculpturile voastre sunt toate OK, sau era așa când m-am uitat ultima oară.

— Sper, răspunse Maggie. Pentru că, jur pe mormântul mamei mele, mă voi întoarce cândva ca să mă asigur că s-au conservat bine.

Repetă vorbele lui Wiggins, spuse mai devreme.

— Asta sunt eu. Cu asta mă ocup eu.

Imediat ce a spus-o, a știut că este adevărat. În ciuda, sau poate chiar datorită a ceea ce văzuse și experimentase aici, nu a lăsat frica să o îndepărteze de ceea ce era datoria ei, motivul principal pentru care se afla aici.

— Iar eu am să vin cu tine, spuse Kim, surprinzând-o.

Cealaltă femeie își învinsese panica ce o cuprinsese mai devreme; Maggie presupunea că e o combinație de timp trecut, vederea eficienței cu care soldații au înfruntat orice pericol la adresa lor, până acum, și starea crescândă de emoție la implicarea în această nouă descoperire.

— Vorbesc serios, a continuat Kim. Este o descoperire istorică importantă. Nu o putem ignora. Eu una nu pot.

— *Aye*, păi… mult noroc, fetelor, le ură Wiggins din ușă. Locul acesta e o zonă de război și așa va fi mulți ani de-acum încolo. Știu că acum ați venit aici, dar după dezastrul acesta, nu prea văd cine vă va mai da aprobare, cel puțin o vreme. De altfel, cu păianjenii ăștia, probabil ar fi mai sigur să fie spulberat întreg locul cu o nucleară lansată de pe orbită.

— E singura cale ca să fim siguri, spuse Maggie, zâmbind subțire ca să arate că a priceput ideea. Dar am fotografii. Când am să le arăt arheologilor cu greutate, vor putea să facă presiunile necesare pentru a trimite aici o echipă veritabilă de cercetare.

— Cum spuneam, s-aveți baftă. Dar dacă cereți și o echipă de forță, aveți grijă ca eu să mă aflu în vacanță la acea vreme. Îi urăsc pe nenorociții ăștia de păinjeni.

— — —

— Uite, spuse Kim care privea o fotografie. Sunt grupe, 10 rânduri de 6 fiecare. Este evident de origine babiloniană timpurie. Ei își făceau toate calculele în 60; de aceea avem 60 secunde într-un minut, 60 de minute într-o oră.

— O conexiune între ei și noi, spuse Maggie, privind către Wiggins. Este un alt motiv pentru care fac ceea ce fac; istoria nu este ceva ce se întâmplă și se uită. Suntem conectați prin ea, pe căi subtile, căi pe care le putem descoperi chiar dacă au dispărut.

Făcu semn către gaura din perete.

— Iar cea de acolo e o conexiune a dracului de mare. Nu o putem lăsa să se piardă.

— Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi, fată. Eu sunt doar *squad*ie de grad inferior care se duce acolo unde i se ordonă. Și nu te obosi să-l bați la cap și pe căpitan. Îți pot confirma că rezonează cu ideea, dar nu poate face nici pe dracu,

dacă baștanii hotărăsc altceva. Sarcina noastră este să vă ducem acasă. Așa că asta am să fac; pot măcar să mă asigur că vei avea șansa să-ți duci pozele în fața cuiva căruia chiar îi pasă.

— — —

Maggie a mai petrecut câteva minute făcând fotografii mozaicului la care se săpase, ca să se asigure că este catalogat în întregime. Și tocmai când privea îndeaproape desenele cu peștera de pe panta colinei, i-a venit o nouă idee.

— Tunelele de care vorbeai mai devreme nu sunt la fel de vechi ca noua descoperire, nu-i așa? a întrebat-o pe Kim.

— Nu. Cele de care vorbeam au fost construite în timpul asediului, când persanii încercau să sape tunele spre interiorul orașului, iar romanii încercau să-i țină departe. Ultima mare excavație de aici, în 2009, a găsit cadavrele a 20 de oameni cu trupurile învelite în bitum și sulf. Aceasta este încă o conexiune cu prezentul, pentru că a fost un atac chimic din timpul acelui război, persanii pompând gaz în tunele ca să-i sufoce pe apărători. Ultima teorie este despre cum a fost spart asediul.

Wiggins a oprit-o și i-a spus lui Maggie:

— Du-te și spune-i asta lui *Cap*. Cred că va fi interesat.

— — —

— Catran și sulf, spuse Banks cinci minute mai târziu după ce ea i-a transmis informațiile. Știi unde sunt? Ai văzut vreun depozit?

— Negativ la ambele întrebări. Dar Kim a spus că sunt la Poarta de Nord.

— Deci la fel de bine ar putea fi și pe Lună, pentru că tot nu ne-ar ajuta cu nimic pe noi, aici. Dar orice informație este binevenită, deci îți mulțumesc că mi-ai spus.

Stăteau lângă intrarea principală și Maggie era bucuroasă că Banks îi bloca vederea către rucsacul sprijinit de zidul de afară. A văzut că umbrele se lungiseră considerabil de când se uitase ultima oară, acum acoperind întreaga curte, mai puțin un mic petic triunghiular dintr-un colț. Sus pe acoperișuri, spinările rotunjite ale păianjenilor se proiectau pe fondul cerului.

Banks îi surprinse privirea.

— Și-au pierdut interesul. De mai bine de o oră nu au mai făcut nici o mișcare. Deocamdată este un *mexican standoff*[21]. Dar în curând se va întuneca destul și am de gând să sparg blocada fără a fi uciși cu toții, dacă vrem să plecăm de aici.

Maggie se uită spre intrările aleilor acoperite cu rețele groase. Și a văzut care ar fi problema.

— Chiar dacă dai foc la rețelele de acolo, păianjenii pot sări de sus peste noi.

— *Aye*. Și nu e nici o garanție că e și mai multă rețea dincolo de ce se vede. Am fi prinși într-un tunel îngust, presați ca număr, cu prea puțină *ammo* pentru a susține un foc prelungit. Asta e una dintre problemele mele. M-am gândit și la varianta de a ne furișa prin tunelurile de dincolo de noua ta descoperire. Dar știm deja că e tot teritoriul păianjenilor și probabil că și spațiul este redus. Nu sunt sigur care variantă ne asigură mai multe șanse de a scăpa liberi.

— Dacă e să votez, aș face-o pentru tunele, replică ea. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi cadă păianjeni în păr.

[21] mexican standoff – o confruntare în care nici o strategie nu poate asigura victoria uneia dintre părți. Ca rezultat, participanții trebuie să păstreze tensiunea până ce intervine un eveniment exterior care înclină balanța.

— 17 —

Păianjenii au *clipit* primii. Banks era de gardă la ușa principală împreună cu soldatul Wilkins, când bestiile s-au mișcat. Primul semn de activitate a fost o pereche de picioare care s-au ridicat pentru a fi văzute pe fondul cerului, apoi s-au urcat și trupul pe parapet. Păianjenul și-a ridicat partea frontală și colții au scos o serie de *clack-clack*-uri, un mesaj rapid care a reverberat îndelung și tare în jurul curții. Evident , a fost un semn, o chemare la acțiune, pentru că în doar câteva secunde, duzini de bestii de mărimea unui câine s-au alăturat primului la marginea acoperișurilor.

— Dacă vin, fă economie la *ammo*, flăcău, i-a ordonat Banks lui Wilkins. Dacă poți, doboară-i cu un singur foc. Iar dacă nu se opresc după ce *terminăm* câțiva dintre ei, ne retragem în încăperea din spate. Trebuie să ne asigurăm că avem destulă *ammo* ca să ajungem la elicopter când va veni.

Se părea că păianjenii intenționau să profite de superioritatea numărului lor. Toți cei vizibili la marginea acoperișurilor au început să coboare încet pe pereți, către curtea de dedesubt.

Chipul lui Wilkins și-a pierdut orice culoare, ochii i s-a deschis larg și sudoarea a început să-i curgă de pe frunte.

— Șezi blând, flăcău, l-a liniștit Banks. Sunt doar niște animale. Nu e ca și cum ar putea riposta cu focuri de armă asupra noastră. În prezent, noi avem avantajul armelor. Îi ținem la distanță.

Primul a ajuns pe sol și imediat a năvălit înainte, cu ochii săi multipli și roșii fixați asupra ușii. Banks a așteptat până ce a fost sigur că va doborî ținta și i-a plasat un singur glonț în mijlocul unui ochi roșu, spulberându-i partea frontală aproape în întregime. Creatura, acum doar o grămadă de picioare ce se zbăteau sălbatic, s-a prăbușit la pământ.

Primul foc al lui Wilkins a ratat ținta… ca și al doilea. Între timp, o duzină de păianjeni se îndreptau prin curte către poziția lor. Banks a mai doborât unul cu un glonț bine țintit, apoi văzând că Wilkins nu reușește să nimerească ce trebuie, l-a tras pe flăcău înăuntru, în hol.

— Dă-te înapoi, încet. Ne retragem către o poziție mai bună.

Prin radio i se adresă lui Hynd.

— *Sarge*, venim înăuntru. Ne retragem cu toții în ultima încăpere. Dar economisiți *ammo* pe cât posibil. Vom avea nevoie de ea mai târziu.

A putut doar să urmărească cum trei păianjeni s-au desprins din grămada principală și s-au orientat către rămășițele lui White din rucsac. Au rupt cu frenezie materialul, precum niște câini flămânzi, zburătăcind resturi de nylon în toate părțile, apoi a supt cu lăcomie conținutul fluid. În curând n-a mai rămas din White nimic altceva decât o băltoacă udă pe pământ, dar chiar și asta deja se usca în rămășițele arșiței din acea zi.

Hynd l-a apelat pe Banks prin radio,

— Veniți înapoi, *Cap*. Vă acoperim.

— Ajungem imediat lângă voi.

Și nu a mai fost timp pentru vorbărie. Păianjenii care năvăleau ajunseseră mult prea aproape. A trebuit să se retragă, având grijă să rămână între păianjeni și Wilkins, când creaturile s-au înghesuit la ușă. A reușit să mai doboare doi dintre ei cu două focuri trase drept în ochi, atunci când s-a produs busculada acestora în cadrul ușii, dar împușcăturile i-au îmboldit pe ceilalți la acțiune și s-au mișcat cu și mai multă repeziciune. A trebuit să consume mai multă *ammo* decât spera, ca să-i țină la distanță, chiar și când au pătruns în prima încăpere de pe coridor, iar Brock și Davies s-au alăturat canonadei ca să le acopere retragerea.

Se aflau la cea de a doua ușă când mai mulți păianjeni au sprintat prin prima încăpere, cea pe care Brock tocmai o părăsise. Hynd stătea la cea de-a doua ușă, cu arma pregătită, dar nu putea trage de teamă să nu-și nimerească camarazii. Păianjenii năvăleau, ocupând tot coridorul de la podea până la tavan, urcându-se unul peste altul, ocolindu-se, în setea lor de a ajunge la oameni. *Clack*ul *rat-at-tat* al stării lor de excitație suna la fel de tare precum armele soldaților.

Nu era timp să-i respingă pe toți la o distanță sigură ca să aibă timp să închidă ușa înainte ca păianjenii să ajungă peste ei. Banks știa că-și vor consuma muniția mult prea repede, dar nu avea de ales, decât să dea ordinul.

— Foc la gura țevii! Nimiciți-i pe futangii!

— — —

Zgomotul făcut de focul lor automat imediat era asurzitor în spațiul redus al coridorului. Tuburile de cartușe goale zburau, aerul era plin de fum subțire, iar *flash*urile orbitoare de la gura țevilor luminau pereții precum stroboscoapele de la un concert rock. Bucăți de picioare de păianjen, de trupuri, și fluide interne, iar zgomotul era asurzitor ca o canonadă de tunete. A durat doar 10 secunde, dar a părut o eternitate înainte ca Banks să ordone:

— Încetați focul! I-am terminat pe nenorociți. Pe coridor a mai răsunat câteva clipe ecoul împușcăturilor, apoi totul a devenit nemișcat, în timp ce ei priveau peste podeaua acoperită cu rămășițele bestiilor ucise. Apoi au auzit, venind de dincolo de ușa principală – de afară – un nou *rat-at-tat* continuu, acum părând mai furios, ca un cor de păianjeni urlători, care se apropiau cu repeziciune. Un nou atac era iminent.

— Asta e. Am frecat destul menta. Retragere totală, a ordonat Banks. În încăpere și închidem ușa. Rapid!

A rămas pe coridor până în ultima clipă, asigurând ariergarda în timp ce restul *squad*ului se strecura în încăpere. Wiggins și Brock s-au proptit cu umerii în ușă, împingând-o centimetru cu centimetru, cu un scârțâit puternic scos de frecarea piatră pe piatră. Era aproape închisă când Banks a văzut trei păianjeni apărând la capătul îndepărtat al coridorului, și care s-au năpustit spre el călcând peste rămășițele celor morți.

A tras o rafală scurtă de trei gloanțe, apoi s-a strecurat înăuntru, ajutând cu greutatea sa la închiderea totală a ușii. S-a fixat în locașul ei, forfecând un picior de păianjen. Acesta a căzut pe podea zbătându-se până ce Wiggins l-a zdrobit cu o lovitură de călcâi.

— V-am spus vreodată cât de mult urăsc păianjenii?

— — —

— Eh, a gemut Kim. Am ajuns de unde am plecat.

— Nu chiar. Măcar le-am mai micșorat numărul, dacă nu altceva, spuse Banks.

Apoi s-a întors către Hynd.

— *Sarge*, fă un nou inventar la *ammo*. Vreau să știu exact cât de puține cartușe mai avem. Și pune la un loc buteliile cu gaz. Ar putea fi ultima noastră linie defensivă.

Din exteriorul ușii se auzea zgâriatul picioarelor păianjenilor pe piatră.

— Nu te supăra, căpitane, spuse Kim, dar eu am mai fost deja în această situație. Pentru mine nu e nimic nou.

— Nici pentru mine, a replicat Banks, dar nu intenționez să rămân prea mult pe-aici ca să o suport prea mult. Vom ieși afară pe aici.

A arătat spre gaura din zid. Maggie l-a întrebat:

— Te-ai hotărât?

Pe coridor zgâriatul a devenit mai zgomotos, iar Banks a zâmbit subțire.

— Păi, nici nu prea avem ce alege. Eu am să fiu primul, urmat de Brock și Davies. Maggie și Kim la mijloc. Ceilalți asigură spatele. Ne mișcăm toți odată, ca o unitate, și ieșim afară, în oraș, la prima ocazie pe care o avem. Destul de curând se va lăsa înserarea și elicopterul nostru ne va aștepta apelul, dar s-ar putea să renunțe dacă nu o facem. Deci, trebuie să ne mișcăm rapid și pe neauzite. A înțeles toată lumea?

Nimeni nu a comentat.

Și-a trecut carabina peste umăr, s-a strecurat prin gaura din zid, și a sărit în cealaltă parte.

— 18 —

Maggie a trecut prima după cei trei soldați ca să-i arate lui Kim cât era de ușor și a așteptat de cealaltă parte a zidului ca să o ajute să treacă. Kim a suspinat tare când a văzut o parte din peretele sculptat luminat de lanterna de pe arma lui Davies.

— Doamne, e minunat.

Maggie era de acord, dar nu aveau timp să se oprească și să studieze, pentru că Wiggins trecea deja prin gaura de deasupra lor.

— Dați-vă deoparte doamnelor. Nu vreți să cad peste voi. Deși, mie mi-ar face plăcere.

— N-ai tu atâta baftă, a replicat Maggie și s-a ferit repede, luând-o pe Kim cu ea către ușa unde le aștepta căpitanul Banks, ce baleia cu lanterna încăperea de dincolo.

— Pare să fie *clear*.

A așteptat până ce Hynd și Wilkins au trecut, apoi a înaintat, ieșind din încăpere. Maggie a simțit cum Kim o ia de mână. I-a strâns-o sperând să o încurajeze, apoi a urmat lumina lanternei de pe armă în caverna cea mare.

— — —

Locul putea, un iz acru ca de cauciuc ars. Cenușă fină acoperea podeaua, scârțâind sub pași ca zăpada proaspătă dintr-o zi geroasă. Urme întunecate pe pereți arătau unde flăcările au fost mai intense. Aerul era sufocant de fierbinte, ca și cum pietrele ar fi reținut căldura pe care o radiau acum. În timp ce-l urmau pe Banks, Maggie ținea un ochi pe pereți ca să descopere noi sculpturi, dar această încăpere părea a fi mai degrabă o cavernă naturală existentă în interiorul colinei, cu puține semne de prelucrare în afara treptelor și a cadrului intrării pe unde tocmai trecuseră.

Banks și cei doi soldați, Davies și Brock, au condus grupul direct către centrul spațiului, către o deschidere întunecată ce se vedea în partea de nord. Curând au început să calce cu grijă printre rămășițele arse ale păianjenilor – cel puțin 20 dintre ei – ce zăceau în grămezi de cenușă și picioare arse încurcate aiurea în zbaterile morții.

Aici duhoarea era și mai rea, aspră în nări și iritantă pe gât. Deși și-a ținut o mână peste buze, încercând să respire cu grijă, Maggie a trebuit să lupte cu un reflex de înecare. A fost și mai rău când la un pas greșit, piciorul i-a alunecat în cadavrul unui păianjen uriaș, provocând un sunet ca de bășină *udă* și un val de duhoare acră care a șocat-o. A continuat să înainteze repede, luptându-se cu nevoia de a-și șterge pantoful murdar de cracul pantalonului, pentru că gestul n-ar fi făcut decât să rămână permanent mirosul pe ea.

Din fericire, păianjenii morți erau toți concentrați într-o zonă din centrul încăperii. Cu numai vreo jumătate de duzină de pași grăbiți, au depășit-o și s-au alăturat lui Banks și celor doi soldați care ajunseseră la ieșirea din partea nordică. O briză binevenită venea dinspre culoarul din față, aer rece, lipsit de mirosul de ars. Maggie a inspirat adânc când căpitanul i-a chemat pe toți să se adune în jurul său.

— Asta a fost partea ușoară, spuse cu voce scăzută. Focul de mai devreme a curățat drumul pentru noi. Dacă avem baftă, nenorociții au dispărut cu toții. Dar nu putem conta pe asta. Nu știm ce se află în fața noastră, așa că țineți aproape, nu vă răspândiți și nu trageți fără ordinul meu. *Sarge*? Dă-mi una dintre buteliile cu gaz. Trec în frunte. Și dacă spun „fugiți”, nu pierdeți vremea. Ați înțeles?

Au confirmat cu toții, iar Banks a deschis drumul prin deschiderea întunecată.

— — —

Culoarul se îngusta rapid după intrare, atât de mult încât după o duzină de pași au trebuit să se miște în șir indian, deși Kim nu a dat drumul mâinii lui Maggie. Aceasta o conducea, ca o mamă ce-și duce copilul, prin întuneric, urmând lumina lanternei de pe carabina lui Banks aflat în față. Banks i-a oprit iarăși, iar ei s-au grupat strâns într-un șir în capul unei scări.

— La dracu! Am sperat că vom urca în oraș, nu în adâncul colinei. Dacă cineva vede vreun pasaj din care simte aer curat, să strige. Iar dacă ăsta merge prea în adânc, sau dacă acolo sunt păianjeni în fața noastră, fiți pregătiți să vă întoarceți repede înapoi. Aici nu e locul să o lălăim.

Fără alt cuvânt, i-a condus în jos.

Maggie a trebuit să aibă grijă cum calcă, pentru că deși lanterna lumina drumul în față, ea abia dacă își vedea gleznele în întuneric când privea în jos.

Din fericire, treptele erau uscate și destul de uzate de pașii vechi de secole, astfel încât tălpile ei găseau în mod natural scobiturile și făgașele care făceau coborârea mai simplă. La un moment dat s-a împiedicat și a întins mâna ca să se echilibreze și a atins peretele de stâncă. A fost surprinsă de răceala acestuia.

Mersul lor s-a încetinit, pentru că toți coborau cu grijă; nici unul dintre ei nu voia să cadă în adâncul întunecat. Se auzea doar lipăitul picioarelor lor și respirația. Coborârea a luat un aer de anticipație, Maggie fiind extrem de stresată de gândul a ce i-ar putea aștepta în față. Dacă de acolo s-ar fi auzit vreun sunet brusc și puternic, ea ar fi țipat; se simțea gata să o facă.

Dar teama lui Banks că vor ajunge prea adânc în măruntaiele colinei, s-a dovedit a fi neîntemeiată după ce au coborât doar 20 de trepte înainte ca pasajul să se deschidă din nou într-o altă încăpere. Datorită ecourilor apărute în fața ei, Maggie a presupus că aceasta era similară ca mărime celei din susul scării. Banks a rotit raza lanternei de jur împrejur, iar Kim a suspinat iarăși tare.

Aceasta era o cavernă naturală, sau mai degrabă, fusese cândva. Lanternele de pe armele *squad*ului i-au luminat destul cât să vadă că a fost modificată într-o *alee* lungă cu niște alveole egale înalte de 8 m săpate în stâncă. Fiecare celulă era străjuită de stâlpi gemeni săpați direct în piatră, sau poate aceștia erau doar cei vizibili, neacoperiți de rețeaua păianjenilor. În fiecare se aflau sarcofage stivuite pe două rânduri, câte patru în fiecare celulă. Ei nu se aflau suficient de aproape pentru a observa detaliile, dar chiar și de la piciorul scării, Maggie putea spune că acestea erau piese din perioada romană, similar mozaicului descoperit la săpături. Mai mult, păreau să se afle acolo nederanjate încă de când au fost depuse, având drept companie doar păianjenii.

— Vezi asta? a șoptit Kim, ca și cum nu era sigură dacă e trează sau visează.

— Văd. Dar nu-mi vine să cred.

Banks a cerut să se facă liniște. Avea lanterna armei orientată drept înainte și în jos către centrul încăperii, încercând

să penetreze întunericul. Din ce putea vedea Maggie, rândurile de alveole continuau în lungul aleii. Banks i-a făcut semne ca Davies să supravegheze stânga, iar Brock să acopere dreapta, apoi i-a condus, încet, înainte.

— — —

Aici briza era mai puternică și mai rece, iar Maggie simțea că îi răvășește părul de la urechi. Abia după câțiva pași și-a amintit de camera foto. A făcut cât de multe fotografii ale celulelor și sarcofagelor a putut în lumina mișcătoare a lanternelor, încercând diverse nivele de zoom. Știa că lumina era prea slabă ca să obțină rezultate bune și că multe dintre încercările sale vor fi nefocalizate sau prea întunecate pentru a fi de vreun folos.

Dar măcar am încercat.

Cam jumătate dintre celule aveau intrarea acoperită cu cortine groase din rețeaua cenușie pe care ea ajunsese să o urască, dar nici unul dintre sarcofagele de piatră nu păreau să fi fost deranjate în vreun fel. Maggie nu putea să nu se gândească la minunile pe lângă care treceau atât de indiferenți, minuni ce au stat ascunse în piatră timp de secole. O descoperire ca aceasta, nederanjată, era fără precedent, și în circumstanțe normale ar fi însemnat ani de muncă meticuloasă în viitorul ei imediat.

Dar acestea nu erau circumstanțe normale.

Știa că nu are nici o șansă să-l convingă pe Banks să se oprească și să le lase, pe ea și pe Kim, să investigheze. Prioritățile lui erau să-i scoată pe toți afară și să-i ducă acasă; iar ea era de acord cu cea mai mare parte dintre aceste priorități. Tot ce putea face ea deocamdată, era să înregistreze cât mai mult posibil cu camera și să spere din tot sufletul că va reuși să se întoarcă aici. Hotărârea sa de a se întoarce era fermă.

— Am putea…, începu Kim, dar Maggie a oprit-o.

— Știu. Dar mai întâi trebuie să supraviețuim destul ca să ajungem acasă și să spunem cuiva. Măcar avem fotografiile ca să le arătăm.

— Nu e suficient.

— Trebuie să fie.

— — —

Aleea cu celule era lungă de 100 pași, întinzându-se drept spre nord. Când s-au apropiat de capătul îndepărtat, au băgat de seamă că toate alveolele erau acoperite cu rețea. Maggie a văzut și că Banks a devenit și mai alert la ce se întâmpla înaintea lor și a decis că e timpul să înceteze să mai facă poze și să fie mai atentă la propria sa siguranță imediată. Și-a pus camera la loc în bluză, a simțit cum Kim o ia iar de mână, și concentrându-se doar la lumina lanternei din fața sa, a pășit înainte urmându-i pe cei trei soldați.

Aleea ducea către un alt cadru de ușă aflat în capătul îndepărtat și alte trepte care acum duceau în sus, doar șase care i-au dus într-o altă încăpere cu trei ieșiri, spre nord, est și vest. Aceasta era goală cu excepția unei singure sculpturi înaltă de aproape 1,5 m plasată în centru, făcută din marmură albă a unui bărbat gol ce purta doar un coif. Era în picioare și înarmat cu o suliță orientată în jos spre trupul unui taur uriaș, mort. Părea să fie completă, fără crăpături, ciobituri, sau părți anatomice lipsă. Maggie știa că orice muzeu din lume ar plăti o avere ca să o aibă printre exponatele sale.

— Este Mithra, a șoptit Kim. Doamne, e minunată. Am văzut una la Paris, dar aceasta este într-o condiție mult mai bună.

— Cine-i Mithra? a întrebat Wiggins din spatele lor.

— Un zeu răsăritean al soarelui, preluat de romani, mai ales de soldați. Statui ale sale au fost găsite în forturi și temple pe întreg teritoriul imperiului. Oameni ca tine l-au venerat timp de milenii.

Wiggins izbucni în râs.

— Draga mea, nu mai există oameni ca mine.

Banks le-a întrerupt iar vorbăria și s-a uitat la Kim.

— Ai văzut hărți ale acestui loc. Maggie îmi spune că există o ieșire care duce la suprafață, într-o sinagogă. Ai vreo idee încotro trebuie să o luăm de aici?

Kim rămase pe gânduri, ca și cum ar fi calculat mintal direcții și distanțe.

— Ar trebui să fim sub ea dacă mi-aduc bine aminte, spuse arătând spre ieșirea din dreapta.

Banks s-a uitat către pasajul nordic.

— Briza vine din această direcție și eu aș zice să mergem în această direcție. Dar orice drum care ne scoate afară ar fi bun pentru mine. Davies, treci în față și fii atent.

— — —

Un coridor strâmt, pe care circula un curent de aer ducea din încăperea lui Mithra în sus pe o pantă ușoară și numai după câteva minute au ajuns în alta, mult mai mică. Pereții erau ciopliți brut și s-au simțit înghesuiți când s-au adunat toți opt înăuntru. La început păru să fie o fundătură. Apoi Banks spuse:

— Stingeți lanternele.

Soldații au executat ordinul, iar Maggie și-a dat seama că le poate vedea fețele. Banks a arătat în sus și toți și-au ridicat capetele, la ceea ce cândva ar fi putut fi un horn. O lumină slabă venea dintr-o gaură deschisă spre cer la 1,5 m deasupra lor.

— Noroc că nu a apus soarele de tot, altfel n-am fi observat niciodată ieșirea, spuse Banks. Cine încearcă să urce?

— 19 —

Banks era tentat să încerce el însuși escalada. Fiind ofițerul aflat la comandă, avea o datorie față de toți ceilalți, nu numai pentru el, dar s-a simțit ușurat când Wilkins, cel mai puțin înalt dintre soldați, a spus:

— Încerc eu, *sir*, spuse, dându-i carabina lui Davies. Întotdeauna mi-a plăcut să mă cațăr.

L-au săltat pe umerii lui Davies și Brock de unde a putut intra în horn. Trupul său bloca toată deschiderea acestuia, așa că Hynd a aprins lanterna de pe armă încercând să-i asigure tânărului oarece lumină pentru cățărare. Wilkins a pus un picior pe un perete, celălalt pe peretele opus și a început să urce în tehnica clasică pentru spațiile înguste.

Era o înaintare înceată, iar Banks știa ce efort considerabil depunea camaradul său la fiecare mișcare. Cam la jumătatea drumului, Wilkins s-a oprit să-și tragă sufletul.

— Se îngustează, le transmise celor de jos, dar cred că am să reușesc.

Banks se gândea deja că nu este o idee prea grozavă, pentru că dacă Wilkins cel mai slab dintre ei zicea că e strâmt, băieții mai solizi – Davies și Brock – n-au nici o șansă să treacă. Era gata să-l cheme jos pe Wilkins, când acesta a început să urce iarăși, de data aceasta mai repede. Banks l-a lăsat să continue.

El măcar ne va aduce ceva informații despre locul unde dracu ne aflăm.

După câteva minute, Wilkins a ajuns sus.

— Aproape gata, a raportat.

— Să nu faci nimic nebunesc, flăcăule, i-a răspuns Banks. Doar vezi dacă poți lua câteva repere ca să știm unde suntem.

Au auzit niște zgârieturi când Wilkins a reușit să iasă afară.

— Aici e o piață mare, pătrată. Suntem în colțul de sud-vest și… la dracu!

S-au auzit mai multe zgrepțănări deasupra și Wilkins a căzut prin horn, mult mai repede decât a urcat.

— Păianjeni, *sir*, a raportat la aterizare, nesigur pe picioare. E infestată. Sunt câteva sute, iar cel puțin duzină dintre ticăloși sunt de mărimea unui autoturism.

— Asta lămurește situația. Ne întoarcem în încăperea cu statuie și încercăm spre nord.

Kim a intervenit.

— Dacă suntem în colțul sud-vestic al pieței, trebuie să fim aproape de sinagogă.

Banks zâmbi… încruntat.

— Dacă piața e infestată cu păianjeni, nu prea are rost să mai mergem pe varianta asta, să căutăm această ieșire. Nu avem *ammo* pentru un foc prelungit, așa că, deocamdată, cel mai bine este să ne strecurăm neobservați. Dacă reușim să ne deplasăm spre nord, vom ajunge undeva la zidul exterior. Așa spuneai că au intrat persanii în interior?

Kim dădu din cap.

— Dar asta s-a întâmplat cu multe secole în urmă.

— Nu contează. Dacă drumul e blocat și avem nevoie de o explozie, îl voi pune pe Wiggins să tragă o bășină.

Privi în sus prin horn. Deja sus era aproape întuneric. Noaptea se lăsa cu repeziciune.

— — —

Când au ajuns din nou în încăperea cu statuia lui Mithra, Banks a reluat conducerea grupului către nord, simțind briza rece în față. Îi dădea speranță că făcea ceea ce trebuie, deși lipsa unei căi alternative de scăpare îl îngrijora; dacă întâlneau păianjeni în aceste coridoare înguste, îi puteau ține pe loc doar câteva minute, după care totul se termina. Nevoia unei căi libere pentru scăpare era prioritară în mintea sa, iar el înainta cât de repede putea, permițându-le în același timp celor din spate să țină pasul cu el.

Aici coridorul era mai degrabă cioplit în piatră, decât natural, iar asta îi dădea speranță că ar putea ieși într-o zonă diferită de tunele unde ar putea găsi puncte de ieșire.

Ținea carabina într-o mână și o butelie cu gaz în cealaltă. Văzând ce carnagiu a putut face focul asupra păianjenilor și a rețelelor lor, avea mai multă încredere în gaz decât în gloanțe, deși știa că avea nevoie de secunde prețioase pentru a deschide supapa și bricheta cu care să aprindă jetul de gaz. Carabina era arma sa de rezervă în această situație și ținea lanterna de pe ea ațintită spre înainte pe când înainta rapid prin coridor.

Nu după mult timp s-a lovit tare într-o altă fundătură care nici măcar nu era o încăpere; coridorul pur și simplu se termina într-un zid de piatră cu doar o mică deschidere pătrată cu grilaj metalic, aflată la înălțimea ochilor. Era doar cu puțin mai mare decât capul unui om. Ceilalți s-au apropiat în spatele său când a îndreptat fascicolul lanternei prin grilaj. Se vedea o altă încăpere largă iar briza era puternică.

Și-a pus carabina pe umăr, a lăsat jos butelia cu gaz și a pus ambele mâini pe grilaj, trăgând cu toată puterea. S-a mișcat doar puțin, dar destul ca să-i dea speranțe.

— Înapoi, faceți-mi loc! le spuse celorlalți. *Sarge*, Brock, asigurați spatele. Wiggo, vino aici și dă-mi mâna. Într-un fel sau altul, vom trece pe aici.

Au urmat câteva minute de eforturi intense, dar în cele din urmă grilajul a început să se miște în locașurile lui, iar o ultimă smucire zdravănă l-a făcut să iasă complet. L-au aruncat pe jos, unde a făcut un *clang* ce a stârnit ecoul, sunând ca un clopot puternic în spațiul închis.

În replică, s-a auzit răspunsul, *rat-at-tat*-ul păianjenilor răsunând la unison undeva în spatele lor.

— — —

— OK, Wiggo, tu treci primul. Bagă-ți curul prin gaură și acoperă-ne de dincolo; vin necazurile după noi. Davies, tu îl urmezi, apoi Maggie și Kim. Restul supravegheați coridorul. Nu vor putea să ne atace toți odată, nu e destul loc. Acesta e singurul nostru avantaj.

Wiggins a trecut primul prin gaură, strecurându-și întâi capul, apoi trăgându-și și restul trupului centimetru cu centimetru.

— Bine, spuse Banks. Dacă curul tău gras a trecut pe aici, noi, restul, nu vom avea nici o problemă.

Davies a trecut într-o manieră atletică și fluidă comparativ cu eforturile lui Wiggins. La fel a făcut și Kim. Banks se gândea că vor trece în siguranță, când *Sarge* a raportat din spate.

— Vin, *Cap*. Cinci metri și se apropie.

Banks a împins-o pe Maggie prin gaură înainte de a se întoarce ca să privească pe coridor. Câteva seturi de ochi roșii

străluceau în obscuritate. A luat canistra cu gaz, bricheta, și a pășit în fața celorlalți oameni, spre păianjeni.

— Wilkins, treci dincolo. *Sarge*, Brock, acoperiți-mă.

— Ce dracu ai de gând să faci, *Cap*? s-a răstit Hynd.

— Vreau să câștigăm timp, spuse înaintând către păianjeni.

— — —

Le-a simțit mirosul înainte de a a-i privi cu atenție. Putoarea acră, puternică, pătrunzându-i în nări. Patru seturi de ochi compuși îl priveau pe când se apropia. Pentru fiecare doi pași făcuți de el, ei înaintau unul și în curând mai era doar o palmă de loc între el și păianjeni. Mișcându-se încet, a deschis supapa de la butelia cu gaz. Păianjenii ai scos o serie de *rat-at-tat*-uri, dar nu au reacționat până ce a aprins bricheta, *click-clack*-ul făcut de Zippo auzindu-se ca o împușcătură pe coridor. Asta a provocat o nouă serie de *rat-at-tat* ca răspuns.

Unul dintre păianjeni se dovedi a fi mai îndrăzneț decât ceilalți și a sprintat înainte. Banks i-a ieșit în întâmpinare, aplicând flacăra brichetei pe jetul de gaz și trimițând un val de flăcări învăluitoare spre capul creaturii, care a luat foc imediat. Bestia cuprinsă de flăcări a încercat să se retragă în fugă. Banks s-a apropiat, simțind cum para îi arde sprâncenele și pielea obrajilor când a mai trimis un jet de flăcări, de data aceasta peste posteriorul creaturii. Aceasta a continuat să fugă de foc, intrând direct în ceilalți păianjeni, care au luat și ei foc.

Banks a aruncat butelia din care gazul se terminase, a ridicat carabina și a trimis rafale de câte trei gloanțe în trupurile care au căzut în cenușă și flăcări. Acest capăt al coridorului s-a umplut repede cu fum acru, o duhoare încă și mai rea decât înainte, dar treaba era făcută; nici unul dintre păianjeni nu s-a mai mișcat, iar focul îi mistuia repede, lăsând doar cenușă unsuroasă.

S-a întors ca să se alăture celorlalți. Wilkins aproape că trecuse cu totul prin gaură, iar Hynd aștepta să-l urmeze. Brock îl acoperea pe Banks, lanterna de pe armă luminându-i calea către siguranță. A făcut doar jumătate de drum când a văzut pe fața lui Brock că au din nou probleme.

Apoi l-a auzit, un *clack-clack* mai puternic ca oricând. A privit peste umăr… ca să vadă un păianjen uriaș ce năvălea spre el peste resturile arzânde ale celorlalți. Era atât de mare încât atingea toți pereții, iar gruparea de ochi arzători era fixată direct asupra lui. Venea atât de rapid încât nu a avut timp să se întoarcă, să ochească și să tragă, și știa că-i blochează și lui Brock linia de foc. A făcut singura manevră pe care o mai avea la dispoziție. S-a aruncat înainte, la podea, răsucind arma din întoarcere… iar păianjenul a fost peste el. I-a băgat trei gloanțe în burtă înainte de a cădea peste el, lăsându-l fără aer în plămâni. Urechile i-au răsunat când alte trei împușcături au urmat – Brock, a presupus – apoi alte trei, ale lui Hynd. A simțit ceva ud ca sângele curgând peste el din găurile din trupul bestiei, care acum era cu toată greutatea asupra lui.

Apoi greutatea aceasta a dispărut, iar Brock și Hynd erau aplecați deasupra sa, după ce rostogoliseră deoparte creatura moartă.

— Fă-mi o favoare, *Cap*, spuse Hynd, ajutându-l să se ridice în picioare. Fă gesturi eroice atunci când te-o putea vedea colonelul. Mie nu-mi fac prea bine la bătrânu-mi *ceas*.

Hynd l-a ajutat să ajungă la gaura din zid și l-a împins sus.

— Treci dincolo înainte să mai faci vreo trăsnaie… *sir*.

Era cu capul înainte, pe jumătate trecut prin gaură, când l-a auzit pe Brock strigând în spate:

— Vin iarăși!

— — —

Banks s-a zbătut să treacă prin gaură, ajutat de Wiggins care-l trăgea de partea cealaltă, apoi s-a ridicat și s-a întors, ochind cu carabina prin gaură, adăugând și lumina lanternei sale la ale lui Brock și Hynd.

La capătul îndepărtat al tunelului se vedeau o jumătate de duzină de ochi compuși. Zgomotosul *rat-at-tat* însemna că și mai mulți păianjeni erau îngrămădiți mai departe în întuneric.

— *Sarge*, treci IMEDIAT dincoace, e un ordin direct!

S-a dat deoparte pentru a-i permite sergentului să treacă, așa că n-a văzut ce s-a întâmplat apoi, dar a presupus corect; păianjenii au sesizat că Brock era expus și au lansat un atac.

Zgomotul focului automat tras de Brock era asurzitor chiar și de partea aceasta a găurii blocate.

Hynd a căzut din gaură cu capul înainte, iar Banks și Wiggins, la unison, și-au ridicat armele. Brock stătea cu spatele la ei, trăgând în zidul de păianjeni care se târau pe podea, pe pereți și chiar pe tavan, ca o masă agitată de trupuri îndesate și picioare păroase.

— Lasă-te jos, băiete! a răcnit Banks, iar acesta s-a lăsat în genunchi, în timp ce toți trei trăgeau rafală după rafală în păianjenii ce se apropiau. Au doborât destul de repede rândul din față, dar alții se mișcau cu repeziciune ca să ocupe spațiul rămas liber. Era situația de care se temuse Banks; un atac în masă într-o zonă limitată. Erau norocoși că au reușit să treacă prin gaură.

Dar asta nu-l ajuta pe Brock.

— Nu mai am muniție, a strigat Brock aruncându-și carabina, după care a scos pistolul din toc. Banks știa că în curând va rămâne și acesta fără muniție.

Păianjenii continuau să vină.

— — —

— Nu mai am muniție, a anunțat Wiggins și s-a dat înapoi.

Davies i-a luat locul atât de repede încât nu s-a simțit nici o pauză în canonadă. Trupurile de păianjeni acopereau podeaua, ajungând acum până la picioarele lui Brock. Banks știa că mai are și el doar câteva cartușe și era gata să facă pasul înapoi, când a simțit ceva cald lângă ureche.

— *Fire in the hole!*[22] a strigat Hynd, iar Banks s-a lăsat pe vine când un jet de gaz aprins a trecut peste capul său și prin gaură, până la jumătate din lungimea coridorului. Din fericire, Brock a avut prezența de spirit de a se lăsa și el pe vine și să-și acopere capul. Butelia se golea cu un șuierat produs de flacără care-i făcea pe păianjeni să fugă și să se ascundă în întuneric, la distanță în lungul coridorului.

Banks nu a mai pierdut timpul.

— Soldat Brock, treci aici, IMEDIAT!

---

[22] Fire in the hole – avertisment că urmează să se producă o explozie iminentă.

Brock s-a cățărat în gaură și a început să înainteze centimetru cu centimetru. Banks a văzut imediat că a greșit mai devreme; posteriorul lui Brock era la fel de mare ca al lui Wiggins, dacă nu chiar mai mare și soldatul abia reușea să se miște prin gaură.

— Fir-ar să fie al dracului, omule, treci imediat aici. Și când ajungem acasă amintește-mi să te pun la dietă.

El și cu Wiggins l-a prins de câte un braț și au început să tragă. Aproape că-l trecuseră cu totul când el a slobozit un răcnet de durere. Au tras și mai tare, de a ieșit afară ca dopul din sticlă. Partea frontală a unui păianjen uriaș acoperea gaura în care se aflase. Colții de mărimea unor degete, făceau un *clack-clack* furibund.

Hynd a înaintat și a tras de trei ori drept în ochi. A căzut lăsând la vedere o imagine de iad – întreg coridorul aflat de partea cealaltă era plin cu o masă zvârcolitoare de păianjeni. Unii dintre ei fumegau, alții ardeau și răspândeau flăcările când încercau degeaba să scape. Hynd a avut un leac și pentru asta. A aprins încă o butelie, pe care a aruncat-o neglijent prin gaură, de cealaltă parte a zidului.

— Pe vine, a spus zâmbind.

— 20 —

Torentul de zgomote, flăcări și confuzie era mai mult decât putea suporta Maggie. Stătea de o parte a găurii din zid, ținând-o pe Kim de mână în timp ce bătălia se desfășura cu furie. Zgomotul s-a diminuat numai după ce sergentul a aruncat butelia de cealaltă parte. A explodat cu un *flash* și un *whump*. Flăcările au trecut prin gaură, acompaniate de niște țipete extrem de ascuțite și sălbatice venite de dincolo de zid.

Apoi totul a fost cuprins de liniște.

Tăcerea a fost întreruptă după câteva clipe de către Brock. Tânărul soldat stătea pe jos, sprijinit de zid.

— *Sir*, cred că am dat de dracu'.

Maggie a fost prima care s-a aplecat asupra lui și a înlemnit când a văzut rana adânc sfâșiată de la glezna soldatului. Deja începea să se înnegrească la margini.

Exact ca la Jim White.

Davies a dat-o ușor deoparte și a început să se ocupe de rană, dar Maggie nu se putea gândi decât la ce repede murise White și cât de mult a suferit.

Căpitanul Banks stătea în picioare privind prin gaura din zid de unde un fum negru venea să se înalțe deasupra lor.

— Totul e *clear*, deocamdată. *Sarge*, redistribuie *ammo*. Vreau ca toți să aibă măcar câteva cartușe în caz de urgență.

Hynd s-a executat, iar Banks s-a întors către Davies.

— Cum e băiatul?

— E adâncă, *sir*. Am pus niște peroxid în rană și am bandajat-o bine. Va avea nevoie de ceva pentru durere, iar eu va trebui să stau cu ochii pe el până ce îl ducem la un doctor adevărat, dar ar trebui să se miște singur, atât timp cât nu va trebui să alergăm.

— Jim White s-a stins ca o lumânare, în câteva minute, spuse Maggie.

— Șoc toxic, probabil. Sper că administrându-i imediat peroxid va preveni asta.

— *Aye*, dar vreau și niște medicamente de alea tari, te rog, *doctore*, spuse Brock printre dinții strânși. Simt ca și cum cineva îmi apasă pe piele niște urzici. Mă doare rău.

— — —

În timp ce Davies avea grijă de noul său pacient, Maggie a avut prima sa șansă de a arunca o privire în jurul acestei ultime încăperi în care au ajuns. Putea vedea doar ceea ce-i dezvăluia lumina lanternelor, dar era evident că și această încăpere a fost sculptată extensiv, deși nu avea pictate culorile vibrante văzute mai devreme. I-a cerut lui Wiggins să țină lanterna spre o anumită zonă care părea mai complexă decât restul.

Kim a arătat spre conturul simplu, distinctiv, sumar sculptat al unui mic pește.

— Evreiesc. Secolul I, presupun. Inscripții ebraice, imagistică creștină timpurie. Și dacă descifrez bine, este o descriere a convertirii lui Pavel pe drumul spre Damasc. Asta e mai mult decât ceva important, este istoric semnificativ. Este descoperirea secolului.

— Avere și glorie, chestii gen *Indiana Jones*? a întrebat Wiggins, iar Kim a zâmbit subțire.

— De ce, caporale, ai un bici?

— Întreabă-mă frumos, a replicat Wiggins rânjind până ce Banks a pus capăt zeflemelei cu o privire dură care l-a făcut pe caporal să tacă imediat.

Maggie a făcut mai multe fotografii, atât timp cât avea ocazia, dar a fost doar o chestiune de secunde până ce Banks a anunțat că ei trebuie să plece.

— Astea trebuie catalogate, spuse Maggie.

— Dacă nu ne ajută pe noi să ieșim de aici, ne întârzie doar. Vei avea ocazia să te întorci aici, dacă mă ajuți să te țin în viață încă puțin.

Ea s-a îndepărtat fără tragere de inimă, departe de sculpturi și i-a urmat pe Banks și Davies, care se îndreptau către intrarea dinspre nord a încăperii. Din nou, Kim i-a luat mâna, strângând-o tare. Spre deosebire de White, Brock nu intrase în comă și acum mergea șchiopătând, ajutat de Wiggins, iar Wilkins și Hynd asigurau spatele.

— — —

Au ajuns imediat într-o altă minunăție arheologică, un set de catacombe, evident – pentru ochii lui Maggie – din aceeași perioadă evreiască, dar ravagiile timpului și jafurile nu iertaseră

prea multe aici. Sarcofage sparte zăceau răsturnate pe lângă pereți, fragmentele de schelete și haine arătând unde au profanat mormintele în căutarea a orice de valoare.

— Ticăloșii, spuse Kim.

Banks a vorbit din fața grupului.

— Acesta e un semn bun. Am ajuns în zone pe unde au trecut oameni relativ recent. Țineți ochiul mare; dacă jefuitorii au putut intra aici, putem ieși și noi.

Bine măcar că zona era fără nici un fel de rețea și ei au putut avansa vreo 30 de pași spre centrul încăperii catacombă. Pe când se apropiau de capătul îndepărtat, Maggie a văzut două ieșiri în fața lor, amândouă ceva mai mult decât niște umbre și mai întunecate prin obscurul din jur.

— Dreapta duce către oraș, stânga către zidurile exterioare, nu-i așa? a întrebat Banks.

Maggie și Kim au confirmat simultan.

— Da.

Maggie a continuat:

— Dar nu e nici o garanție pentru nici una dintre căi și…

Banks a ridicat o mână ca să o oprească.

— Știu. Dar noi deja știm că orașul este infestat, deci, realistic, nu putem merge pe acest drum. Sper că acolo există niște căi de ieșire pentru noi pentru a ajunge la suprafață unde elicopterul ne poate recupera cu ușurință. Este singurul plan pe care îl avem, sau ai tu ceva mai bun?

La asta, Maggie n-a avut ce să răspundă. Pe când au luat-o spre stânga, Kim i-a strâns mâna și mai tare. Intraseră într-un coridor și mai îngust cu pereții de piatră sculptați grosolan și care cobora ușor.

— — —

Făcuseră doar câțiva pași înăuntru înainte ca Maggie să depisteze un miros adus de briză, un iz de oțet. Au fost atâtea mirosuri neplăcute care i-au asaltat nasul și gâtul în ultimul ceas, încât i-a trebuit ceva timp să-l identifice pe acesta nou, dar imediat ce a făcut-o, a știut despre ce e vorba.

— Pe-aici, pe undeva sunt păianjeni.

— Pe bune, Sherlock? a persiflat-o Wiggins aflat în spatele ei, dar Banks a auzit și s-a oprit în față.

— Da. Și eu simt mirosul. Dar avem de ales?

Au continuat să înainteze. După numai o duzină de pași, coridorul s-a deschis într-o altă zonă prelucrată, un spațiu cu coloane și arce ca de catedrală care era mai recentă decât orice văzuseră până acum. Pe dreapta și pe stânga se aflau o jumătate de duzină de deschideri, și chiar la limita fascicolului de lumină al lanternei de pe armă au putut vedea o deschidere mai largă, întunecată, ce ducea la capătul îndepărtat dinspre nord. Din acea direcție venea aer proaspăt, iar Banks i-a condus într-acolo, mărind ritmul pașilor.

— Stil persan târziu, spuse Kim. Un fel de depozit, presupun.

Era o realizare arhitecturală frumoasă, dar nu erau nici sculpturi, nici statui, totuși, pe când traversau zona largă și goală, Maggie a făcut câteva fotografii acolo unde lumina i-a permis, mai mult ca documentare a traseului parcurs de ei, decât ca curiozitate arheologică. Tocmai când mai făcea niște fotografii, liniștea relativă a fost spartă de un puternic *rat-at-tat* venit din spate, la care s-a alăturat imediat și altele, dinspre deschiderile de pe stânga și dreapta.

Banks a rupt-o la fugă, urmat de toți ceilalți.

— — —

Când au ajuns la ieșirea din capătul îndepărtat al încăperii, au descoperit o arcadă largă și înaltă prin care se intra într-un tunel de piatră bine făcut de oameni, larg de 2,5 m. Banks s-a dat în lături pentru a-i lăsa pe Maggie, Kim, Wiggins și pe rănitul Brock să treacă în spatele său. Ceilalți patru soldați au format o linie de apărare la intrare, așteptând un atac.

Nu a venit nimeni, deși *rat-at-tat*-ul reverbera din toate celelalte ieșiri, iar când Banks a ochit spre cea mai apropiată din stânga, s-au văzut două seturi de ochi compuși, roșii, ce reflectau lumina lanternei.

— Parcă ar vrea să mergem pe acest drum, a șoptit Maggie.

— *Aye*, a confirmat Banks. Am fost mânați ca niște amărâte de oi.

Ea nu s-a mai întrebat către ce au fost mânați.

Nu cred că vreau să știu răspunsul.

— 21 —

Banks a rămas sub arcadă timp de câteva secunde, cu arma ațintită asupra ieșirii din stânga sa, dar ochii păianjenilor se holbau pur și simplu, implacabil, la el, fără ca bestiile să arate că vor să preseze un atac, mulțumindu-se doar să blocheze ieșirile.

Sentimentul că au fost mânați a devenit și mai puternic când Banks s-a întors și a reluat conducerea grupului prin tunel. După ce au înaintat 20 m, Hynd a raportat prin radioul de la cască:

— Ne urmăresc, *Cap*. Dar rămân dincolo de limita luminii lanternelor. Să trag o rafală în ei?

— Negativ[23]. Economisește *ammo*. Am impresia că în curând vom avea nevoie de fiecare cartuș.

Pe când continuau să coboare în josul tunelului, *clack*ul agitat al păianjenilor reverbera în jurul lor. Coborau pe o pantă constantă, dar nu era nici un pericol să cadă pentru că solul era uscat și neted. Singurul motiv pentru care trebuiau să-și facă griji erau păianjenii, care îi urmăreau dar fără să se apropie.

Toate instinctele lui Banks îi spuneau că în față îi așteaptă probleme mari, dar el i-a adus pe toți până aici și la fiecare etapă a făcut ceea ce a crezut el că este decizia corectă pentru siguranța lor. Putea doar spera că există o șansă să reușească.

— — —

A început să-și facă griji în legătură cu coborârea – coridorul cotise spre vest și sigur îi ducea mai degrabă în subteran decât la suprafață, către zidurile orașului. Analizând mintal distanțele, a fost destul de sigur că se aflau deja la periferiile orașului, iar pătrunderea mai adânc în măruntaiele colinei nu era în planurile sale. Dar, cum în urma lor erau păianjeni și moarte, a menținut cursul.

Au ajuns la piciorul pantei când tunelul s-a deschis într-o cavernă foarte largă. Erau dovezi că aici a avut loc relativ recent o prăbușire a tavanului; peste tot era împrăștiată piatră și

[23] negativ / afirmativ – în limbaj militar în loc de *da*/*nu* datorită modului diferit (uneori greu inteligibil) în care se pronunță acestea în limba engleză.

țărână, iar la vreo treizeci de metri în susul unei pante pietroase din stânga lor, ultimele fire de lumină ale zilei se arătau printr-o gaură deschisă. Lumina slabă i-a atras prima atenția lui Banks, și a fost avertizat asupra restului doar când Wiggins a izbucnit, tare de tot, în spatele lui:

— Băga-mi-aș…

Banks și-a coborât privirea dinspre lumina de deasupra către restul încăperii.

Era largă și cu pereți înalți ca catedrală medievală, dar în loc de ferestre cu vitralii și tapiserii, aceasta era „decorată” cu rețea, de-a lungul coloanelor și punți de funii, țesături mari fine ca mătasea, și plase geometric la fel de perfecte ca ale oricărui pescar. Și drept în centru, la vreo 30 m mai jos de marginea pe care stătea *squad*ul, în centrul întregii rețele, se afla un păianjen ieșit parcă din cel mai cumplit coșmar arahnofob.

Era în întregime alb, la fel ca și rețeaua în care stătea, singurele lui culori fiind roșul sângeriu al uriașului set de ochi compuși și negrul colților lungi cât piciorul unui om. Picioarele creaturii, fiecare mai lung de 5 m erau lungite pe plasă, monitorizând vibrațiile, în timp ce trupul voluminos se proiecta pe fondul întunericului de dincolo, umflat, gras-cărnos, moale și rotund ca un glob; pulsa obscen de parcă era gata să se spargă. Păianjenul nu le dădea nici o atenție; întreg efortul său era depus pentru hrănire: scotea câte un cocon de mărimea unui om dintr-o stivă aflată în fața lui, îl punea în gură și sugea ca un copil care bea printr-un pai, cu un sunet obscen care stârnea ecouri prin cavernă.

— Unde dreaku e Sigourney Weaver[24] acum când avem nevoie de ea? întrebă Wiggins din spatele lui Banks.

Acum, pentru că vederea lui Banks se adaptase la lumina din cavernă, a văzut că mai erau nenumărate cavități aflate mai jos de ei, pasaje pe care păianjeni de mărimea unui câine se mișcau dintr-o parte în alta. Și-a dat seama cu groază cei făcea să fie atât de ocupați. Ei preluau niște „mingi” mari cât cele de fotbal de la capătul posterior al păianjenului cel uriaș și le duceau în grabă la nivelele inferioare ale sistemului.

Acelea sunt ouă. Sute de ouă.

S-a întors spre Hynd și i-a spus încet:

---

[24] Susan Alexandra "Sigourney" Weaver – actriță americană, care a avut rolul principal (*Ellen Ripley*) în seria de filme **ALIEN**.

— Câte butelii cu gaz mai avem, *Sarge*?

— Două, *Cap*. Le vrei?

— Încă nu. Dacă declanșăm acum un incendiu, ne prăjim singuri.

Arătă în susul pantei stâncoase de unde venea lumina exterioară, a cărei intensitate scădea rapid spre întuneric.

— Aceasta este calea noastră de ieșire. Mergem sus, în ritm rapid, iar dacă avem șansa, îl spulberăm și pe futangiul acela mare de acolo. Trebuie să rămânem în viață destul ca să ajungem la suprafață. Pot chema elicopterul să vină imediat după ce suntem *clear*.

Ca plan, avea avantajul de a fi simplu. Dar uitase de rana lui Brock.

— Nu sunt sigur că *Bursucul* poate urca pe panta asta, *Cap*, spuse Wiggins.

— Mă simt bine, a replicat Brock, dar pielea sa devenise palidă, cu un aspect uleios, iar ochii îi erau înfundați în orbite. Fiecare mișcare îi provoca un val de durere.

— Dacă e nevoie, îl cărăm noi pe sus, a hotărât Banks. Dar mergem sus și imediat, cât nu am fost încă descoperiți.

— — —

Plecarea de la margine se dovedi a fi primul obstacol pe care trebuiau să-l treacă. Accesul la pantă și calea lor spre ieșire se afla la 2, 5 m sub poziția lor prezentă și nu aveau nici o metodă mai ușoară de a ajunge acolo.

— *Sarge*, Wilkins, asigurați spatele. Vom face cu schimbul.

Davies, ca fiind cel mai înalt dintre ei, a fost primul, lăsându-se singur, după care a sărit ușor în picioare pe o lespede mare de piatră aflată dedesubt.

— E stabilă, *sir*. Trimiteți-i jos.

Banks l-a ajutat pe Wiggins să-l dea jos pe Brock. Davies i-a preluat greutatea, dar Brock a lăsat să-i scape un țipăt de durere când a pus pe piatră piciorul cu glezna rănită.

Păianjenul cel alb s-a oprit din hrănire, iar piciorul din față-stânga i-a vibrat, testând plasa, dar Banks a slobozit un ușor oftat când acesta și-a reluat hrănirea.

— Mai repede, *Cap*, l-a atenționat Hynd. Vom avea companie. Ăia care vin după noi prin tunel.

Wiggins a fost următorul care a sărit jos lângă Davies. Brock era incapabil să-și lase greutatea trupului pe piciorul rănit și putea doar să stea așezat pe marginea lespedei de piatră. Banks a coborât-o pe Kim, apoi pe Maggie, către cei de jos care le preluau.

— Gata, Cap, a avertizat Hynd. Uite-i!

Cei trei rămași au sărit toți odată. Lespedea s-a mișcat alarmant și a stârnit o cădere de pietricele în josul cavernei. De data aceasta chiar au stârnit atenția păianjenului alb. A încetat să se hrănească și a privit în sus, cu ochii roșii de mărimea unor farfurii direct asupra lor.

— Fuga marș! a ordonat Banks. Sus pe pantă, IMEDIAT! *Sarge* și cu mine vă acoperim. Mișcați-vă curu'!

Primul dintre păianjenii mai mici a privit peste marginea de deasupra lor când Wiggins îi conducea pe ceilalți cât de repede putea șchiopul Brock.

— — —

— Cred că am pierdut elementul surpriză, *Cap*, a spus Hynd cu voce albă când alte două bestii de mărimea unui câine au apărut la marginea de deasupra capetelor lor. Singurul lucru care-i oprea să atace, cel puțin momentan, era prezența unei ieșituri surplombă care părea să-i confuzeze.

— E timpul pentru gaz? a adăugat Hynd, arătând spre masa principală de rețele. Avem destul.

— Încă nu. Trebuie să le dăm celorlalți șansa ca să ajungă la oarece distanță pe pantă. Câtă *ammo* ai?

— Juma'de încărcător pentru carabină și unul pentru pistol.

— Și eu la fel. Întâi vedem câți dintre curiștii ăștia putem doborî cu carabinele. Păstrăm pistoalele, dacă e posibil, și ne retragem cât de încet putem. O rupem la fugă dacă albiciosul ăl mare se dă la noi; avem nevoie de ditamai tunu' ca să-i dăm gaură.

Ceilalți șase coborâseră deja de pe lespede și începuseră să urce la baza pantei stâncoase. Era evident că se străduia din greu, la câțiva pași în urma celorlalți și era gata să cadă când Wilkins a sărit înapoi ca să-i dea un umăr de sprijin.

Deasupra lui Banks și Hynd, primul dintre păianjenii cei „mici” a făcut o tentativă de a coborî pe surplombă, înainte de a cădea într-o amestecătură de picioare, lângă Banks. I-a băgat un singur glonț în ochi și l-a zdrobit cu călcâiul.

Detunătura împușcăturii a răsunat în jurul cavernei și a declanșat un *rat-at-tat* din partea păianjenului alb, trei bătăi care au stârnit un ecou la fel de puternic ca și împușcătura au avut un răspuns imediat. Păianjeni, variind în mărime de la cei mici cât un câine, până la cei cât o vacă sau chiar mai mari, s-au *revărsat* prin intrările în cavernă aflate de cealaltă parte a reginei lor și, ca și cum ar fi fost coordonați de un semnal invizibil, veneau în viteză direct către Banks și Hynd.

Împușcăturile au început înainte ca Maggie și ceilalți să ajungă la sfertul drumului în susul pantei. Era un efort greu, pe bolovanii mișcători și pietrișul ce le aluneca sub picioare, iar ei alunecau adesea câte un pas în urmă pentru fiecare doi pași făcuți în sus. Brock și Wilkins erau rămași mult în urmă, Brock fiind incapabil să-și lase greutatea pe piciorul rănit, ceea ce însemna că cei doi înaintau pe pantă ca o echipă într-o cursă de alergare pe trei picioare, și cu foarte puțin succes la înaintare.

Mai jos de ei, abia acum ajunși la piciorul pantei, Banks și Hynd asigurau ariergarda împotriva armatei crescânde de păianjeni, doborând câte unul dintr-un singur foc, apoi retrăgându-se rapid în susul pantei, înainte de a neutraliza o altă țintă.

Wiggins s-a întors către Davies.

— Du femeile sus și asigură-te că totul este *clear* acolo. Eu îi dau o mână de ajutor lui Wilkins pentru Brock și-i acopăr pe *Cap* și *Sarge*.

— Ia mai termină cu tâmpenia aia „*mai întâi femeile și copii*”, s-a răstit Maggie. Știi că pot mânui un pistol. Dă-l încoace și-mi voi face treaba. Joe o poate duce pe Kim dacă ea vrea să plece.

Kim a luat-o iarăși de mână pe Maggie.

— Așa cum ai spus, la dracu cu jocul acesta de soldați. Rămân și eu.

— Să mă ferească Domnul de muierile cu gură mare, zâmbi larg Wiggins.

Și-a scos pistolul din toc și i l-a dat lui Maggie.

— Știu, spuse ea – înainte ca el să mai poată deschide gura – cu cel mai bun accent de Glasgow pe care-l putea avea. Ochește cu vârful țevii către ticălos și trage continuu până ce ajunge cu roatele-n sus.

Wiggins a zâmbit din nou.

— Surorile mele au să te iubească.

Se depărtă de ele coborând cinci pași pe pantă către Wilkins și Brock care se străduiau să depășească o porțiune cu pietriș alunecător.

— Domnișoară? o atenționă Davies.

— Mai bine începe să-mi spui Maggie, ori ai să fii în budă. Acum am un pistol.

A fost rândul lui Davies să zâmbească larg.

— Tocmai voiam să spun: îi așteptăm pe cei trei să ne ajungă, apoi facem un efort până sus.

— Dar căpitanul și sergentul? a întrebat Kim.

Davies a arătat în josul pantei.

— Se vor descurca.

Maggie nu era sigură de asta, dar cei doi erau vii și se retrăgeau încet în fața mulțimii de păianjeni care înaintau. Cei mici deveniseră mai prudenți, înaintând acum mult mai încet în fața carabinelor. Dar faptul le-a dat timp celor mari cât vacile să iasă din caverne și să se alăture atacului. Cel mai apropiat dintre ei era la doar zece pași mai jos de cei doi oameni și înainta repede. Sergentul l-a *terminat* cu un foc între ochi, dar alți doi s-au strecurat imediat în locul rămas gol și cei doi oameni au trebuit să se retragă pentru a evita să fie ajunși.

— — —

Lui Wiggins și Wilkins le-au trebuit încă un minut ca să-l aducă pe Brock lângă Maggie și ceilalți. Se vedea clar că soldatul rănit făcea eforturi supraomenești, fața îi era cenușie și făcea grimase de durere la fiecare pas. Davies l-a ajutat să se așeze pe o piatră și s-a aplecat asupra gleznei sale, iar Wiggins și Wilkins au rămas în gardă.

Maggie a văzut că arăta rău, dar și mai rău era mirosul. Bandajele, puse cu doar câteva minute în urmă, musteau de fluid greu mirositor negru-verde, iar de o parte și de alta a lor se vedea țesut negru necrozat. Ochii lui Brock s-au închis și s-a străduit să respire.

— Sunt terminat. Nu pot merge mai departe. Plecați fără mine, îi acopăr eu pe căpitan și pe sergent.

— Băi, nu mânca căcat, s-a răstit Wiggins. Ai ajuns până aici, nu-i așa? Drepți, soldat! Îți ordon!

Spre lauda sa, Brock a făcut o încercare și a reușit să se ridice pe jumătate înainte ca piciorul să cedeze sub el, iar asta a adus un nou val de durere și un țipăt care a stârnit ecouri în jurul cavernei care au acoperit chiar și focurile de armă trase în

josul pantei. De asemenea a adus un nou damf de duhoare din bandajele sale îmbibate cu venin.

Maggie n-a fost singura care a observat. Giganticul păianjen alb și-a ridicat picioarele din față, testând aerul la fel cum îi văzuse și pe cei mici că făceau afară când au perceput mirosul rămășițelor sărmanului Jim White.

Trei dintre marii păianjeni aflați în prima linie a atacului de la picioarele pantei au imitat și ei mișcarea gigantului.

Ei cred că Brock e „mâncare”.

Brock s-a uitat în sus la Wiggins.

— Mulțam că m-ai ajutat, *Corp*[25]. Spune-i maică-mii că am murit luptând.

Apoi i-a făcut cu ochiul lui Maggie.

— Momeală, da? E ceva ce mi se potrivește mie, acum.

Înainte ca cineva să-l poată opri, Brock s-a rostogolit spre dreapta, împreună cu o alunecare de pietroaie, țărână și pietriș, nu în josul pantei către căpitan și sergent, ci într-o parte, căzând direct peste o plasă mare.

— *Bursucule*, vino, mama dracului, înapoi, aici, îți ordon, a răcnit Wiggins, dar soldatul se afla deja la vreo 30-40 m depărtare și se rostogolea mai departe.

În acest timp, Banks și Hynd se retrăgeau în viteză către poziția celorlalți. Un mare număr de păianjeni s-au retras de la atac, și-au ridicat picioarele anterioare testând aerul, apoi s-au repezit direct către locul unde se oprise Brock din cădere, încâlcit bine în rețeaua fibroasă.

Norocul lui a fost că brațele i-au rămas libere și și-a scos pistolul la timp ca să doboare doi păianjeni ce ajunseseră peste el.

— — —

Wiggins urla tot soiul de blestemății când Banks și Hynd au ajuns la poziția lor.

— Ce dracu sa-ntâmplat? a întrebat Hynd în timp ce Banks mai băga două gloanțe într-un păianjen uriaș.

A căzut la vale luând cu el alți patru pe când se rostogolea odată cu o avalanșă de bolovani și pietriș, dându-le secunde prețioase de răgaz.

[25] Corp - Corporal – caporal: vezi Nota-1.

— *Bursucul* a făcut-o pe eroul de sacrificiu, a răspuns Wiggins.

S-au uitat cu toții în josul pantei și l-au văzut pe Brock bâjbâind în jachetă. Când a aprins bricheta, flacăra galben-oranj a licărit în întuneric.

O grămadă de păianjeni se apropiau de el. Strigătul său de sfidare s-a auzit clar în vârful pantei:

— Luați de-aici, blestemaților!

Brock a aplicat flacăra brichetei pe rețeaua de sub el.

— 23 —

Banks a anticipat ce se va întâmpla când flăcările s-au ridicat și l-au cuprins pe Brock.

— Fugiți, a strigat. Focul va ajunge aici!

Fără a fi nevoie să li se ordone, Wiggins și Wilkins, fiind cei doi cu cea mai multă muniție rămasă, au acoperit ariergarda, în timp ce Davies le grăbea pe Maggie și Kim în frunte. Banks și Hynd, amândoi doar cu pistoalele, erau în mijloc făcând tot ce puteau ca să doboare din alergare tot ce nu puteau *termina* cei din ariergardă. Adică ocazional se răsuceau și trăgeau, pentru că principala lor atenție era alergarea. Focul din cavernă se transformase repede într-un pojar.

Gigantul alb făcea cu colții *clack-clack*-uri ca niște împușcături pentru că rețeaua arzândă și topită picura de pe tavan și se răspândea pe spinarea sa, stârnind și noi focuri pe rețeaua din jurul lui. Masivul său trup vibra și s-a tras singur în afara spațiului devenit nelocuibil, spre pantă, fie sperând să scape sus, fie încercând să se răzbune pe *squad*.

Nici n-avea importanță care variantă era corectă, pentru că dacă bestia îi ajungea înainte să ajungă ei în vârf, jocul s-ar fi terminat pentru ei toți.

Banks resimțea deja efortul urcării în gambe și glezne, respirația îi era tot mai grea. Păianjenul alb și un mare anturaj de alții de diferite mărimi, avansau cu rapiditate, venind în sus și dincoace de ceea ce era acum un zid de flăcări în spatele lor. Valuri de căldură copleșitoare veneau de dedesubt, stârnind flăcările din cavernă la și mai mare intensitate, și Banks a văzut că acum se răspândeau peste tavan. Dacă ardeau deasupra lor, vor avea motive de îngrijorare nu numai din partea păianjenilor, dar și a picăturilor precum napalmul ce vor curge asupra lor.

— *Sarge*, avem nevoie de gazul acela.

Hynd a păstrat o butelie pentru el, iar pe cealaltă i-a dat-o lui Banks.

— Îi prăjim?

— Nu, le aruncăm peste ei, jos, în mijlocul focului. Când se vor încălzi destul, vor exploda ca niște grenade. Întârzierea ne-ar putea asigura suficient timp ca să ajungem sus.

Au aruncat buteliile la unison, lobându-le sus peste capetele celor doi oameni din ariergardă, către păianjeni, drept

în fața gigantului care-și conducea trupele în sus. Ambele butelii s-au oprit în afara razei flăcărilor.

Nu era timp de stat pentru a vedea dacă flăcările vor cuprinde buteliile; grămada de păianjeni, prea mulți pentru a fi respinși înapoi, năvălea spre ei. Multe dintre bestii ardeau, iar zidul de foc ajunsese chiar în spatele lor, luând un tribut substanțial dintre ei. *Rat-at-tat*-ul unui cor de colți reverbera mai tare ca focurile armelor.

*Squad*ul alerga în susul pantei cât de repede puteau.

— — —

Buteliile au explodat când Davies și femeile au ajuns în deschizătura din vârful pantei. O butelie a explodat drept sub gigantul alb, făcându-i în burtă o gaură uriașă, arzândă, și flăcările s-au răspândit imediat, învăluind întreaga bestie. *Țipetele* sale de moarte răsunau în tot spațiul cavernei precum zgâriatul unei table școlare cu unghiile.

A doua butelie a spulberat o duzină de bestii mai mici și doi cât caii și au provocat și mai multe flăcări pe acele porțiuni de rețea care încă nu arsese.

Căldura devenise sufocantă, fiecare respirație stârnind un șoc dureros în pieptul lui Banks. Doar vederea deschiderii și a lui Davies cu femeile așteptându-i în vârful pantei îi mai făceau să funcționeze picioarele dureroase. Wiggins și Wilkins alergau acum și ei pentru că amândoi își terminaseră muniția pentru carabine în timpul retragerii. Păianjenii îi urmau îndeaproape, iar picăturile de pânză topită, arzătoare, au început să stropească în jurul lor din tavanul sus.

Ajunseră sus înaintea unui zid de flacără care cădea de pe tavan într-o cascadă de foc și se aruncară afară din marea încăpere, în aerul proaspăt și rece.

— — —

Nu era timp pentru odihnă. Pojarul venea de dedesubt de parcă ar fi stat în fața unui furnal, iar păianjenii, unii arzând, erau chiar în spatele lor.

Deschiderea ducea, nu în exterior în spațiu deschis așa cum speraseră, ci în interiorul unui turn ruinat. Un zid de

dărâmături bloca orice scăpare rapidă afară, pe platou și singura retragere imediată posibilă era o scară interioară ce urca pe unul dintre pereții turnului.

— Sus, a strigat Banks, împingându-l pe Davies înaintea lui. E singura noastră șansă.

Scara era îngustă. Davies a urcat primul, Maggie și Kim imediat în urma lui, apoi Wiggins, Wilkins, Hybd, iar Banks ultimul. Cel mai apropiat păianjen, unul de mărimea unui câine, a fost peste el când a ajuns la baza scării. Și-a folosit carabina ca pe o bâtă, lovind puternic cu patul în trupul bestiei, și trimițându-l departe. Deschiderea de sub el era deja plină cu o masă de păianjeni în flăcări, toți încercând să fugă de focul din spatele lor, doar puțini dintre ei dând atenție *squad*ului fugar.

Unul dintre cei mai mari, cât un cal, l-a văzut pe Banks și a înaintat spre el. A încercat să se folosească de carabină ca să-l pocnească ca pe cel dinainte, dar bestia a prins repede arma între colți. A urmat o confruntare care amenința să-l tragă pe Banks jos de pe scări în îmbulzeala de păianjeni. A dat drumul carabinei și, din aceeași mișcare, și-a tras pistolul și i-a băgat un singur glonț în ochi. A căzut mort la picioarele sale, pe scări, făcând un fel de barieră care le permitea să se retragă mai repede în sus. Se afla cu vreo 20 de pași mai sus când cadavrul a fost înlăturat de alte trei creaturi mai mici. Toate s-au repezit în sus, pe scări, direct către Banks. Acesta se retrăgea trăgând cu pistolul.

Când a ajuns în vârful scărilor și s-a alăturat celorlalți în vârful turnului, aproape că-și golise încărcătorul pistolului.

Pe scări continuau să urce și mai mulți păianjeni.

— — —

Se aștepta ca ceilalți să aibă deja un plan de salvare, dar i-a găsit stând în vârful turnului și privind către platou. Când a privit în jos, a văzut de ce nu coborâseră.

Acum era întuneric deplin, dar bolta de stele și strălucirea roșie a focurilor asigurau destulă lumină ca să se vadă. Prin câteva găuri din colină ieșeau flăcări și fum, dar și păianjeni; sute, mii de păianjeni, o masă compactă ce acoperea întregul versant al colinei. Variau de la mărimea unui câine, la cea a unei vite, iar câțiva păreau a fi cât niște case mici.

— 24 —

Maggie i s-a alăturat lui Davies când acesta a înaintat ca să acopere scările; era singurul din *squad* care mai avea *ammo* pentru carabină, iar ea avea pistolul lui Wiggins. Scena de pe scări era ca de iad, o îmbulzeală sălbatică, prin flăcări, fiecare păianjen călcând peste alții în frenezia de a încerca să scape sus pe scări. Erau unii dintre cei mici. Davies i-a lăsat să se apropie, sperând să tragă la sigur.

Maggie l-a auzit pe Banks vorbind în spatele ei la telefonul prin satelit.

— Avem nevoie de evacuare IMEDIATĂ!

Nu a auzit ce a spus interlocutorul, dar a auzit clar replica căpitanului.

— Două minute. Am înțeles. Vino pe semnalul meu, voi lăsa linia deschisă.

Ea a aruncat o privire peste parapet, singurul obstacol dintre ei și hoardele de păianjeni de pe colină. Momentan, bestiile nu le acordau atenție, dar dacă situația se schimba și atacau, două minute urmau să fie un timp al dracului de lung.

— — —

Davies i-a *ras* pe cei doi păianjeni mai apropiați cu focuri precise trase drept în ochi. Dar, deja era în spatele lor unul mult mai mare, care forța înaintarea; o creatură mare cât un taur care-și clănțănea colții furios și alerga rapid în susul scării, izbindu-i în lături pe cei mai mici, care cădeau *țipând* în flăcări.

Davies a băgat două gloanțe în el, dar a ratat ochii, iar el a continuat să năvălească. Maggie a luat poziție de tragere cu ambele mâini pe pistol, străduindu-se să-și stăpânească tremurul care o împiedica să ochească bine. A inspirat adânc și a tras rapid două gloanțe în centrul grupului de ochi roșii. Șocul i-a trimis un val de durere în încheieturile mâinilor, iar detunăturile armei au asurzit-o, dar a văzut cum bestia cade înapoi în cuptorul de dedesubt.

Împușcăturile au făcut mai mult decât să o asurzească pe ea. Au atras atenția păianjenilor din exteriorul turnului. Zeci de mii de ochi roșii s-au întors toți ca unul și s-au holbat în susul turnului.

Un cor excitat de *rat-at-tat*-uri a răsunat peste cerul nopții, deasupra platoului.

— VIN! a răcnit Wiggins.

Aveau de apărat două ziduri și o scară și doar Davies mai avea ceva *ammo*. Wiggins și-a recuperat pistolul de la Maggie.

— Nu te supăra, fato, dar cred că eu pot face mai multe ravagii cu asta.

Banks l-a pus pe Wilkins să supravegheze scările, le-a spus femeilor să stea în centrul turnului departe de parapet, apoi i-a pus pe Wiggins și Hynd la parapetul de nord, iar el și Davies au preluat parapetul vestic, unde se îngrămădea cea mai mare parte a păianjenilor.

— Nu trageți decât după ce încep să urce. Și alegeți-vă țintele. Elicopterul trebuie să sosească în orice clipă. Trebuie să supraviețuim în minutul următor.

Chiar în timp ce vorbea s-a auzit zgomotul îndepărtat al rotoarelor.

— Vin lumini dinspre râu, *Cap*, a strigat Hynd.

— OK, toată lumea, fiți gata pentru extracție, va fi extrem de rapidă.

Apoi a vorbit în telefon.

— Mă bucur să vă văd, fraților. Sper că ați luat ceva la pachet. Avem nevoie de un atac la sol înainte de a veni la noi.

— Rebeli?

— Ceva nițel mai exotic, răspunse Banks, după care și-a pus telefonul în buzunar.

Doi păianjeni uriași urcau pe zid, direct sub poziția lui; se mișcau atât de repede de parcă sfidau gravitația.

— — —

Davies l-a respins pe primul dintre cei doi păianjeni, dar a fost nevoie de trei gloanțe ca să o facă. Banks a băgat trei în altul, drept în ochi, dar când altul i-a luat locul, a apăsat trăgaciul care a dat un rateu – încărcătorul era gol.

Wilkins stătea în capul scărilor, înconjurat de fum și izbucniri de flăcări; trăgea cu arma în josul scării. La celălalt zid, Hynd și Wiggins trăgeau calmi și precis în jos, ținând bestiile la distanță. Dar era o chestiune de secunde înainte de a rămâne cu toții fără *ammo*.

În ultimul minut – precum clasica cavalerie șarjând de dincolo de colină – elicopterul le-a venit în ajutor. A sosit dinspre panta nordică a podișului, iar pilotul a analizat situația rapid, și în timp ce survola această pantă, tunurile jumelate au detunat, spulberând un nor de părți de păianjen, picioare, și *sânge*, într-un feroce atac la sol de la numai zece metri altitudine.

— *Yippee Ki-Yay, motherfuckers!*[26] a urlat Wiggins.

Dar nu scăpaseră încă de probleme, pentru că o duzină sau mai mult de păianjeni mici urcau pe zid sub Banks și Davies, acesta din urmă luptându-se să-i țină la distanță.

— Nu mai am muniție! a raportat Hynd.

Rat-at-tat-ul păianjenilor era mai puternic chiar decât focurile lor de armă sau decât vuietul elicopterului… și tot mai mulți începeau să urce pe zid.

— — —

Elicopterul a coborât deasupra lor, la punct fix și la mai puțin de 2 m, curentul de aer provocat de elice aproape doborându-i din picioare, până și-au regăsit echilibrul în vârtejul de aer și zgomot. Banks i-a făcut semn lui Hynd să-i dea o mână de ajutor și amândoi au săltat-o mai întâi pe Kim, apoi pe Maggie sus, în brațele unuia dintre membrii echipajului de pe elicopter.

*Squad*ul s-a adunat sub elicopter și l-au săltat pe Wilkins înăuntru. Davies a stat de gardă când s-a urcat Wiggins, apoi a sărit și Hynd agățându-se de pragul ușii cu amândouă mâinile, după care s-a tras singur la bord.

— Ultimul apel, flăcău, a strigat Banks. Toți călătorii la bord.

Davies i-a pasat carabina lui Banks să o prindă, apoi a sărit, mai ușor decât se mișcase Hynd. A prins mâinile lui Wiggins care-l aștepta deasupra și l-a tras în elicopter.

Trei păianjeni au venit în același timp peste parapet, iar Banks a fost obligat să-i ciuruie cu o rafală care i-a golit încărcătorul armei, dar și-a făcut treaba făcând păianjenii franjuri și trimițându-i în bucăți înapoi peste parapet. S-a întors

[26] Celebra replică a personajului *John McClane* (Bruce Willis) din seria de filme *Die Hard* / *Greu de ucis*.

ca să sară și el la bord, în siguranță, dar a văzut cum Wiggins face ochii mari de groază.

— Sări, *Cap*, sări ACUM! a urlat Wiggins din adâncul plămânilor. Acesta-i un căcat de ordin direct!

A aruncat carabina și a sărit. Wiggins l-a prins de mâna stângă și, timp de o secundă teribilă, a atârnat într-o mână, apoi aproape că a căzut când a simțit că o greutate se agață de piciorul său stâng. Elicopterul se ridica deja când a privit în jos și a văzut un păianjen uriaș agățat cu colții de bocancul său. S-a săltat puțin pentru ca Wiggins să-l poată prinde ferm și de cealaltă mână, apoi a lovit cu piciorul drept în ochii bestiei, simțind ceva moale, apoi greutatea a dispărut. A privit în jos printre picioare și a văzut păianjenul căzând înapoi în vârful turnului, un turn care acum era complet acoperit de păianjeni furioși.

— 26 —

Maggie și-a simțit inima în gât până ce Wiggins l-a tras pe căpitan la bord și abia atunci a început să creadă că au reușit să scape. L-a văzut pe Banks verificându-și piciorul.

— Am nevoie de o pereche nouă de bocanci. Dar n-a penetrat, e-a-ntâia.

Căpitanul s-a dus în față să discute cu pilotul căruia îi arătă turnul de sub ei. Întreaga colină roia de păianjeni care se mișcau liberi peste toți pereții și turnurile anticului oraș.

Banks s-a întors către ea.

— N-o să-ți placă asta. Dar nu o fac pentru tine. O fac pentru Brock și pentru membrii echipei tale, cei pe care nu i-am putut salva și pentru toți oamenii din orașul de pe râu.

Maggie a văzut mâna pilotului pe mecanismul de lansare.

— Cred că o putem face nițel mai bine decât cu catran și sulf, spuse Banks.

Ea l-a privit în ochi și a dat din cap, repetând cuvintele lui Kim spuse în ziua trecută.

— Dă-le foc. Arde-i pe ticăloși.

Pilotul a apăsat butonul și două rachete au fost lansate, lăsând în noapte trene de foc. Amândouă s-au îndreptat spre turn, prima spulberând turnul propriu-zis, a două dispărând în adâncul de dedesubt. După două secunde, noi jeturi de flăcări au izbucnit prin găurile din colină, apoi întregul podiș, păianjenii, turnurile și orașul antic s-au prăbușit în caverna păianjenului alb. Un zid de praf și fum s-a ridicat, iar elicopterul a trebuit să se îndepărteze repede. După câteva manevre de evitare, a virat înapoi ca să aibă platoul la vedere. Fumul se degaja din zonă.

Acum, întreaga colină nu mai era decât un crater fumegând, unde nu mișca nimic.

— Îmi pare rău, spuse Banks.

Maggie a bătut cu palma peste locul din bluză unde era pus aparatul foto.

— Să nu fii. Am dovezile. Mă voi întoarce.

Privi pentru ultima oară la craterul de jos, înainte ca elicopterul să vireze și să dispară din ochi.

— Mă voi întoarce, a repetat ea. Îmi place să sap. Cu asta mă ocup.